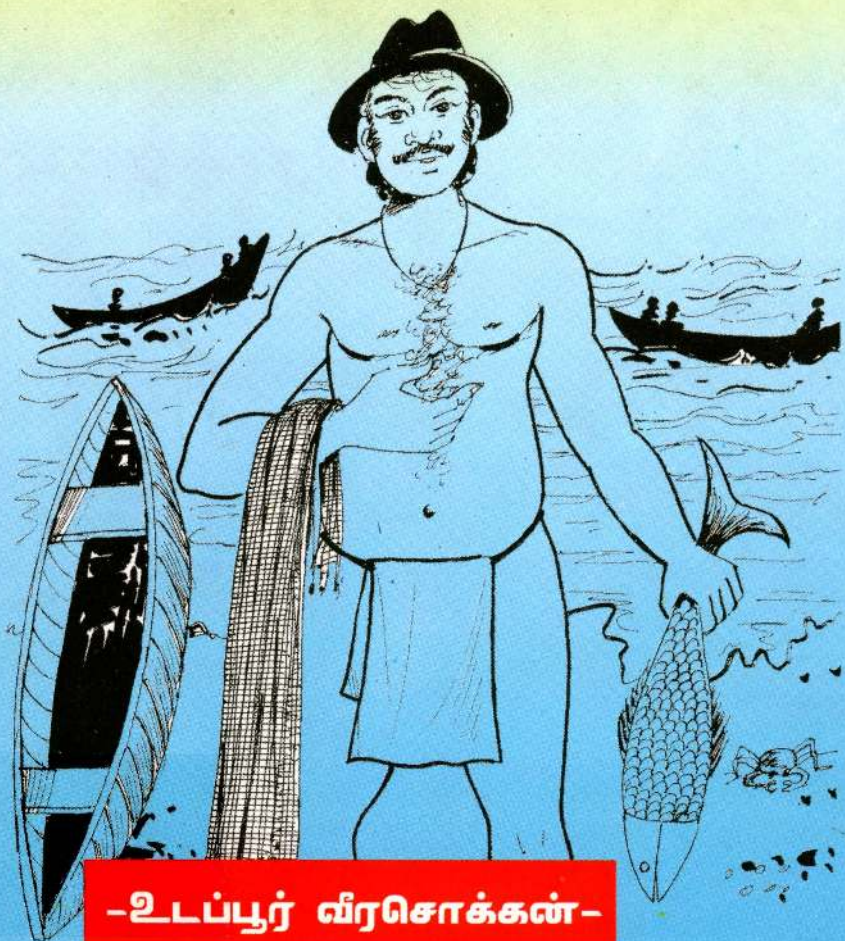

முண்டத்துண்டு

(சிறுகதை தொகுதி)

-உடப்பூர் வீரசொக்கன்-

வெளியீடு :

இளம்தாரகை வட்டம்

Presented
to the Library of the
UNIVERSITY OF PERADENIYA

by UDA PPOOR VEERACHO
KKAN
on 08/08/2014,

முண்டத்துண்டு

(சிறுகதை தொகுதி)

வெளியீடு:
இளம்தாரகை வட்டம்

670730

நூல்	:	முண்டத்துண்டு
நூல் வகை	:	சிறுகதை இலக்கியம்
ஆசிரியர்	:	உடப்பூர் வீரசொக்கன்
முதல் பதிவு	:	2008
அட்டைப்படம்	:	ஏ. மொறாயஸ் (வீரகேசரி)
வெளியீடு	:	உடப்பு இளம் தாரகை வட்டம்.
அச்சுப்பதிவு	:	கௌரி அச்சகம், இல. 207, சேர் இரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை, கொழும்பு 13.
விலை	:	ரூ 200 /=-

Title	:	Munda Thundu Short Story
Editor	:	Udappoor Veerasokkan
First Published	:	2008
Published By	:	Young Star Club- Udappoor
Printed By	:	Gowiry Printers No. 207, Ratnajothi Saravanamuthu, Mawatha , Colombo 13.
Price	:	Rs. 200

படையல் உமக்கே !

வில்லெடுத்துச் சொல்லில் பாடி
சொல்லிசை செல்வனாக
வந்தமகன் ...!
நல்லிசை புகழ் கொண்டு
நானிலம் போற்றிய
இசை வேந்தனவன் ...!
மரபிசை மூலம்
மக்கள் இதயங்களை
மனம் கவர்ந்த
இசையாளனவன் ...!
உடப்பின் பெருமைபுகழுரையை
ஊறிய செய்த
மண்ணின் மைந்தனவன் !!
உடப்பின்...
இசை கலை ... நாடகத் துறைக்கு
புது உறவு பாச்சிய
சொந்த மகன் ...!!!
பெரிசோமாஸ்கந்தருக்கு
கவிமழை தொடுக்கும்
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

உடப்பூரான் பெரிசோமாஸ்கந்தர்
(வில்லிசை வேந்தன்)

அ ணி ந் து ரை

பத்திரிகையாளர் வீரசொக் கனின் பல பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த கதைகளின் சிறு தொகுப்பே இந்த வெளியீடாகும்.

இலங்கையில் பிரதேசவாதத்தை பொருளாகக் கொண்ட சிறு கதைகளாக கடற்றொழிலை மையமாகவைத்து உடப்பூர் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை வெளிக்கொணர்ந்துள்ள இந்த தொகுப்புக்கு வாசகர் மத்தியில் தனிமதிப்பொன்று இருக்கும் என எதிர்பாக்கின்றேன்

இவ்வூர்மக்களின் வருகையானது 350 ஆண்டுகளைக் கொண்டதாகும் இவர்களின் ஆரம்பகால மக்கள் அக்காமடம் தங்கச்சிமடம் போன்ற ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இவ்விடங்கள் இந்தியாவின் இராமநாதபுர மாவட்டத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவர்கள் இந்தியாவில் இருந்து நேரடியாக உடப்புக்கு வந்தார்களா? அல்லது மன்னார்கரையை அடைந்து அங்கிருந்து படிப்படியாக கற்பிட்டி பின்னர் புத்தளம் அதன்பிற்பாடு முந்தல் இறுதியாக உடப்புக்கு வந்தார்களா? என்பதெல்லாம் தெளிவற்றுக் காணப்படுகின்றது. இச் சமூகம் இன்று வரைக்கும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒதுக்கப்பட்ட சமூகமாக வாழ்ந்து

கொண்டுள்ளது என்பதை எண்ணும் போது மிகவும் வேதனைப்படவேண்டிய ஒன்றாகவே அமைந்துள்ளது. இப்போதைய இவர்களின் வாழ்க்கையின் அம்சமாக கடலும் அத்தொடர்புடைய தொழிலுமாகும். இவைகளுக்குள்ளே இச்சமூகத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள் எல்லாம் அடங்கிவிட்டாலும் இந்தியாவில் இருந்து எப்படி கலை கலாசாரம் சமய சமூக நிலைமைகளில் இருந்து வழுவாமல் கடைப்பிடித்துக் கொண்டுவருகின்றனர். இவர்களின் வெளி உலகத்தொடர்பு அற்ற நிலமையால், இந்த ஊரிலையே தனிமைப்படுத்தப் பட்டவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டுள்ளார்கள்.

வெளித் தொடர்பு இல்லாத இவ்வூர் மக்கள் அரசியல் பொருளாதாரம் கல்வி போன்ற சகலவற்றிலும் இவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு இருந்தே இவர்களின் இன்றைய வரையிலான பரிதாப நிலைக்கு முக்கிய காரணியாக உள்ளது. இவ்வூர் மக்களின் பொருளாதார மேம்பாடுகள் என்பவை சில குறிப்பிட்ட சம்மாட்டிமார் என்று சொல்லக்கூடிய முதலாளிகளினால் அடக்கப்பட்டிருந்தமையில் இவ்வூர் மக்களின் வரலாற்று ரீதியாக ஆய்வுகளே இலக்கியச் சான்றுகளோ இல்லை. இதற்காக இன்னுமோர் காரணமாக இம் மக்கள் கல்வி அறிவு அற்றவர்களாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தமையாகும்.

உடப்பூர் மூத்த பரம்பரையினர் கல்வி கற்றவர்கள் அல்ல. கடலுடன் போராடுவது சமயம் வந்தும் சேர்ந்து மடிந்து விடுவதற்குப் பிறந்தவர்கள் நாங்கள் என்றே இருந்து விட்டார்கள். தங்களின் சமூகத்தின் எதிர்காலம் பற்றி சிந்திக்க அவர்களுக்கு வாய்ப்போ நேரமோ இருந்ததில்லை. எனவே இந்த சமூகத்தின் உயர்வு முன்னேற்றமும் படித்த இளம் தலைமுறையினரிடமே தங்கியுள்ளது. இங்கு படித்தவர்கள் அனைவரும் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடி சிறு தொகையினர்தான். அதிலும் இவர்களில் எல்லோரும் தனது சமூக உயர்வை சிந்திக்கக் கிளம்புவதில்லை. படித்தவர்கள் என்று சில வெள்ளை வேட்டிக்காரர்கள். இன்னும் இவ்வூர் மக்களின் வாழ்க்கையை குட்டையைக் கிளறிக் கொண்டு கல்வி கண்களை மூடிவைக்கவே பார்க்கின்றனர். ஆனாலும் சமூக அக்கறை கொண்ட கற்றவர்களை இது பற்றி சிந்திக்கத் தூண்டி விடவேண்டும். அந்தப் பணியை உடப்பூரில் முதன் முதலில் செய்துள்ளவர் வீரசொக்கன் என்பது எனது கருத்தாகும்.

தங்களின் சமூகத்தை மதிக்கவும் அது பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் அதன் குறைபாட்டை உணர்ந்து அதை அகற்றும் சமூக

சிந்தனை அவசியமாகின்றது. எனவே உடப்பூரின் இளைஞர்களை சிந்திக்க இந்த நூல் வழி அமைத்துள்ளது. உடப்பூரின் அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, இருப்பிட வசதி, சுகாதாரம் போன்ற சகல அடிப்படைத் தேவைகளிலிருந்தும் கைவிடப்பட்ட ஒரு சமூகம் கரையான், மீன்பிடிக்காரன், நிந்தக்காரன் என்று இழிவுபடுத்தப்பட்ட ஒரு சமூகத்தை உயர்த்துவதற்கு முயற்சி செய்கின்ற தொகுப்பாக இது அமைந்துள்ளது பாராட்டக் கூடிய ஒன்றாகும்.

இத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள கதைகள் தனிப்பட்ட பண்புகள் கொண்டனவையாக உள்ளன. இவ்வூர் மக்களின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை ஆசிரியரின் அனுபவம், சொல்லாற்றல், கலைத்துவம் என்பவற்றுக்கு ஏற்ப அலசப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு ஆசிரியர் இவ்வூர்மக்கள் விடுதலை பெறவேண்டுமாயின் கட்டாயம் அடிமைத் தொழிலான “நிந்தம்” மது என்பதிலிருந்து விடுபடவேண்டும். அப்போதுதான் இவர்களின் எதிர்காலம் எல்லா வளங்களையும் பெற்று வாழ முடியும் என்பதை தனது தொகுப்பு எங்கும் எடுத்துச் சொல்வது இவர் இவ்வூர்மேல் கொண்ட பற்றுதலை மிகத்தெளிவாக எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மேலும் எல்லாக் கதைகளிலும் இவ்வூர் மக்களின் பேச்சுவழக்கிலே கதாபாத்திரங்களைப் பேசவிட்டிருப்பது கதைகளுக்கு உய்ருட்டமாக அமைந்துள்ளது மாத்திரமல்லாமல் இவ்வூர்மக்களின் பேச்சு வழக்குகள் இன்னும் இந்தியாவின் இராமநாதபுரத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. “ஒல்லுப்போல, நிந்தம், முண்டத்துண்டு, சல்லி, சுத்துமாத்து, கரவெழுத்து, அரக்கபரக்க, பத்துவழி, சோலிசொரட்டு, அவுக்கவுக் என்பன போன்ற சொற்கள் இவ்வூர் மக்களுக்கென்றே தனித்துவமானதும் பழமை பொருந்தியதும் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

இந்த ஆசிரியரின் முயற்சியானது மேலும் மேலும் வளர வேண்டும் அவரைப் பின்பற்றி எதிர்கால இளய சமுதாயமானது உடப்பூரின் பெருமை, சிறப்பு, தனித்துவம் என்பவற்றை வெளிவுலகுக்கு கொண்டுவர முயற்சிப்போமாக!

மு. சொக்கலிங்கம் (J. P)

B. Com B. Phd (Hons)

Dip in ED.

முன்னாள் அதிபர், உடப்பூ.

From the rest of

M.P.M. Azhvar
Chief Editor

நவமணி

FREELANKA
NEWS PAPER (PVT) LTD.

156 Hospital Road, Kalubowila, Dehiwala
Telephone 0114-204766 Fax 0114-204765
E-mail: navamani@parilanka.com

வா ழ் த் து ரை

நவமணியுடன் நீண்ட காலமாக,
நெருக் கமான தொடர் புகளை
வைத்திருப்பவர் உடப்பூர் வீரசொக்கன்.

நவமணிக்கு ஆக் கங் கள்
அனுப்பி வைப்பதில் அவருக்கு அலாதி
விருப்பம்

ஓர் ஊடகவியலாளராக,
கதாசிரியராக, கவிஞராக,
கட்டுரையாளராக திறமைகளை
வெளிப்படுத்தி வருபவர் அவர்.

நவமணியில் எழுதிய
சிறுகதைகளைத் தொகுத்து
நாலுருவில் வெளிக்கொணர் கிறார்
அவர்.

2001ம் ஆண்டு முதல் 2004ம்
ஆண்டு வரை வெளியாக
சிறுகதைகளே அவை.

வீரசொக்கனின் சிறுகதைகள்
அர்த்தமுள்ளவை. வாசிப்புக்கு
மட்டுமல்ல, சிந்தனைக்கும் உதவுபவை.

நத்தார் தந்த புதுவாழ்வு,
விடியலைத் தந்த பொங்கல் போன்ற

சிறுகதைகள் அவருடைய பேதமற்ற பெருந்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இன ஐக்கியத்தின் அவசியம் அதிகமதிகம் உணரப்படும் இக்காலகட்டத்தில் உடப்பூர் வீரசொக்கன் போன்றோரின் எழுத்துப்பணியும் ஊக்குவிக்கப்படுவது முக்கியம்.

12/10/2007
9/11/2007

அல்ஹாஜ் எம்.பி.எம். அஸ்ஹர்,
பிரதம ஆசிரியர்,
நவமணி தேசிய வாரப்பத்திரிகை.

தமிழக அரசு செயலகம் - மூந்தல்

முத்தல்
DIVISIONAL SECRETARIAT - MUNDEL.

☎ 032 2224223 / 2224266

☎ 032 2224266 (Fax)

செயல் எண் }
உத்தரவு எண் }
Year No. }

செயல் எண் }
உத்தரவு எண் }
Year No. }

தேதி }
Date }

வா ழ் த் து ரை

தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் இலங்கையில் சிறுகதை இலக்கியத்துறை இன்று வீறியம் பெற்று வருகின்றது. இலங்கையின் சிறுகதை வளர்ச்சி என்பது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பின் கூற்றில் வளர்ச்சியடைந்த துறையாக மிளிக்கின்றது.

வட, கிழக்கு, மலையகம் போன்ற பகுதிகளில் சிறுகதை இலக்கியம் முன்னிலைப்படுத்தி வந்தாலும், புத்தள மாவட்டத்திலும் இத்துறை இன்று வளர்ச்சிப் படிகளை கண்டு வருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடையும் அதேவேளை தற்போது பல எழுத்தாளர்கள் ஆக்கப்பங்களித்து வருகின்றார்கள்.

இதில் ஒருவராக திகழ்பவர்
உடப்பூர் வீரசொக்கன் இவர்
ஊடகத்துறையில் மட்டுமன்றி,
எழுத்துத் துறையிலும் பிரகாசித்து
வருகின்றார்.

நீண்டகாலமாக எழுத்துத்
துறையில் ஈடுபட்டு வரும் இவர்
'முண்டத்துண்டு' சிறுகதை
தொகுதியொன்றையும் வெளியிட
இருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியடை
கின்றேன்.

முந்தல் பிரதேச செயலகத்தினால்
2007ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற
சாகித்திய இலக்கிய விழாவில்
கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள்
பாராட்டி கௌரவித்தப்போது
வீரசொக்கனும் பாராட்டப்பட்டார்
என்பதை தெரிவிப்பதில்
மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்

எம். ஆர். எம். மலிக்
பிரதேச செயலாளர்,
முந்தல்

இ னி ய நி தி ச ங் க நி ட ன்

முண்டத்துண்டு எமது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி. ஐந்தாவது படைப்பாகும் இது. இப்படைப்புகளில் ஐந்து சிறுகதைகளை விட மற்றையவைகள் அனைத்தும் 'நவமணி' வார இதழில் பிரசுரமானவைகள்.

யதார்த்த உண்மையை தன்மையை கலந்து சிருஷ்டிக்கும் கருகூலத்தைக்கொண்ட சிறுகதைகள் காலத்தால் சொல்லப்படும். அவ்வைக்கிணங்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட ஓர் குழுமத்தின் அபலங்களை, அநியாயங்களை, நிஷ்டூரங்களை தரும் கதைகளாக இக்கதைகள் பகைப்புலனாகக் கொண்டு தீட்டப் பட்டள்ளன. சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன.

உடப்பு போன்ற கடற்றொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை, அவலங்களை அவலச்சினைகளை அவ்வப்போது கண்டும்; கேட்டும்; பார்த்தும்; அனுபவங்களுடன் பகிர்ந்து யதார்த்தமாக உணர்ந்தவன் என்கின்ற முறைமையின் அடிநாதமாகக் கொண்டே இக்கதைகள் சொல்லப் படுகின்றன.

உடப்பு கிராமத்தின் ஆரம்பகாலம் புகையிலைத் தொழிலாகும். சந்தர்ப்பவாத சூழ்நிலையில் மீன்பிடித் தொழில் இவ்வூர் மக்களின் ஜீவனோபாயத் தொழிலாக கடற்றொழில் திகழ்கின்றது.

இத்தொழிலின் அடிவேர் சம்மாட்டிமார்கள். இவர்களே முதலாளியாவார்கள். தொழில்

நிமிர்த்தம் ஆறுமாத காலத்துக்கு தொழிலை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள் தொழிலாளர்கள். இவர்களுக்கு முற்பணமாக வழங்குவதே நிந்தப்பணம்.

சம்மாட்டிமார் என்ற முதலாளி; தொழிலாளர்கள்; நிந்தப்பணம் இன்றுமே எனது அதிகமான கதைகளில் பாத்திரங்களை நடமாடவிட்டுள்ளேன்.

புறச் சூழல்கள் இலக்கிய தாகங்கொண்டவர்களாக உருவாக்கின்றன. உருவாக்க உந்துகின்றன. கடற்றொழிலாளர் கூட்டமே எனது சூழல்; அதன் நெளிவு சுழிவுகளையும், ஆல அகலங்களையும் கண்ணாடிக் கண்டுள்ளேன். அவைகள் மனதை வேக்காடுப்படுத்தின. தும்பியல் வாழ்வுக்கு உந்தப்பட்ட உழைக்கும் மாந்தர்களின் துயரங்களின் வெளிப்பாடே இக்கதைகளின் அடையாளங்கள்.

அவ்வப்போது எழுதிய கதைகளை களம் அமைத்து சிறுகதை எழுத்தாக்கத்துக்கு என்னை ஊக்கப்படுத்தி செழுமைப்படுத்திய 'நவமணி' ஆசிரியர் எம்.பி.எம். அஷ்ஹர் அவர்களுக்கு இவ்வளையில்தான் நன்றியை துளிகளாகத் தெரிவிக்கின்றேன்.

அத்துடன் கலை இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு ஊக்குவித்துவரும் எனது அன்புக்குரிய உடப்பு தமிழ் மகாவித்தியாலய முன்னாள் அதிபர் மு. சொக்கலிங்க சாமி ஐயாவுக்கு எனது மானசீகமான நன்றிகளை தெரிவிப்பதுடன் அழகுற முன் அட்டைப்படம் வரைந்த ஏ.மொராயஸ் (வீரகேசரி) அவர்களுக்கும் அவ்வப்போது சிருஷ்டித்த கதைகளுக்கு ஒவியம் வடித்த நண்பர் புத்தளம் சாகிரா கல்லூரி க. முத்துக்குமார் (ஆசிரியர்) அவர்களுக்கும் நன்றியை நயமுடன் தெரிவிப்பதுடன் புத்தளம் ஆசிரியர் நண்பர் ஹினாயத்துள்ள எம்.ஜி. ஆர் மணந்த தலைவர் கே. செல்வராசாவுக்கும் கதைகளை ஒப்பு நோக்கித்தந்த ச. மகேந்திரன் (பல்கலைகழக மாணவனுக்கும்) மகன் விஜய்க்கும் எழுத்துலகில் என்னை ஊக்கப்படுத்திவரும் சகோதரர் வீ. கதிரவேல் அவர்களும் மனைவி சரோ அன்னவளுக்கும் அழகுற அச்சுப்பதித்த 'கௌரி' அச்சகத்துக்கும் இதயபூர்வான நன்றிகளை நேயத்துடன் நெகிழ்ந்து தெரிவிப்பதில் என்றும் மகிழ்வு கொள்கிறேன்.

- உடப்புர் வீரசொக்கன் -

பிரதேச செயலக பணிமனை,
முந்தல்.

060 2327223(0) (O) 032 2258689 (R)
072 4480225.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

- ❖ அலை ஓசை (றோனியோபதிப்பு - 1984)
- ❖ உடப்பு திரௌபதையம்மன் (பார்த்த சாரதி) ஆலய வரலாறு - 1989
- ❖ கங்கை நீர் வற்றவில்லை - 1990
- ❖ அலை கடல் ஓரத்தில் தமிழ் மணம் - 1997
- ❖ வீராவின் கதம்பமாலை - 2000
- ❖ முண்டத்துண்டு - 2007

ஆக்கங்கள் அடைந்த கௌரவம்

செவ்வி. கு. யோகேஸ்வரி எனும் மட்டக்களப்பு தேசிய கல்விக் கல்லூரி மாணவி முதன்மொழியின் ஆறுதித் தேர்வின் நிறைவாண்டு பரிட்சையில் ஓர்பகுதியை பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு அவரின் ஆக்கங்களை ஆய்வு செய்து ஆய்வு நூல் சிறப்பிதழை சமர்ப்பித்துள்ளார்.

வெளிவர உள்ளது

- ❖ ஊரும் புகழும்
- ❖ உப்புக் காற்று (கவிதைத் தொகுதி)
- ❖ உடப்பு மண்ணின் மாணிக்கங்கள்

ம ல நு ம் மொ ட டு க் க ள்

	பக்கம்
01. முற்றுப்பெறாத முடிவு	1
02. நீரை தேடும் வேர்	5
03. இறைவன் வகுத்தவழி	9
04. முண்டத்துண்டு	13
05. நத்தார் தந்த புதுவாழ்வு	17
06. விடியலை தந்த பொங்கல்	25
07. பூத்ததெல்லாம் காய்பதில்லை	31
08. ஓர் இதயத்தின் திருநாள்	37
09. நினைவுகள் உயர்வான போது	43
10. புதுவருஷம் தந்த புதுவாழ்வு	51
11. புது வாழ்வு	57
12. ஒளி பிறந்தது.	63
13. விடிவெள்ளி பூத்தது	71
14. விடியலை காணாத வெளிச்சங்கள்	77
15. இரவுகள் வெளுப்பதில்லை	85
16. பத்து வலி	93

01. முற்றுப்பெறா முடிவு

நிர்மலமான அந்த நீரோடை அருகில் இருந்த மரம், செடி, கொடிகள் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் இதழுட்டும் இயற்கை வனப்பு.

மந்தகாசம் புரிந்த அந்த மாலை நேரத் தென்றல் அவள் மேனியை இதமாகத் தடவிச் செல்லும் பாங்கு தணலிடப்பட்ட தங்கத் தட்டை ஒத்த கதிரவன் படுவான் கரையை அடையும் அஸ்தமனச் சூட்சி.

நவம்பர் 2001-03-11

இவற்றைக் கண்டு களிக்க நிர்மலா நிம்மதியை எங்கோ தொலைத்தவளாக தள்ளாடி தள்ளாடி சன சந்தடியற்ற இடத்தை நோக்கி நகர்கிறாள்.

அவளது வயிற்றில் வளரும் எதிர்கால மழலைச் செல்வத்தை நினைத்து நெக்குருகியவளாக வேதனையையும் சுமக்கும் அவளால் எழில் தரும் ரம்மியமான இயற்கை அழகை அனுபவிக்க முடியவில்லை.

வேதனைத் தீயில் வெந்து போன பேதை மனதுக்கு கனி தரும் காட்சிகளும் குளிர் தரும் சுகானுபவங்களும் நிம்மதியை நிரந்தரமாக தரவில்லை.

வயிற்றில் வளரும் பார்ச் சுமையை சுமந்து கொண்டு சித்த சுயாதீனம் அற்றவளாக பாதை அறியாத பாவையாக பரிதவித்துச் செல்லுகின்றாள்.

அவள் கட்டிய கற்பனை கோட்டை நிர்மலமாகிவிட்டது. ஆசை வார்த்தைக்கு அடிபணிந்து அபலையாகி விட்ட வேதனை.

தலைவிதி என்று சொல்லுகின்றார்களே அது இவள் விசயத்திலும் விளையாடிவிட்டது.

கட்டிய கற்பனை கோட்டைகள் கானல் நீராக அமைகின்ற போதுதான் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் ஏமாற்றத்தை விட உள்ளத்து வேதனை தீச்சுவாலையாக எரிந்து கொண்டிருக்கும்... வேதனைப் பெருமூச்சு எரிமலையாகவே வெடித்து நிர்மலாவை அப்படியே நிலைதடுத்தாற வைத்தது.

இளமனதிலே நிர்மலமாகப் பதிந்த உருவம்: அதுதான் அவள் அன்புக்கினிய ராமுவைக் கண்டு கதைக்க வேண்டும் என்ற ஆறாத்துயர் வேதனையுடன் ஊற்றெடுத்து பாய்கின்றது.

அப்போது அவள் எதிர்பார்த்தவாறு ராமு எதிரே வருகிறான். அவள் மனம் வேகமாக படபடக்கின்றது.

ராமு இன்னொருவளுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டவன் என்பதைவிட சட்டப்படி ஒரு குழந்தைக்கு தகப்பனாகப் போகிறான். இதைச் சொல்லியாவது அவனை...

நிர்மலாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல பொலவென வடிந்து வருவதைக் கண்டு ராமுவுக்கு எதுவுமே சொல்ல முடியவில்லை. அவனும் கண்ணீரில் நனைந்து விட்டான்.

“நிர்மலா... என்னை மன்னித்து விடு.. உன்னை.. நினைத்து நினைத்து நான் வடித்த கண்ணீர் கொஞ்சமல்ல.. ஒன்றும் அறியாத சின்னஞ்சிறுசுகளாக இருந்த போது நாம் கண்ட கனவுகள் தான் என்ன.. கட்டிய மனக் கோட்டைகள் தான் என்ன. எல்லாமே தரைமட்டமாகி விட்டன நிர்மலா..”

ஓ “போதும் உங்கட பேச்செல்லாம் ஒங்கள மாதிரி ஆக்களால் என்போன்றவர்கள் சீரழிந்து சின்னாபின்னப்பட்டு போகிறார்கள். மற்றவர்கள் மதிக்காத அளவிற்கு பின்தள்ளப்படுகிறார்கள்...

அன்பு மொழி பேசி பேசி என்னை ஏமாற்றி எனது எதிர்காலத்தையே வீணாக்கி விட்டீர்களே! இதனால் எனது வயிற்றில் வளரும் சிசுவின் நிலை என்னவாகும் சொல்லுங்க...!

இதற்கு ஒரு உறுதியான முடிவை தெரிந்து கொள்ளத்தான் நான் உங்களை சந்திக்க வந்தேன்!

அவளது பேச்சைக் கேட்ட ராமு நிலை தடுமாறிப் போனான். அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. என்றாலும் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டு, “நிர்மலா உன் வயிற்றில் வளருவது என் குழந்தை தான் என்று எப்படி சொல்வது” அவன் இப்படிக் கேட்டதும் நிர்மலா அதிர்ந்தே விட்டாள். அவளுக்கு அதற்கு மேல் என்ன பேசுவதென்றே தெரியாமல் மெளனித்து விட்டாள்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

ராமு, அவனது அப்பாவின் செல்லப்பிள்ளை. அவரின் அன்புப் பிடிக்குள்ளேயே வளர்க்கப்பட்டவன். திடீரென அவனது தந்தையின் பிரிவு அவனது குடும்பத்தையே ஆட்டங் கொள்ளச் செய்தது அதன் பிரதிபலன் அவனது குடும்ப பாரம் அவன் மேல் சுமத்தப்பட்டது.

அதனால் பெருங் கஸ்டத்தின் மத்தியில் அவன் ஒரு சிறு தொழிலைத் தேடிக்கொண்டான். ஆனாலும் அந்த சிறு தொழில் அவன் பிரச்சினைகளை தீர்க்காமல் அவனை பெருந்தொல்லையில் சேர்த்து விடும் என்று அவன் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

அவன் வேலை செய்யும் நிறுவனத்தில் அவனோடு வேலை செய்த ஒரு பெண்ணின் கபடமற்ற பேச்சாலும் எளிமையான உள்ளன்பாலும் அவளுடன் நட்புடன் பழகத் தொடங்கினான். ஆனால் அந்த நிறுவனத்தில் வேலை செய்வோர் அந்த நட்பை களங்கப்படுத்தி கதை கட்டி விட்டார்கள்.

இந்த வதந்தி நிறுவனத்தில் மட்டுமல்லாது அவளது வீட்டிற்கும் எட்டிவிட்டது.

அதை அறிந்த அவளது பெற்றோர் உண்மை என நம்பி அவளை அவனுக்கே திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்தித்தனர். அது மட்டுமல்லாமல் அந்த நிறுவனத்தின் உரிமையாளரும் அவர்களின் பக்கமே நின்று திருமணம் நிறைவேறு உரம் கொடுத்தார்.

ராமுவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நேசித்த நிர்மலாவா அல்லது சந்தர்ப்ப வசத்தால் சாட்டப்பட்ட ரமாவா? என்ன முடிவு எடுப்பதென்று திண்டாடியவனுக்கு...

அவர்கள் அவனுக்கு தரப்போகிற சீதனத்தின் அளவு அவனை ரமாவின் பக்கம் சாய்த்து விட்டது. இந்த உண்மையை நிர்மலாவிடம் கூற முடியாமல் உண்மையான அன்பையே களங்கப்படுத்தி அவளை விபச்சாரியாக்கிவிட்ட... அவளது சொல்லைக் கேட்டு நிர்மலா பேசாமடந்தையாக வெளியேறி விட்டாள்...

(யாவும் கற்பனை)

02

நீரைத் தேடும் வேர்

குமரிப் பெண்ணின் இளம் நெற்றியில் பிரகாசிக்கும் வட்டமான பொட்டைப்போல பரந்து கிடந்த அந்த பசும் பிரதேசத்தில் இயற்கை எழில் பரவும் அச்சின்னஞ் சிறு கிராமத்தில் சுகுவின் இல்லம் அமைந்திருந்தது.

இளவேனிற் காலம் இளம் காற்று இனிய தென்றலாகத் தவழ்ந்து சுகானுபவத்தை பரப்ப,

நவம்பர் 2001-11-04

செங்கதிரவன் தன் பொற்கரங்களை வீசி எழுந்து பவனி வருகின்றான். தென்றல் மனதிற்கு ஓர் இனம் புரியாத உணர்ச்சியை ஊட்டியது. இத்தகைய இனிய தரிசனங்களுக்கு மத்தியிலே சுருவுக்கு தான் ஒரு செல்வந்தனின் மகனில்லையே என்ற ஏக்கமும் பெருமூச்சும் கற்பனை அங்கலாய்ப்பும் அவனை சல்லடை போட்டு வாட்டிக் கொண்டிருந்தன.

சின்ன தங்கச்சியின் செல்வ புதல்வன்தான் சுகு. இளம் பராயத்தில் தனது தகப்பனை இழக்க வேண்டிய நிர்க்கதிக்கு ஆளானான்.

என்றாலும் சுகுவின் படிப்புக்கு தாயின் ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகள் உந்து சக்தியாக எதிரொலித்தன. தனது உயர்வு எதிர்கால முன்னேற்றமும் கல்வியில் தங்கியுள்ளது என்பதில் உறுதியாக இருந்தான்.

சுகு..... படித்தான். பண்புள்ளவனாக வாழ்ந்தான். படாடோபமின்றி தனது தாயாரின் ஆசை கனவுகள் அத்தனையையும் நிறைவு செய்தான்.

சுகு க.பொ.த. பரீட்சையில் தோற்றினான். சக மாணவர்களை விட பல்வியமாகவே சித்தியடைந்தான்.

சின்னத்தங்கச்சி அன்பு மகன் சுகுவை உச்சி மோந்து உவகைப் பெருக்கால் உணர்விழந்து இன்பக் களிப்பில் பேரானந்தமுற்றாள்.

அன்பு மகனே!

நீ எங்கு போனாலும் உன்னை வாழ வைத்த ஒன்ற அப்பாவின் புண்ணியத்தால் ஒருவனுக்கும் அடிபணியாமலே எம்மை வாழ வைக்குமடா அந்த தெய்வம்.

நீ சின்னஞ் சிறு புள்ளயாக இருந்தபோது எமக்கு வந்த கஷ்டங்கள் ஒன்றா இரண்டா எல்லாம் அந்தக் கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.

ஏதோ அந்த ஆத்மாவின் உதவி ஒத்தாசையாலும் நல்ல மனிசமாதிரி வாழலும்..... என்று தனது மகனுக்கு புத்திமதி புகட்டினாள்.

ஏழ்மை என்று இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டு வாழ்ந்தாலும் பெரியவர்கள் மத்தியில் பண்பாளனென்றும் நல்லொழுக்க முடையவன்

என்றும் மற்றும் பொது ஜனங்கள் வட்டத்திலும் சுருவுக்கு தனியான மரியாதை இருந்தது.

காலங்கள் கடந்து நகர்கையில் சுரு படித்து நல்ல ஒரு அரச சேவையில் சேர்ந்தான்.

அவனுக்கு வாழ்த்துரைகளும் மதிப்பும் வந்தடைந்தன. அவன் அக்கிராமத்தில் முழு நிறைவு மனிதனாக கணிக்கப்பட்டான். பதவிகளும் பட்டங்களும் தேடி வரலாயின. அவன் அவைகளைக் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

அன்று யாருமின்றி கஷ்டப்பட்டோம், சாப்பிட்டியா இல்லையா? என்று கேட்கவும் யாருமிருக்கவில்லை இன்று சமுதாயத்தில் சமமாக கணிக்கப்படவதை எண்ணினான்.

அவனின் தாயார் சின்னதங்கச்சி பிறந்த ஊரில் கஷ்டப்பட்டு சீவிக் காமல் வேறு ஊர் சென்று உழைத்து பிள்ளையை வாழ வைத்தாள். வழமை போல் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த போது எதிராக வந்த பஸ் மோதி அவனின் உயிருக்கு உலை வைத்தது.

சுரு அம்மாவின் இழப்பை கேள்விப்பட்டு ஓடோடி வந்தான். வீறு கொண்டு அழுதான். நிலத்தில் அழுது புரண்டான்.

ஐயோ!

கடவுளே... ஏழை என்றால் ஒனக்கு ஈவு இரக்கமில்லையா? போயும் போயும் நீ என் அம்மாவின் உயிரைத்தான் பலி எடுக்க வேண்டுமா?

ஐயோ...? அம்மா.. மாண்டு போய் விட்டாயா? என்னை தனி மரமாக்கி போய் விட்டாயா? நாதி இன்றி நடைப்பிணமாக்கி விட்டாயே?

அன்பு மொழி பேசி...

ஆசை கோட்டை கட்டி இருப்பாயே ஆனால் ஊரார்கள் தாயில்லா பிள்ளை என்பார்கள். யாராலம்மா இக்குறையை போக்க முடியும் சொல்லம்மா.. சொல்லு என்று கத்தி கதறினான். வீறிட்டு அழுதான்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

நாட்கள் நகர்ந்தன. வாரங்கள் மாதங்களாகி வருடங்களாகின... சுரு காதல் என்ற போர்வையில் கட்டுண்ட காளையானான். காதலுக்கு

கண் இல்லை என்பார்கள். காதலில் வயப்பட்ட இளம் காதலரிடத்தில் பணம், அந்தஸ்து, குலம், கோத்திரம் எதுவுமே பார்க்காது.

சுகு ஏழை.. என்றாலும் பண்பானவன். செல்வச் செருக்குடன் வாழ்ந்த செல்வந்தர் மகள் சரசு சுகுவின் நடை உடைப்பாவனையில் லயித்தாள். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் சந்தித்து மனம் விட்டு தங்களின் எண்ணப்பாங்குகளின் மன நிலையில் கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டாலும் தன் நிலைமையிலிருந்து நிலை தடுமாறிப் போனார்கள்.

சரசுவின் கன்னிமொழி சுகுவின் காதுகளுக்கு என்னை பிரிந்து விடுவீங்களா' என்ற சொல் தேன் அமுதமாக ரீங்காரமிட்டது.

இந்த உலகம் அழிந்தாலும் எம்மை யாராலும் பிரிக்கவோ வேறுபடுத்தவோ முடியாது...

இருவரும் காதலுக்கு அடிமையானார்கள்.

சரசுவின் காதல் நிலையை உணர்ந்த அவளது தந்தை வேறு அவளை கண்டித்தார். எமது குலம் என்ன கோத்திரம் என்ன எனது உயிர் போனாலும் சுகுவிற்கு உன்னை கட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன் என வாதிட்டார்.

சரசு தகப்பன் வேலுவின் செயலை எண்ணி வேதனைப்பட்டாள், சுகுவின் நிலையறிய வெறித்த பார்வையுடன் தனது பார்வைச் சவடுகளை மெதுவாக நகர்த்துகின்றாள்.

மறுநாள் காலை ஊரில் ஒரே பரபரப்பு, சுகுவோடு சரசு ஓடிச் சென்று தனி மரத்தோடு தனி மரமாக பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டதாக ஊரெங்கும் ஒரே பேச்சு, ஆம் நீரைத் தேடிய வேரோடு நீர் சங்கமமாகிவிட்டது.

(யாவும் கற்பனை)

— இறைவன்

— வசூத்த வழி

“ஓ தோர வந்துட்டாரு, கஞ்சிக்கும் ஒழைப்பி ல்லாமல் குடித்து கும்மாளமடிப்பதும், கூடுவாரோடக் கூடி குடித்து வெறிப்பதும்தான் இவருக்கு வேல. குடும்பம் ஒன்று இருப்பதைக் கொஞ்சம் கூட யோசிக்காம குடிச்சி வெறிக்கிறீங்களே.. யோசனை புத்தி இல்லாமல் நடக்கிறீர்களே...” என்று முத்துராக்காய் கணவனின் நிலையை உணர்ந்து வீட்டு வாசலில் நின்று ஒப்பாரி வைத்து வீறிட்டுக் கத்துகின்றாள்.

நவம்பர் 2002-02-17

“ஆரடா.. என்னைவிட பெரியவன் நான் எவனுக்குடா ஏன்டா பயப்படுணும், பழஞ்சோறு இருந்தால் தேசிப்புளியிட்டு கொஞ்சம் வயிற்றுக்கு கஞ்சி தாறியா இல்லையா? மனைவி முத்துராக்காயை பார்த்து அதிகாரத்துடன் கேட்கின்றான் வைரையா.

“தொர வந்திட்டாரு.. கால நேரம் அறியாமல்... கண்கட தெரியாமல் குடிச்சிட்டாரென்றா எங்களுக்கு நிம்மதியே இருக்காது. இனி ஒரே கரைச்சல்தான். எத்தன மொறதான் சொல்ல. சொல்லிச் சொல்லி தொண்டத்தண்ணி கூட வத்திட்டுது. இந்த மனிதனுக்கு கொஞ்சமென்டாலும் யோசனை புத்தி இல்லாமல் நடந்து கொள்கிறாரே...” என்று முத்துராக்காய் மனம் நொந்து வேதனையுடன் கணவனின் நிலையை உணர்ந்து தலையில் கை வைத்து கொண்டிருக்கிறான்.

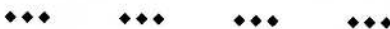
“நான் ஆருக்கும் பயமில்ல.... ஒழைக்கிறன்.. குடிக்கிறன்.. அதைக் கேட்க யாருக்கும் உரிமையில்ல..” வைரையா தனது மனைவி நிலையை உணர்ந்து வார்த்தையாக வெளிப்படுத்தினான்.

“ஓமா.... ஒங்களைப்பத்தி கத கதயா கேவலமாக கதைக்கிறாங்க ஒங்க நிலையைக் கேக்க யாருக்கும் அதிகாரமில்லையா. நான் ஒங்கள கலியாணம் கட்டிய காலத்திலிருந்து எங்கட பாட்ட யாரிடம் சொல்லி அடி.. அந்த கடவுள் நான் படும் துக்கத் தொயரத்தைப் பார்த்து கண்டும் காணாத மாதிரி இருக்கிறானே...” என்ற வார்த்தை முத்துராக்காயின் அடி மனதிலிருந்து ஆத்திரத்துடன் எழுகின்றது.

“அடியே.. முத்து நீ என் பெஞ்சாதியாடி.. ஒப்பாரி வச்சி ஒலமிடுவது தாண்டி ஒன்ட வழக்கம். சும்மா வீறிட்டு அழுது அக்கம் பக்க சனங்களையெல்லாம் ஊட்டுக்கு வர வழைப்பதுதாண்டி ஒன்ற பழக்கம். இனி நீ இப்படி செஞ்சா. ஒன்ன அடிச்ச கொல்லுவன்” என்று வைரையா நெருங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

தனது மனைவி முத்துராக்காய்யை அடித்து உதைத்து விட்டு வீட்டை விட்டு ரோட்டுக்கு வந்தான். வந்தவன் அங்கிருந்த தேநீர் கடையில் வெறும் சாயத்தை அருந்தினான் வெறி தெளிந்தது தனக்கும் மனைவிக்கும் நடந்த துன்ப நிலைமைகளையும் நினைத்து வெட்கம் ஒரு புறமும் வேதனை மறுபுறமும் அவனை வாட்ட ஆரம்பித்தது. அதனூடே பழைய நினைவுகளும் அவன் முன் தோன்றி அவனை நிலை குலைய வைத்தது.

கட்டையம்பாதை சம்மாட்டியார் மகள் தான் முத்துராக்காய். எல்லோரும் அவளை செல்லமாக முத்து என்றே அழைப்பதுண்டு. வைரையாவும் முத்துராக்காயும் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்து திருமணம் முடித்தவர்கள். அவர்களின் தாம்பத்திய வாழ்க்கையின் பெறுபேறாக அவர்களுக்கு கிடைத்ததெல்லாம் ஐந்து பெண்பிள்ளைகள் மட்டும் தான். ஐந்து பெண் பெற்றால் அரசனும் ஆண்டியாவான் என்பது போல் வைரையாவும் தொழிலின்றி போதிய வருவாய் இன்றி யோசித்து கவலைப்பட்டே குடிகாரனாகிவிட்டான். தற்போது அந்த ஐந்து பெண்களும் வயது வந்தவர்களாக உள்ளார்கள். இந்தக் கவலையும் அவனை மேலும் குடிகாரனாக்கி விட்டது.

அன்று ஊர்த்திருவிழா. திருவிழா என்றால் பொடியன்களுக்கும், பெட்டைகளுக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சிதான். கலை ஆர்வம் கரை புரமும் நாடகங்களுக்கும் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பஞ்சம் இருக்காது.

இறுதி தினமான பதினெட்டாம் நாள் தீ மிதிப்பு விழா. இவ்விழாவை முன்னிட்டு இளம் தாரகை வட்டத்தின் அனுசரணையுடன் “ஏமாற்றம்” என்ற நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. இதில் வைரையா முக்கிய பாத்திரமேற்று நடித்தான். வைரையா நடிக்கின்றார் என்றால் ஊரே திரண்டு நாடகத்தை பார்க்க வந்துவிடும். நடிப்பாற்றலும், இனிமையான குரல் வளமும் கொண்டதால் பாட்டொன்றை எடுத்து விட்டால் போதும் ரசிக்காத உள்ளங்களை கூட கொள்ளை கொண்டு விடுவான் வைரையா. நாடகத்தை பார்க்க வந்த முத்துராக்காய் ரசிக்காளுடன் ரசிகர் கூட்டத்துடன் இருந்தான்.

வைரையாவின் நடிப்புத் திறனை பார்த்துப் பூரித்துப் போனான் முத்துராக்காய். அவள் அவன் மேல் காதல் வயப்பட்டு அது திருமணத்தில் போய் முடிந்தது. நினைவலைகளிலிருந்து மீள்கிறாள். மீண்டும் சாராயக் கடையை நோக்கி நடக்கின்றான் வைரையா.

அன்று நடிப்பின் நட்சத்திரமாகத் திகழ்ந்து காரிகைகளைக் கவர்ந்த அந்த நல்ல மனிதன் தான் இன்று சந்தர்ப்ப வசத்தால் குடிபோதைக்கு அடிமையாகி குடி குடியைக் கெடுக்கும் என்ற நிலைக்கு வந்திருக்கிறான்.

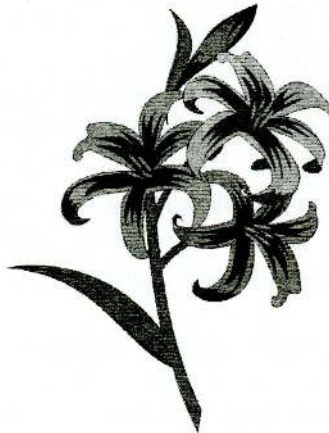
குடிகாரன் வீட்டில் யார் சம்பந்தம் பண்ண வருவார்கள். என் இந்த ஐந்து பெண் பிள்ளைகளின் வாழ்வு மண்தானா... முத்துராக்காய் இப்படி எண்ணி எண்ணி பெருமூச்சு விட்டே காலம் கடந்து கொண்டிருந்தது. அவளது நெஞ்சு படபடத்து இரத்தமும் வேகமாக ஓட.. இப்படி எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் தாக்குப் பிடிப்பது.

ஐந்து பெண் பிள்ளைகளும் பரிதவிக்க ராக்காயியின் இதயத்துடிப்பு ஓய்ந்து விட்டது..

குடி குடியைக் கெடுத்து விட்டது.

இதன் பிறகாவது வையை திருந்துவானா?

(யாவும் கற்பனை)

முண்டத்துண்டு

பருவக் காற்று பவ்வியமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. கடல் கொந்தளிப்பை பறைசாற்றும் அளவுக்கு அடிவானம் கருமேகங்களால் கருக்கட்டியிருந்தன. பறவை இனங்கள் கீச்... கீச்.. என்ற சப்த நாதங்களை உலாவவிட்டு பறந்து கொண்டிருந்தன.

நித்திராதேவியின் அரவணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு, இன்றைய தொழிலைப்பற்றி சிந்தித்து கொட்டாவி விட்டபடி...

நவம்பர் 2002-04-14

வண்டியன் பெண்சாதியை பார்த்து...?

“இன்னுமா படுக்கின்றா... நான் உன்ன எழுப்ப வேண்டி கொரவச்சி.. கொரவச்சி... என்டை தொண்ட தண்ணியே வத்தி போச்சிடி.. இப்படி பொம்புளங்க மல்லாக்கப்படுப்பது நம்மட ஊட்டுக்கே ஆகாதே ராமாய்; நீ இப்படியெல்லாம் படுத்தா மூதேவி ஊட்டுல குடிபுகுவான், என்று அந்த காலத்தில் சொல்லுவாங்க.

இன்றைக்கு நரிப்பலப்பாடு.. ஓடப்பில இருந்து நாலஞ்சி கட்டத்தாரம் நடவா நடந்து போக வேணுமே.

அந்த மன்றாடி சின்னப் பய என்றைக்கும் எறக்க சிந்தனை இல்லாதவன்.. ஏதோ தனிய செய்கின்றமாதிரி நெனப்பு. மத்தவங்கட சொல்ல ஏத்துக்கொள்ளமாட்டான். இன்னைக்கு நேரத்தோட பாதைக்கு போக வேண்டும். சொனங்கி போனா வீறிட்டு கத்துவான்..

மீன் பட்டா சொனங்கி போனவர்களுக்கு மேப்பங்கு தரமாட்டான்கள் அவன் வச்சதுதான் சட்டமும் நீதியும். புள்ள குட்டிக்காரன் என்றும் கருணை காட்டமாட்டான். கொஞ்ச தூரமா நடக்க வேண்டும். நடந்து நடந்து என் கால் தழும்பு ஏறிவிட்டதடி ராமாய் என்று வாய்க்கு வந்தமாதிரி நித்திரைக்கண்களில் பிறளாபித்து நின்றான்.

ஆனால் கணவனின் பிரளாபத்தைக் கேட்டும் கேக்காத மாதிரி அறைகுறை தூக்கத்தில் பாசாங்கு தூக்கத்துடன் கண்ணயர்ந்து கொண்டிருந்தாள் ராமாய்.

ஆனால் அன்று மீன் கொஞ்சமாகத்தான் பிடிபட்டது. சாத்தில் கிடந்ததையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒப்பேத்தினான். வாடிக்கு கொண்டு போன மீனை வாங்க வியாபாரிகள் கூடி இருந்ததினால் வியாபாரம் களைகட்டியது.

அப்படியும் இப்படியும் ஒருக்கலித்து நெளிஞ்சி கொட்டாவி விட்டு தூக்கக்கண்ணுடன் ஒரு மாதிரியாக எழுந்தாள்.

“என்னங்க நீங்க ஒரு கண்ணுக்குக் கூட படுக்க விடமாட்டீங்களே... இப்பதான் நீங்க மாச்சலில் கண்ணயந்திங்க.. அதுக்குள்ள குட்ட.. குட்ட.. என்று கொரவச்சி அக்கம்பக்கம் வீட்டுக் காரங்களையும் படுக்க விடாம பீறிட்டு கத்துறீங்களே” என்று சொல்லி எழுந்து அடுப்பை எரியச் செய்து தேநீர் தயாரித்து விட்டு, இந்தாங்க குடிங்க...“என்றவாறு தேநீர் கோப்பையை நீட்டுகிறாள்.

“ஏ... குட்ட ராமாய்! நான் வெறும் கொடலோட போய் எனக்கு வலை இழுக்க முடியுமா? கொஞ்சம் நினைத்துப் பாரு! அந்த மன்றடி சின்னபயல் பத்து பதினஞ்சு கம்மான் வச்சி கரவலைக் கோப்புடன் கரப்பாஞ்சா எனக்கு வலை இழுக்க முடியுமா? வேவாத வெய்யிலில் அனல் பறக்கும் அந்த சுடு மண்ணில்.. தழும்பேறிய காலினால் வலை இழுத்து இழுத்து... நான் படும்பாட்டை எப்படி ராமாய் ஒனக்கிட சொல்ல.. என்ன செய்ய படைத்த கடவுள் நமக்கு இந்த பரிதாப வாழ்க்கையைத் தந்து விட்டானே” என்று ஈனஸ்வரக் குரலில் அடித்தொண்டையில் கூறினான்.

“நான் அப்பவே சொன்னன் கொஞ்சமாவது என் சொல்லைக் கேட்டீங்களா? நிந்தத்துக்குப் பணம் வாங்காதீங்க.... என்று கெஞ்சி மன்றாடினேன். அப்ப எனது சொல் ஒங்க காதில் ஏறவில்லை. குடிச்சி அழிச்சீங்க; இதனால் தான் நிந்தக்காரன் என்டு நம்மள வதைக்கின்றாங்க” என்றாள் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு ராமாய்.

அன்று செவ்வாய்கிழமை கடல் சீரில்லாமல் சோல நீர்பாடு ஓடுகின்றது. கடல் அடியும் எக்கசக்கமாக இருக்கின்றது. எப்படியாவது வலைச்சி மீன்பிடிக்க வேண்டும் என எண்ணிய மண்டாடி சின்னப்பயல் கரைக்கு அரைக்கம்மானில் கரைப்பாஞ்சான்.

ஆனால் அன்று மீன் கொஞ்சமாகத்தான் பிடிப்பட்டது. சாத்துல் கிடந்ததையெல்லாம் ஒன்றாக சேர்த்து ஒப்பேத்தினான். வாடிக்கு கொண்டு போன மீனை வாங்க வியாபாரிகள் கூடி இருந்ததினால் வியாபாரம் களைக் கட்டியது.

நாள் கூலியாக பத்துவளி பங்காக ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் கால் ரூபாய் பணம் நிந்தமாக கொடுத்தார்.

“இந்த பணத்தை கொண்டு போய் என்ன செய்ய” என வண்டியன் கொட்டாவி விட்டான். கடந்த காலத்தை எண்ணிப் பார்த்தான்.

வண்டியன் ராமாயை கலியாணம் முடிச்ச புதிதில் கூடுவாரோடு கூடி, குடித்து கும்மாளம் போட்டான். வீட்டுக்கு ஒரு சதமும் கொடுக்க மாட்டான்.

ஆனால் ராமாய் தன் நிலையை உணர்ந்து வாடியில் வேலை செய்து அதில் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு சமைத்து கணவனுக்கும் பரிமாறத் தவறமாட்டான்.

அடுத்த நாள் வீசிய பெரும் காற்றும் மழையும் ஊரை வெள்ளக்காட்டாக்கியது. ஒருவருக்கும் தொழிலுக்கு போக முடியவில்லை. வண்டியனும் தொழில் இல்லாமல் தவித்தான்.

குடித்து வெறித்து பழக்கப்பட்ட வண்டியனின் வாய் புளிச்சமாதிரி காணப்பட்டதால் ராமாயிடம் பணம் தரும்படி கெஞ்சி கேட்டான். அவள் வண்டியனைப் பார்த்து, “நீங்க உழைக்கிற ஒழைப்புக்கு குடிவேற; கொண்டு வந்து கொடுக்கிற சல்லி நான் முந்தானையில் முடிய முடியாமல் இரிக்கி... எனக்கிட்ட இப்ப ஒரு செப்புச்சல்லியும் இல்லை” என்று தனது உண்மை நிலையை அப்பட்டமாகக் கூறினாள்.

“அப்படியே ராமாய் ஒண்ட பொய்யும் புரட்டும் எனக்கு தெரியாதடி காசு வச்சிக் கொண்டு ஏனடி எனக்கு திருகுதாளம் போர்ரா” வெத்திலையை குதப்பிக் கொண்டு கேட்டான் வண்டியன்.

காசு கிடைக்காத கோபத்தில் வண்டியன் பிச்சை சம்மாட்டியார் பாதை வலை இழுக்க நிந்தப்பணம் வாங்கிக் கொண்டான். பணத்தை வாங்கிய வண்டியன் நல்லா முக்க முட்டகுடித்து தல்லாட கால்கள் தடுமாறி வீட்டை அடைந்தான்.

“அடியே ராமாய் நான் கஷ்டப்படுறன் ஒழைக்கிற காசு கேட்டா தர மறுக்கிறா எனக்கு காசு.

விடிந்தும், விடியாத நிலையில் புதுவருடத்தை கொண்டாட உடப்பு கிராமம் களை கட்டிக் கொண்டிருந்தது.

புது உடுப்புடன் மக்கள் காட்சியளித்தார்கள். ஆலய வழிபாட்டுக்காக தொழிலாளர் குடும்பங்கள் பூசைத் தட்டுகளுடன் நகர்கின்றார்கள்.

ஆனால்..... வண்டியன், முண்டத்துண்டுடன் தனது எதிர்கால கற்பனைகளோடு கடற்கரை மணலிலிருந்தவாறே சிந்தனையில் சிறகடிக்கிறான். தன் கடந்த கால கசந்த நினைவுகள் அவனைப் பார்த்து சிரிக்கின்றன. குடி, குடியைக் கெடுக்கும் என்ற ஞானோதயம் சித்திரை சூரியோதயத்துடன் அவன் மனதில் பிரகாசிக்கிறது. ‘இனிமேல் குடிக்கவே மாட்டேன்’ என்ற சபதத்துடன் எழுந்து சென்று நிந்தப்பணம் வாங்குகிறான். குடிக்க அல்ல, குடும்பத்தினருக்கு புத்தாடை வாங்க. நிந்தப்பணம் வாங்கும் கடைசி சந்தர்ப்பமும் இதுதான். இனி குடிக்காததால் நிந்தப்பணமும் தேவையில்லை என்ற பூரிப்புடன் புத்தாண்டைக் கொண்டாட வீறுநடை போடுகிறான்.

(யாவும் கற்பனை)

05

நக்தார் தந்த பதுவாழ்வு

வானம் மஃபும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. நாளைய விடியலை பறைசாற்ற வேண்டி வானத்தில் வெள்ளிகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன. மீன்பிடிக்கும் அந்த ஆத்துவா முகப்பில் உள்ள காடுகளில் இருந்து வண்டுகள் ரீங்காரமான ஓசைநாதங்களை மீட்டிய வண்ணமிருந்தன.

நவாணி 2002-12-22

மார்கழி மாதம் என்றால் உடம்பின் புறச்சூழல் ஒரே கடும்குளிராகத்தான் இருக்கும். பெருங்கடலோரமும், கற்பிட்டி குடாக்கரையை இணைக்கும் ஒல்லாந்தர் வெட்டுக் கால்வாய் பகுதியை ஊடறுத்து வரும் மென்மையான குளிர்காற்று உடம்பில் பட்டால் குளிரைத் தாங்கமுடியாது. அவ்வளவு தூரம் குடா கடலில் பட்டுவரும் காற்று ஈரத்தன்மை கொண்டதால் குளிர் உடம்பை வாட்டிவிடும்.

குளிரைத் தாங்கமுடியாத கதிர்காழுத்தையா தனது சாரத்தை எடுத்து தலையையும் காலையும் மூடி இணைத்து போத்துக் கொண்டான். அப்படி நித்திரையில் அயர்ந்து விட்டான்.

நித்திரை வயப்பட்ட கதிர்காழுத்தையா.. அப்படியும், இப்படியுமாக ஒருக்கலித்து நித்திரையுடன் கொட்டாவி விட்டு எழுந்தான்.

கிழக்கு கர வெளுத்து வருவதை வெளிக்காட்ட வேண்டி விடிவெள்ளியும் தளதளத்து தென்படுகின்றது.

உடம்பில் இருந்து மீன்பிடிக்கும் ஆத்துவா முகப்பு மூன்று மைல் தூரம் இருக்கும் தோணியில் சென்றுதான் மீன்பிடிக்க வேண்டும்.

கதிர்காழுத்தையா.. தனியாக சென்று போடுவலை போட மாட்டான். பக்கத்து வீட்டில் உள்ள அன்டனியுடன் சென்று வருவான்.

கதிர்காழுத்தையா நித்திரையில் இருக்கும் அன்டனியை கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டியதால்... மக்கோ.. மக்கோ... என்று சத்தம் போட்டு கொரவக்கிறான். ஏப்பா....! இன்னமுமா... படுக்கிறா...? விடிஞ்சிட்டாடா.... எழும்பு.... ஒன்ன கொரவச்சி... கொரவச்சி என்ட தொண்டத் தண்ணி வத்திட்டு... போட்ட சத்தத்தில் அன்டனி நித்திரையை விட்டு எழுந்து விட்டான். இருவரும் வீச்சுவலையை எடுத்துக் கொண்டு ஆத்துவா முகப்பை நோக்கி நகர்கின்றனர்.

கதிர்காழுத்தையா..... நீரோட்டத்தை பார்த்தான். இருவருமாக தொட்டக்கள்ளி ஆத்துவா முகப்பில் தண்ணீருக்குள் கால் வைக்கும் போது “முருகா...” என்ற உச்சரிப்புடனும் அன்டனி “சிலுவை” அடையாளத்தையும் போட்டு வலை போட ரெடியாகிவிட்டார்கள்.

கதிர் கண்ணாக்காடுகள் அமைந்துள்ள பகுதியில் வலை விரித்து விட்டு.... சுருட்டையும் வாய் குமட்ட பத்தவச்சி தனக்குரிய பாணியில் “காத்துவாங்கப் போனேன்.....” என்ற பாட்டை முணுமுணுத்தான்.

பாட்டுச் சத்தத்தைக் கேட்ட அன்டனி ஓடி வந்து கதிர்கா முத்தையாவை நெருங்கி, “என்னப்பா? ஒனக்கு பாட்டுத்தான். நீ... துன்பதொயரமில்லாத ஆளப்பா.....! கொடுத்து வச்ச பொறவியப்பா...! எங்களுக்குத்தான் கஸ்டமும் நஸ்டமும்” என்று தன்துயரை நெகிழ்ந்து பிரளாபித்தான்.

“இல்லை..... அன்டனி நான் இவ்வளவு நாளாக ஒழச்ச பணத்தையெல்லாம் ஒல்லுபுள்ள.. ஒல்லுப்புள்ளயாக குடுக்க போட்டு சேமிச்சி வச்சிரிக்கன்... நகை நட்டெல்லாம் எடுத்திருக்கன். எனது வீட்டுக்காரி சாத்தக்காவும் எனக்கு தெரியாத மொரையில் ஒல்லுபுள்ள சல்லியும் வச்சிரிப்பதாக சொன்னா..... இனியென்ன அன்டனி..... யம்..... யம் என எனது மவளுடைய கலியாணத்தை ஒப்பேத்துவதுதான் என் கடமை... பாரு என்ற புள்ளயும் விருப்பம். பொடியனும் சம்மதமாம். அன்னை தொரபதா தேவி ஆலயத்தில் கலியாணத்தை ஒப்பேத்தலாம் என நெனச்சிரிக்கன்.

“கதிர்காமுத்தையா கொஞ்சம் பொறப்பா.... பொடியன்ட வூட்டல கொஞ்சம் கேப்போம். விருப்பமென்றால் கலியாணத்த செஞ்சி வைப்பதுதான் மொர என்றான் அன்டனி.

“பொடியன்ட வூட்டுல நல்ல முடிவு கெடச்சிட்டு..... சீதனம் கீதனமில்ல...! அன்ன சந்நிதானத்தில் ஓகோ... என்று திருமணமும் நடந்து விட்டது.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

அன்று காற்றும் மழையும் சோமாரியாக சொரிந்தன. புத்தளம் எங்கும் வெள்ளக்காடு. அரசாங்கத்தின் அபாய அறிவிப்பு வானொலி, மற்றும் தொடர்பு சாதனங்களில் ஒலித்தன. இன்று எந்தவொரு

மீனவர்களும் தொழிலுக்கு போகக் கூடாது. காற்றுடன் புயல் வீசும்...
என்ற ஒலிபரப்பைக் கேட்டு மக்கள் அயர்ந்து விட்டனர்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திய ஆப்த நண்பர்களான கதிர்காமுத்தையாவும்... அன்டனியும் “சாராயம் காச்சிவிக்கும் ‘மரியாவின் வீட்டுக்குச் சென்று ஒரு போத்தல் வடிசாராயத்தை எடுத்து குடித்தனர். அப்போது இருவரும் பழைய இளமைகால நினைவு... சாதனைகள்... டீன் ஏச் காலத்தில் ஏற்பட்ட காதல் மயக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் கதை கதையாக கதைத்து முடித்து... போத்தல் சாராயத்தையும் வெருசாக்கினார்கள்.

ஆனால் கதிர்காமுத்தையா தனக்கு ஏத்த மொரயில் ஒல்லுபுள்ள... ஒல்லுபுள்ளயாக குடிக்க... அன்டனி நெறய குடித்துபோதையாகினான். ஆனால் காத்து அடிக்க அடிக்க அன்டனி நடக்க முடியாமல்.....

தள்ளாடி.... தள்ளாடி.....“ வீடு வந்து சேர்ந்தான். இந்த கோலத்தைக் கண்ட பொஞ்சாதி மேரி துயரத்துடன் நின்றாள். வந்ததும் அன்டனி மேரியுடன் காசு கேட்டான். அடியே! காசு தாறியா இல்லயா...? ஐயோ...! எனக்கிட்ட ஒன்றுமில்லங்க... இந்த பாருங்க“ என்று முந்தானையை விரித்துக் காட்டினாள்...! ஒரு செம்பு சல்லியும் இல்ல...! மேரி தனக்கே உரித்தான பாணியில் கூறி முடித்தாள்.

“அடியே எனக்கா... பொய் சொல்றா...! ஒன்ற புத்தி எனக்குத் தெரியுமடி... எங்கெடி கழுத்தில் கெடந்த சங்கிலி...அதையாவது தா...? என அன்டனி மேரியை பார்த்து திருதிருவென விழித்து நின்றான்..

அடியே..! சங்கிலியை தாறியா... தரமாட்டியா..? ஒப்பன்ட சொத்தா.... அத நா ஒழைத்து சம்பாதித்த சொத்து. சங்கிலியை கொட்டி... அடியே மேரி.. என பீறிட்டு கத்தினான் அன்டனி..

புருசனின் ஆஜானுபாவான தோற்றத்தைக் கண்ட மேரி பயந்து நடுநடுங்கி நின்றாள்...“ ஆ.. போங்க நல்லா குடியுங்க... குடிச்சி அழியுங்க... சீ.. நீங்களெல்லாம் மனுசர்களா.. பொண்டாட்டி புள்ளைங்க

இருக்கா என்று கொஞ்சமும் யோசனை புத்தி இல்லாம நடந்து கொள்ளுறீங்க... ஒங்களுக்கெல்லாம் பொஞ்சாதி.. புள்ள குட்டிகள்.... குடும்பம்.. தனது துயர நெருடல்களை விரித்து நின்றாள் மேரி.

மனைவியின் வீறாப்பான பேச்சை கேட்டும் கேட்காதமாதிரி அன்டனி வீட்டு படலை தாண்டி வெளியேறினான்.

பல மாதங்கள் சென்றும் வீட்டுப் பக்கம் அன்டனி வரவே இல்லை.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

அதிகாலையை பறைசாற்ற விடிவெள்ளிகள் கண் சிமிட்டி நிற்கின்றன. தனது வள்ளத்தை எடுத்துக் கொண்டு கதிர்காமுத்தையா அன்டனியையும் கூட்டிக் கொண்டு போடுவலையை எடுக்க இருவரும் போய் வலை பிடிக்கின்றனர். வழமையை விட மீன் கொஞ்சம் கூடுதலாக பிடிக்கப்பட்டன. பிடித்த மீன்களை கச்சாலுக்குப் போட்டு கச்சாலை நிறைத்து விட்டனர்.

ஆத்துவா முகப்பில் இருந்து வந்த தோணி கரை அடைந்தது. மீன் வாங்க வரும் அக்கம் பக்கத்தவர்களுக்கு கறிக்கு ஒல்லுபுள்ள மீன்களை கொடுத்தனர். இது சம்பிரதாயமான முறையாக இருந்து வருகின்றது.

கதிர்காமுத்தையாவும் அன்டனியும் கொண்டு வந்த மீன்களை உடப்பு சந்திக்கு கொண்டுபோய் கூறில் போட்டு விற்றார்கள். இதில் கை மீன் வேறு... கமிஷன் என்று பல தில்லுமுல்லுகளுடன் மனை வித்து விட்டனர்.

விற்பனை செய்த மீன்களின்படி கதிர்காமுத்தையா அன்டனிக்கு சரிபாதி பங்கை கொடுத்து விட்டான்.

சந்தை பக்கம் வந்த வைரையா அன்டனியின் மிக நெருங்கிய நண்பன். என்னப்பா..! மீன் பட்டிச்சா.. அன்டனி.. வெல எப்படி? ஓம்

வரையா...! கூலி என்கிறான்...! கூறுக்கு சல்லி தா..? எங்கிரான். யாரிட்ட இந்த அநியாயத்தை சொல்ல. இதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டும் வரையா... தனது ஆற்றாதுயரை வெளிப்படுத்தி நின்றான் வரையா?

அது சரி வரையா..? ஒனக்கும் மாக்கட் காரனுக்கும் மீன் கூறும்போது வாக்குவாதம் ஏற்பட்டதாமே? ஏனப்படி..! எனக்கு வெளங்கவில்லை.

ஏன் கேக்கிறா...? அந்த அநியாயத்தை. ஊரில் கூடி சட்டத்தை தீர்மானிக்கிறாங்க... இதற்கு கீழ்ப்பட்டு நடப்பதாக உறுதியும் கூறி நம்மட ஊர் கூட்டத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளுராங்க. ஆனால்... மாக்கட்டில் வேறுவிதமாக நடக்கிறது. அதனால் தான் கடலுக்கோ..? ஆத்துபக்கமோ...! போவது இல்ல... என்றான் வரையா...

இந்த அநியாயத்தை கேட்டும் கேக்காத மாதிரி அன்டனி சபலத்துடன் நின்றான். வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். மனிசி புள்ளங்கள் பார்க்க வேண்டும். வீட்டு நிலை என்ன என்பதை அறிய வேண்டும். வீட்டில் உள்ளவர்கள் திண்டாங்களா? உண்டாங்களா... என்ற துயர வடுக்கள் அன்டனியை வாட்டி நின்றன.

மனைவி மேரியுடன் குடும்ப சகிதமாக இவ்வுலகில் அவதரித்த பாலகன் ஜேசுவின் இரவு ஆராதனையில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் தேவனின் கடைசத்தை பெற வேண்டுமென்கின்ற உள்மன வேட்கை அன்டனியை வாட்டி நின்றது.

வீட்டை அடைந்த அன்டனியை வரவேற்றாள் மேரி. வாங்க... நாங்கள் படும் பாட்டையா பாக்க வந்திங்க... நாங்கள் அடைந்த துயரங்கள் கொஞ்சமா? இந்தாங்க எனக்கிட்ட ஒன்றே ஒன்றுதான் இருக்கி. அதுதான் முக்குத்தி, இதையும் வச்சி நல்லா குடியுங்க... ஏன் பேசாம ஊமையாகி நிற்கிறிங்க...

அன்டனி வீட்டு நிலையை அறிந்தான். கண்ணீரில் மல்கினான். கிழிந்த உடையுடன் பிள்ளைகள்.. ஒரு சாரிக்கு மாற்று உடை இல்லாத

நிலையில் மனைவி... இவைகளை எண்ணிப்பார்த்தான். நான் குடித்து வெறித்ததும் மற்றவர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டதும் சாராயத்தை காட்டி என்னை ஏமாற்றினதும் தான் மிச்சம். '

இனி நான் புது மனிதனாக வாழ வேண்டும் என்ற கோட்பாடுடன் அன்டனி உழைக்க திட்சித்தம் கொண்டான்.

மேரியை பார்த்தான் அன்டனி. அவளின் இளமை கால பருவ எழிலை நினைத்து பார்க்கின்றான். எடுப்பான தோற்றம் எழில் கொஞ்சும் வதனம். சின்ன எடை . கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகள்.. இத்தியாதி இத்தியாதி.... அந்த அழகு தேவதைக்கு தன்னை அர்ப்பணித்தவன் இந்த அன்டனி.

தான் பாடசாலை நாட்களில் இளமையுடன் தோன்றி நடித்த நாடகங்கள், கலை நிகழ்வுகளில் தனது பங்களிப்புகள். இவைகளுக்கு கட்டுண்ட மேரியை அன்டனி கரம் பிடித்தான்.

சந்தோஷமாக வாழ்ந்த தனது வாழ்க்கைபாதை ஏன் தடம் புரண்டன என்பதை எண்ணி வேதனைப்பட்ட அன்டனி மேரியின் துன்பியல் நிலையைக் கண்டு கலங்கினான்.

படுத்துறங்கும் மேரியை அண்மித்து.. "மேரி... மே...ரி..." என்று வாஞ்சையுடன் அன்டனி எழுப்புகின்றான்.

வந்து விட்டிங்களா..? வாங்க ஓங்களுக்கு மனமும் வந்திச்சா... மூழியாக இருக்கிறன்.. என்னையும் கொண்டு போய் ஈடுவச்சி குடிச்சி அழியுங்க... என்று துயர வேதனையை கூறி நின்றாள்.

மேரி... நான் இன்றிலிருந்து நல்ல மனிதன். குடிச்சேன். வெறித்தேன் வாழ்க்கையை நாசமாக்கினேன். இனி எப்படி வாழ வேண்டும். குடிகார கூட்டத்திலிருந்து நான் விடுபட்டு விட்டேன். சாராயம் விக்கும் வீட்டு படிகளை நாடமாட்டேன்.

தேவதாதன் பிறந்த இந்த நத்தார் நாளில் நாம் ஒன்றுபட்டு உழைத்து நல்லவர்களாக வாழ வேண்டும் என்று கூறி முடிக்கும் முன் மாதா கோவிலில் இருந்து மணி ஓசை கேட்கின்றது. அன்டனி சத்தியவாக்குடன் நின்று மேரியின் கரத்தை தழுவுகின்றான்.

எனது கணவர் நல்ல மனிதரானதை எண்ணி சந்தோஷமடையும் மேரி ஆனந்த கண்ணீர் சொரிகின்றாள்.

நத்தார் ஆராதனையில் கலந்து கொள்ள மேரியும் அன்டனியும் தேவாலயம் நோக்கி செல்கின்றனர்.

கதிர் காமுத்தையா குதாகலத்துடன் நண்பர் இல்லம் நடக்கின்றான்.

(யாவும் கற்பனை)

விடியலை தந்த பொங்கல்

கடல் கொந்தளிப்புடன் காணப்பட்டது. வாடைக்காற்று மழையை சோவென பொழிந்தது. இதற்கு தாக்கம் பிடிக்காத புள்ளினங்கள் தத்தம் இருப்பிடங்களை நோக்கி சிறகடித்து பறக்கின்றன. இன்றைய தொழில் பாதிக்கப்பட்டு விடுமோ? என்ற தீட்சண்யத்துடன் கடலை நோக்கிய வண்ணம் சின்னடப்பன் நோட்டமிட்டு நிற்கின்றான்.

மீனல் 2003 ஜூலை, அகஸ்ட்

உட்பு பகுதி மரபு ரீதியான சம்பிரதாயங்களுடன் வாழை, கமுகு, தோரணங்களாக காட்சியளித்தன. பிறக்கப்போகும் பொங்கலைக் கொண்டாட வேண்டி.

இப்பிரதேச மக்கள் அந்நிய கலாசார மோகங்களுக்கு உட்படாத மக்கள். தமது பாரம்பரிய பழக்க வழக்கத்துடன் பொங்கலுக்கு முன்னர் இறந்த ஆத்மாக்களுக்கு உணவுப் பண்டங்களைப் படைத்து தானும் உண்டு. மற்றவர்களுக்கும் கொடுத்து இன்ப களிப்புடன் உண்டு மகிழ்கிறார்கள்.

விடிந்தால் பொங்கல், பொங்கலை எவ்வாறு கொண்டாட வேண்டும். புள்ள குட்டிகளுக்கு உடுப்பு கிடுப்பு வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். மத்த புள்ளகளோடு தனது புள்ளையும் நல்லா உடுத்தி பொங்கலைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று அங்கலாய்ப்புடன் சின்னடப்பன் மேற்கு வானத்தை முத்தமிட்டு மறைய போகும் அந்த ஆதவனின் காட்சியைப் பெருமூச்சி விட்டு நின்றாலும் சென்ற வருடப் பொங்கலை நினைக்கையில் அவனின் உள்மன உணர்வலைகள் சின்னடப்பனை வாட்டி வதைக்கின்றது.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

சின்னடப்பன் கப்பனா தோணியில் கூலி வேலை செய்யும் மீன்பிடிக்காரன். நிந்தக்காரன். அதே பாதையில் வீரபத்திரன் இழுப்பு வலை இழுக்கும் பங்குத் தொழிலாளி.

இருவரும் அதிகாலையில் எழுந்தா மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ள நரிப்பள்ளம் பாட்டுக்கு நடயாக நடந்துதான் போக வேண்டும்.

விடியலை பறைசாற்ற கீழ் வானம் கரவெளுத்து கொண்டிருக்கின்றது. பள... பள வென்று விடிவெள்ளிகள் ஆகாயத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சின்னடப்பன் மாச்சலில் கண்ணயர்ந்து விட்டான். மனைவி எக்களாதேவி கணவனை நித்திரை விட்டு எழுப்புகின்றாள். “இந்தாங்க... இந்...தாங்க! எழும்...புங்...கோ! கும்பகர்ணனாக நல்லா படுப்பீங்க! விடிஞ்சிட்டில்லயா? எழும்புங்க. என கணவனின் நாமத்தைக் கூறாமல் எழுப்புகின்றாள். இந்த நடைமுறை இப்பகுதியில் இன்னமும் நிலவி வருகின்றது.

எக்களாதேவியின் சத்தத்தைக் கேட்டு கேட்டு ஓடுக்களித்து, அங்குட்டும்..இங்குட்டும் படுத்துறங்கிய சின்னடப்பன் கால் மொகங்களை

கழுவி, பிற்பொடு “அபக் அபக்” கென பரக்க பரக்க கஞ்சித் தண்ணீயோடு தேத்தண்ணியையும் குடிச்சி தொழிலுக்கு பொரப்பட்டுவிட்டான்.

பக்கத்து வீட்டு வீரபத்திரனுடன் நேற்றைய தொழிலை எண்ணி கதை கதையாக கதைத்துக் கொண்டு கடற்கரை யோரமாக நடந்து செல்லுகின்றனர்.

“என்னப்பா..! சின்னடப்பன்...? நேத்து எவ்வளவப்பா..? ஒனக்கு பங்குச் சல்லி கெடச்சி. பங்குச் சல்லிதான் தந்தாங்க”

“அது ஏன் கேக்கிரா! சம்மாட்டி மாயாண்டி கொஞ்சமும் ஈவிரக்கமில்லாதவன். இரண்டு மடி மீன் பிடிச்சி மங்கொள்ள அடிச்ச மாதி அடிச்சிட்டான் பாரு..! பிடிச்ச மீனுக்கு சரியான வெல இல்ல. மீன் நெறுவையும் மோசம். பெட்டி கூலி... ஐஸ் செலவு... வாகன கூலி என பல செலவுகளைச் சொல்லி பட்டமீனுக்கு ஏத்த மாதிரி கணக்க சரியாக சோடிச்சி போட்டான்.

மண்டாடி சின்னவனும் கண்கெட்ட மாதிரி எல்லாத்துக்கும் ஆமா சாமி போட்டான். பாரு...!

இதனால் எல்லோருக்கும் பத்துவலி தந்து கணக்கில் வச்சிட்டான். நிந்தம் நிந்தம் என கணக்கு ஏறிக் கொண்டே போவது“. உள்ள வேதனையை அப்படியே சொல்லி தனது ஆரா துயரத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

இதைக் கேட்ட வீரபத்திரன், “இந்த பாரு சின்னடப்பா! நேத்து எனக்கு இழுப்புக்காக ரெண்டு கூட மீன் தந்தாங்க. அத வித்து நான் ஐந்நூறு ருவா ஒழைச்சன்! ஆனால் நான் தொழிலுக்கு வந்தாலும் சரி, வராட்டாலும் ஒன்றுதான் பாரு!

ஒன்ன போல நிந்தத்துக்கு மாரடிப்பன் அல்ல. சாராயத்துக்கும், கள்ளுக்கும் ஏமாந்து போனதினால் ஒன்ன நிந்தக்காரனாக்கி விட்டார்கள்.

இதில் இருந்து நீ விடுபட வேண்டுமென்றால், என்ன போல தனி தொழில் செய்து ஒழைக்க வேண்டும்” என்ற புத்திமதிகளை நாகுக்காக பகர்ந்தான் வீரபத்திரன்.

சின்னடப்பன் கஷ்டப்பட்டு ஒழைத்து தினசரி சம்பாதித்தாலும் தனக்கொரு குடும்பம் புள்ள குட்டிகள் இருக்கிறதா? என்பதை கொஞ்சம் கூட நெனக்க மாட்டான். மறந்து நடப்பான்.

சாராயம் குடிப்பதும், கூடுவாரோட கூடி கூடங்கமாடங்கம் அடிப்பதும் அவற்ற நாளாந்த பொழுது போக்கு. குடித்தால் சின்னடப்பன் புள்ளகள் பொண்டாட்டிகள் அடித்து ஒதுப்பான்.

ஆனால், ஆடி மாதம் என்றா வெள்ளத்துக்கும், காத்து வீச்சிக்கும், உடப்பு பகுதி பாதிக்கப்படும். தொடர்ந்து வீசிய கச்சான் காத்தால் கரைமழை “சோ” மாரி பொழிந்தது.

மழையால் எங்கும் வெள்ளக்காடு வலை வலைக்க முடியாது. இக்கால நில ஏற்பட்டால் கரைவலைகளை மேலே இழுத்து கூடு போட்டு விடுவார்கள். இக்காலங்களில் பாதை சம்மாட்டிமார்களை கெஞ்சிக் கேட்டு நிந்தப் பணத்தை எப்படியாவது வாங்கிவிடுவார்கள். தொழிலாளர்கள் இதற்கு விதிவிலக்குக்கு ஆளானவன் சின்னடப்பன். தனது குடும்ப நிலையை சொல்லி சம்மாட்டி மாயாண்டியிடம் எப்படியோ.. சல்லிய வாங்கி விட்டான்.

கெடச்ச சல்லியில் சரிபாதியில் குடித்தான் சின்னடப்பன். தள்ளாடி தள்ளாடி வீடு நோக்கி வருகின்றான். பொஞ்சாதி எக்களாதேவி பொங்கலுக்காக தன் வீட்டை சாணி போட்டு மெழுகி, தயார் படுத்திய காட்சியைக் கண்ட சின்னடப்பன் ஏரெடுத்து பாக்காதவனாக, “அடியே! எக்களா!! ஒனக்கிட்ட இருந்த தாலி எங்கடி? எதக்குளடி ஒளிச்சி வச்சிரிக்கா? தாலியை தாரியா நீ இல்ல தரமாட்டியா..? தராட்டா ஒன்ன கொண்டு போடுவேன். ஒனக்கிட்ட தாலி இல்லாட்டி பணத்தையாவது தா!” என்று பீறிட்டுக் கத்தி எக்களாதேவியை அடிக்க எத்தனித்தான்.

இந்த கண்ணுராவிக் காட்சியைக் கண்ட மகன் பெருமாள் அப்படியே சிலையாகிவிட்டான். பொங்கல் வருவதையிட்டு மாணவர் உள்ளங்களில் ஒரே கொண்டாட்டம். ஒரு வகையான உத்வேக உணர்வுகளுடன் காணப்பட்டனர். புது உடுப்பு உடுத்த வேண்டும். புது சட்டை அணிய வேண்டும் என்ற எல்லா மாணவ உள்ளங்களில் சந்தோஷ வேட்கை கரை புரண்டன.

ஒரே வகுப்பில் படிக்கும் மாணவர்களான மாயன், மருங்கன், வேலன் ஆகியோர் தமது பெற்றோர்கள் வாங்கித் தந்த உடுப்புக்களை சொல்லி குதூக்களித்தனர். ஆனால்? இக்கூட்டத்தில் ஒருவன்தான் பெருமாள். எவ்வித சந்தோசமின்றி தமது ஏழ்மை நிலையை உணர்ந்தவனாக காட்சியளித்தான். குடிசாரத் தகப்பனின் நிலைப்பாடு அவனை நிலை குலைய வைத்தது. பொங்கலைக் காணாத அபாக்கியவனாக விடுமா? என்ற மன உணர்வு அவனை தடுமாறு வைத்தது.

சின்னடப்பன் குடித்து தள்ளாடி வருவதை நண்பன் வீரபத்திரன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான். நெருங்கியதும் “ஏ சின்னடப்பா! ஓனக்கு புத்தியில்லடா! சோலி.. சோலி என்று சொல்லி குடிச்சி போட்டுத்தான் வாறா! குடும்பம் புள்ள குட்டி இருப்பதை கொஞ்சம் கூட நெனக்க மாட்டாம நடக்கிறா. மனிசனாக நடக்க பார். குடிச்சா நீ தான் பெரியவன் என்ற நெனப்பு. நல்லா ஓனந்து நடக்கப்பார்.” பொறக்கிர பொங்கலை எப்படி கொண்டாட போறா! என்ற கேள்விகளை வீரபத்திரன் சின்னடப்பனிடம் தொடுத்து கொண்டே போனான்.

மாலையானதும் இருவரும் தொழிலை முடித்துக் கொண்டு தமது இல்லம் நோக்கி வருகின்றனர். அன்று மாலை சின்னடப்பனுக்கு பத்துவளிப் பணமாக இருநூறு ரூபா மட்டுமே கிடைத்தது.

ஆனால் வீரபத்திரன் இழுப்பு வலை தொழிலாளி என்பதினால் அவனுக்கு ஐந்நூறு ரூபா கிடைத்தது. வீரபத்திரன் எந்த வகையான சோலி சொட்டைகளில் ஈடுபடமாட்டான். உழைப்பில் கண்ணும் கருத்தா இருப்பான்.

பொங்கல் வருவதை உணர்ந்த வீரபத்திரின் மனைவி, புள்ளைகளுக்கான உடுப்பு, சமயலுக்குறிய சட்டிமுட்டி சாமான்களையும் வாங்கிக் கொண்டு இல்லம் நோக்கி விரைகின்றான்.

விடிந்தால் பொங்கல், புதுப் பாணை வைத்து பொங்கவிட்டு குதூகலிக்க வேண்டும். பட்டாசி வெடிச்சத்தங்கள் காதுகளை அதிர வைக்கின்றன. சகல ஏற்பாடுகளுடன் பொங்கலிட குடும்ப சகிதமாக காட்சியளிக்கின்றார்கள் வீரபத்திரன் தம்பதிகள்.

ஆனால் சின்னடப்பன்! சாராயப் போத்தலுடன் காட்சியளித்தவன் அன்னை மாரியம்மாள் கோவிலிருந்து எழுந்து வரும் மங்களகரமான மணியோசை அவனின் காது நாதங்களில் உரைக்கின்றன. இன்றிலிருந்து நான் நல்லவனாக வாழ வேண்டும். என் வாழ்க்கையை சீரழித்த குடியில் இருந்து விடுபட வேண்டுமென்ற அனுமானத்துடன் இல்லம் நோக்கி தனது பாதச்சுவடுகளை நகர்த்துகின்றான்.

வீட்டு மூலையில், பொஞ்சாதி எக்களா..... கிழிந்த உடையில் மகன் பொருமாள். இந்த கோலத்தைக் கண்டு சின்னடப்பன் புதிய மனிதனாகி விட்டான். கம்பீர தோற்றத்துடன் கணவன் வருவதைக் கண்ட எக்களா.. சந்தோஷமடைந்தவளாக பொங்கலுக்கான ஏற்பாடுகளை செய்கின்றாள்.

“இந்தா பாரு எக்களா. நம்மள படச்ச கடவுள் நமக்கு வழிகாட்டுவான். நம்மட நெலய ஒணர்ந்த சம்மாட்டி மாயாண்டி ஆயிரம் ரூபா பணத்த தந்தாரு. இத நிந்தப் பணம் என நெனச்சிடாத எக்களா. சந்தோசமாக தந்த மேப்பங்குப் பணம் இதக் கொண்டு பொங்கல் எல்லாரும் போல கொண்டாட இறைவன் நமக்கு பாதை வகுத்துள்ளான்.

இதக் கண்ட மகன் பெருமாள் சந்தோசத்தால் துள்ளிக் குதித்தான். சக தோழர்களுடன் பொங்கல் கொண்டாட தன்னைத் தயார்படுத்தி நிற்கின்றான். எங்கும் பட்டாசி சத்தங்களும், ஆலய மணியோசையின் இன்ப நாதங்களாக ஒலிக்க.. புதுப் பாணை முத்தத்தில் ஏற்றி பொங்கலிட்டு மகிழ்ந்தனர் சின்னடப்பன் குடும்பத்தினர்.

சென்ற முறை விடியாத பொங்கலைக் கண்ட சின்னடப்பன் குடும்பம் இம்முறை சிறப்பாக கொண்டாடுவதைக் கண்ட வீர பத்திரன் தன் குடும்ப சகிதம் நண்பர் மனை நோக்கி தமது பாத சுவடுகளை நகர்த்துகின்றனர்.

(யாவும் கற்பனை)

அட.. மொக்கு மாடுகளே..?

“ஒங்களுக்கு..... ஏன்டா..... படிப்பு.....? போய் வல இழுத்து ஒங்கப்பா.... மார்கள் செய்ர தொழில போய் செய்யுங்கடா... போய்..... வல இழுங்கடா..?

“ஒங்களுக்கு... படிப்பு ஒ.. கேடா..? போங்கடா..?

2008-09-15

போயும் போயும்... பெரிசா கலிசான... போட்டுட்டு “படிச்சி.. கிழிச்சிட்டமாதிரி... ஒங்களுக்கெல்லாம் நெனப்பு.....! மொக்குகள்...

தனது வழமையான பாணியில் அடித்தொண்டையில் இருந்து வரும் முகாரிராகத்தோடு கடுர கரமான சொல்லடிகளை பரவவிட்டு வகுப்பு பாடங்களை நோட்டமிட்டவாறு சிந்தனை வயப்பட்டவராக காணப்பட்டார் வாத்தியார் முத்துராமு.

ஏ...! ரவி...! ஏன்டா...!!

இன்னிக்கு ஸ்கூலுக்கு போகயில்லயா? அப்பா...! கொப்பா? நான் இனிமேல் ஸ்கூல் பக்கம் கால்வைக்க மாட்டேன். அந்த முத்துராமு வாத்தியார் சொல்லுகிற சொல்ல காதுவச்சி கேக்கமுடியாது.

செய்ர குல தொழிலக் கூட இழிவுபடுத்தி பேசறார்...!

“ஒனக்கேனடா..? படிப்பு...!

“வல இழுக்க போங்கடா”

“இங்க... வந்து படிச்சி... கிழிச்சியா போடுவிங்க...? என்று வந்தது போனதெல்லாத்தையும் சொல்லி கொச்சப்படுத்துகிறார்? “நமக்கிட்ட வாங்கி... படிச்சி .. உத்தியோகம் செய்றாரே...? அந்த முத்துராமு வாத்தியார்தான் இப்படியெல்லாம் சொல்லுறார்.

மவன் ரவியின் மன துயர வேக்காட்டை யதார்த்தமாக கேட்டறிந்த சம்மாட்டியார் கதிரன் அப்படியோ...! விக்கித்து போய்விட்டார்.

கதிரன் சம்மாட்டியார் பெரிய கரைவலைக்குச் சொந்தக்காரர். இவரிடம் முப்பத்துக்கு மேற்பட்ட கரைவலைத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறாங்க. சகலரையும் ஒரே மாதிரியாக பார்ப்பார் பரோபகர சிந்தனை கொண்டவர். இலகியமனம் கொண்டவர்.

பின்தங்கிய கிராமமான உடப்பு போன்ற பகுதியில் இருந்து படித்து முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும். பலர் உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை கொண்டு உழைத்து வருபவர் கதிரன் சம்மாட்டியார்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

முத்துராமு ஆசிரியர் உடப்பில் பிறந்து, வழந்து, தன் உயர்படிப்புக்காக யாழ்ப்பாணம் சென்று படித்து பட்டதாரியாகி சொந்த ஊருக்கு இடமாற்றம் பெற்று ஆசிரியர் தொழில் செய்கிறார்.

புவியியல் பாடத்தை நாகூக்காக மாணவர் மனதில் பதிய செய்து விடுவார். அப்படி கெட்டித்தனமும் ஆற்றலும் ஆர்வம் கொண்டவர். முத்துராமு வாத்தியார்.

ஆனால் சாதாரண ஏழை எளிய மாணவர்கள் முன்னுக்கு வர வேண்டுமென்று எண்ணம் கொஞ்சம் கூட இல்லாத ஓர் ஜன்மம் மகன் ரவி, நல்லா படித்து முன்னேற வேண்டுமென்ற நோக்குடன் இரவுபகலாக ஓழைத்தார்.

மவன யாழ்ப்பாணத்துக்கு படிக்க வைச்சி மாதா மாதம் மவனுக்கு சல்லி அனுப்பிவைப்பதில் சம்மாட்டியார் கதிரனின் காலை புடிச்சி கெஞ்சி கேட்டு எப்படியாவது சல்லி அனுப்ப தவறமாட்டார்.

“இந்த பாரு. வைரையா.. நம்மட ஊரு பின்தங்கியது படிச்சி பலர் பட்டதாரியாக வர வேண்டும். அதற்காக நாம் ஓழைக்க வேண்டும்.

ஒன்ற புள்ளயும் படிச்சி நல்ல ஓயந்த உத்தியோகம் செய்ய வேண்டும். அது போல மற்றவங்கட புள்ள குட்டிகளும் முன்னேற வேண்டும்.

எக்கேடு கெட்டாலும் புள்ளகள படிச்சி நல்ல நெலைக்கு கொண்டுவர நாமெல்லாம் பக்கபலமாக இருந்து ஒத்தாச கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணக் கிடக்கையை அப்படியே கொட்டிவிட்டார் சம்மாட்டியார்.

ஆம்...! சம்மாட்டியார் ஒங்க எண்ணம் நல்லது பாருங்க. ஆனால் நம்மட ஊர் வாத்தியார்கள் இருக்கிறாங்களே... தானும் தன் வேலையுமாக ஏனோ... தானன்று கடமை புரியராங்க.

புள்ளகளுக்கு மாலை நேரத்தில் டியூசன் வகுப்புக்களை நடத்துவார்களா. அதுவும் இல்லையே..!

நம்மட முச்சந்தியில் வந்து.. கதை.. கதையாக கதைத்து அடுத்தவங்களைப் பத்திதானே வம்பளக்கிறாங்க... நம்மட சமூகம் முன்னேற வேண்டும் என்றால் இதற்கு ஒரு முடிவுகட்ட வேண்டும்.

“என் மவன் படிச்சு பட்டதாரியாக வர உள்ளான். வந்தா.. இந்த ஊர் மாத்திடுவான் சம்மாட்டியார்.

அப்பா.. அ... ப்பா நான் இனி என்றால் ஸ்கூலுக்கு தலை காட்டமாட்டேன். புதுசா வந்த மாஸ்டர் மடபயலென்றும் வலை இழுக்க போங்கடா.. என்றும் என்ன இழிவு படுத்துரா..

யாரப்பா.. அந்த வாத்தியார்.
யாரோ... பட்டதாரியாம்.

படிச்சவரென்று சொல்ராங்க... இவர் ஊருக்கு ஒத்த ஆளில்பா.. இந்த ஸ்கூலில் இவரிருக்கும் வரை நான் போக மாட்டேன்.

சரி...! நான் அந்த மாஸ்டரிடம் ஒரு மொர போய் கதைக்கிறேன் என்று பாடசாலை நோக்கி தீட்சண்யத்துடன் விரைகின்றார் சம்மாட்டி கதிரவன்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

ஊரெல்லாம் ஒரே பரபரப்பு. உடப்பு கிராமம் அல்லோல கல்லோலம் பட்டது. ஆமிக்காரனும், பொலிசும் வந்து நெறஞ்சிட்டாங்க...

சம்மாட்டியார் கதிரவன் பொஞ்சாதி கதிராய் வைரையா மண்டாடியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அடியே.. கதிராய்!

நாட்டுப் பொறத்தில் உள்ள ஒரு மக்கள் வங்கியில் கொள்ளையடிச்ச பொடியங்கள் நம்ம ஊரால்லதான் போயிருக்காங்க.

இதனால் தான் ஆயிக் காரனும் பொலிசும் வந்து நெறஞ்சிட்டாங்களாமே.. என்றார்.

ஆம்...! 1984 ஆம் ஆண்டு உடப்பு மக்களால் மறக்க முடியாத ஆண்டு போராளிகள் என்று சொல்லி போலியானவர்கள் வந்து இளைஞர்களுக்கு உணர்ச்சி ஊட்டினார்கள்.

இந்த பசப்பு வாத்தைக்கு ஆளானவர்கள் பலபேர்.

வங்கி கொள்ளையடிக்கப்பட்டதாக காட்டுத்தீ போல் எங்கும் பரவியது. இந்த கொள்ளைக்கும் எமது ஊருக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் இருப்பதாக எங்கும் ஒரே பேச்சு.

அதிகாலை ஆனதும் ஸ்பீக்கரில் நாராசமாக ஒவ்வொரு காதுகளிலும் ரீங்காரமிடுகின்றது.

“வான்படையினரின் அறிவித்தல்...! சகல ஆண்களும்

திரௌபதையம்மன் ஆலய முன்றலில் வந்து கூடும்படி...?

மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்தனர். ஆமிக்காரர்களினால் கிராமம் சுற்றிவளைக்கப்பட்டது. சந்தேகத்தின் பேரில் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். ஓ..? கதிராய் இந்த சுத்திவளப்பில் யாழ்ப்பாணத்து ஆக்களதான் கூடுலாக சந்தேகத்தின் பேரில் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

நம்மட ஊரில் இருந்து படிக்கப் போன முத்திராமு வாத்தியாரையும், படிச்சிட்டாங்களாம் என்று ஊரில் கத காட்டுத் தீ போல் பரந்து விட்டது.

இந்தாங்க.. ஒங்களத்தான்... என்று கதிராய் தனது மனிசன் கதிரவனுக்கு கூறுகின்றான்.

இன்னிக்கு என்னமோ? ஸ்கூலில் கூட்டம் இருக்கு போல தெரிகின்றது.

நம்மட புள்ள ரவி சொன்னான் ஏனோ? நம்மட மவன இல்லாத பொல்லாததையெல்லாம் அந்த வாத்தி முத்திராமு சொல்லுராமே..?

ஓமா...! கதிராய்.. இன்னிக்கு நடக்கிர கூட்டத்துக்கு போய் அந்த வாத்தியிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும்.

கதிராய்! யாரு அந்த வாத்தியார்? என்று உனக்கு தெரியுமா? நம்மட பாடசாலையை நடத்த முடியாமல் விட்டுட்டு ஓடிப்போனாரே அந்த முத்திராமு வாத்தியார்தான் அவரு.

ஓ..! ஓ..!

இந்த ஸ்கூலை கட்டிக் காத்து காத்திரமான பங்களிப்பு செய்து முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டி அல்லும் பகலும் ஒழைச்சேன். பணத்துக்குப் பணம்.. ஒதவிக்கு ஒதவி.. என கேக்கிரபோதெல்லாம் கொடுத்துதவினேன்.

ஸ்கூலை விட்டு ஏலாதென ஓடிப்போன வாத்தியார் இப்ப வந்து நமக்கு தண்ணிக்குல்லே நெருப்ப கொண்டு போரார்!

அவர் பொறந்த வளப்பென்ன.. வாழ்ந்த வாழ்க்கையென்ன.

இந் ஊருக்கு ஒபதேசம் செய்ய வந்திட்டாரா இந்த முத்திராமு

வாத்தி என்ற சம்மாட்டியார் கதிரவன் சொல்லி தீர்க்கிறார்...

வித்தியாலய மண்டபத்தில் பாடசாலை அபிவிருத்தி சபைக் கூட்டம் அதிபர் முத்துராமு தலைமையில் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்துக்கு பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், நலன் விரும்பிகள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அதிபர் முத்துராமு! தனது வழமையான பாணியில் பேசுகிறார். கூட்டத்துடன் கூட்டமாக சம்மாட்டியார் கதிரவன் ஓர் மூலயில அமர்ந்திருக்கின்றார்.

கேள்வி நேரம் வந்ததும்.. ஏ..ய்.. அதிபரே... நீங்க படிச்சவரு.. ஊர் முன்னேற்ற நாடவேண்டியவர். ஊர் நெல தெரியும்.. நாங்க செய்ர தொழில கேவலப்படுத்தி பேசுரது மொறையா! அப்படி பேசயில்ல. என ஏதோ.. சமாளித்து திக்குமுக்காடி பதில் சொன்னார் முத்துராமு வாத்தியார்.

இதைக் கேட்டு விட்டு வெளியேறிய கதிரவன் சம்மாட்டியார் வருவதைக் கண்ட ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் நாகநாதன், சம்மாட்டியார் கதிரவனை குசலம் விசாரிக்கின்றார்.

என்ட்.. மவன் விசயமாக ஸ்கூலுக்கு போனேன். எனக்கிட்ட ஓதவி பெற்று அதிபராக இரிக்கிறானே முத்துராமு எனது புள்ளய பத்தி ஏதோ எல்லாம் சொல்லுறாராம். அதுதான் ஓர் கேள்வி கேட்க போனேன்.

அப்படி என்றா சம்மாட்டியார் ஓங்க மவன எனக்கிட்ட அனுப்புங்க.

சனி, ஞாயிற்றுக் கெழமைகளில் இலவசமாக பாடங்கள் சொல்லி கொடுக்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் தேவையில்லை. மகனை அனுப்புங்க.. என்றார்.

இந்த இனிமையான செய்தியைக் கேட்ட கதிரவன் சம்மாட்டியார் வீட்டை நோக்கி புதிய தெம்புடன் நடக்கின்றார். உதவி பெற்ற உள்ளங்கள் எல்லாம் உதறி தள்ளும் இந்த புதிர் தொடரில் "பூத்ததெல்லாம் காய்ப்பதில்லை" என்ற நாதங்கள் நினைவுறுத்தி இல்லம் நகர்கின்றார்.

(15.09.2003)

ஓர் உதயத்தின் 08. தீருநாள்

தரையில் பட்டு வரும் சாரக்காற்று ஈரலிப்புடன் வீச.. காகங்கள் தனது நித்திய கருமமான விடியலை பறைசாற்றும் தொணியில் கா...க்கா..கா என்ற கரைந்த வண்ணம் சத்தமிட... தொழிலாளர்கள் நித்திரை விட்டுமுந்த வண்ணமிருக்கின்றனர்.

சத்தங்களின் இரைச்சலை கேட்டு சாரத்தை எடுத்து தலை கால் முழுவதுடன் படுத்துறங்கிய

நவம்பர் 2008-10-26

வைரையா.. கொட்டாவி விட்டு... நித்திரா தேவியின் அரைவணைப்பில் இருந்து விடுபட்டு தோணியடி போக வேண்டி கஞ்சி வாளியை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பிட ஆயத்தமானான்.

படுத்துறங்கிய மகன் ரகுவை எழுப்பிய வைரையா.. அட.. மவன்.. இன்னிக்கு தோணியடி போக வேண்டும்.

நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் ஐயாயிரம் ரூபாவை ரொக்கமாக வாங்கி விட்டேன். படிச்சி கிழிச்சதெல்லாம் போதும். சம்மாட்டியார் மாயாண்டி நம்ம ஊருக்கு எவ்வளவோ நல்ல காரியங்கள் செய்றார்..?

அவர பாதையடி போய் நாமும் ஒழைத்துக் கொடுப்போம்.
நம்மல நல்லா கவனிப்பார் என்று வைரையா நாராசாகமாக மவன் ரகுவுடன் கூறுகின்றார்.
அப்பா!....

படிக்க வேண்டும். அதுவுமில்லாட்டா சொந்த தொழில் செய்ய வேண்டும். இதனால் தான் நாமும் முன்னேற முடியும் எந்த நாளும் நிந்தகாரணாக வாழ முடியாது.

நாமும் மத்தவங்கமாதிரி
ஒயந்த நெலைக்கு வர வேண்டும் என்ற கருத்துக்களை தகப்பன் வைரையாவிடம் முன்வைக்கின்றான்.

மவனின் கருத்துக்களையும், எண்ணத்துடிப்புக்களையும் கவனித்த வைரையா.. மவனை ஏற ஏறங்க தீட்சண்யத்துடன் பார்த்து மொறச்சான்.

தனது பேச்சைக் கேட்டு தலையாட்டி பொம்மையாக இருந்த ரகுவின் நெலையைக் கண்டு ஆத்திரப்பட்டான்.

அடியே...! சரசு

மவனின் நெள கொஞ்சமும் வெளங்கள புள்ள.. அப்பன் சொல்ல கேக்காத.. புள்ள... காவாளிப் பயலோடு கூடி இப்ப நம்மட சொல்லயும் கேக்க மாட்டங்கிறான்.

இந்தா பாருங்க

குடும்பமென்றா ஆயிரம் இருக்கும் இப்பவுள்ள புள்ளங்கள்
கட்டுப்படுத்த முடியாது.

கூடுவாரோட கூடி... கெட்டுப் போச்சி.. தாய் தெகப்பன் என்று
கூட பாக்காதுகள் நம்மட சொல்லு கொஞ்சமும் கேக்காத காலமிது”
என்று பொரிந்து தள்ளினாள். சரக. இந்தா புள்ள சரக. சல்லி
வாங்கினவன் நான். இந்த வருஷத்துக்காவது போய் வலை இழுக்க
வேண்டும்.

படிப்பாம்.. படிப்பு..! என்னத்த படிச்சி கிழிச்சிட்டாங்க. எல்லா
புள்ள குட்டிகளும் ரோட்டில்தான் நிக்கிறாங்க.

ஓ... ஒன் மகன் ரகு படிச்சி என்ன சாதனை நிலை நாட்ட
போறான்.

இந்தா... ஓங்களத்தான்...! புள்ளகள் வம்பு தும்பா பேசாதிங்க.
நம்ம தலைக்கு ஏத்த ஆளாகிவிட்டான்.

இந்த காலத்தில் நாம் புள்ளகளுக்கு பயந்து தான் நடக்க
வேண்டும். படிக்கிற புள்ளகள் படிக்க விடுங்க.

ஏதோ.. அவன் படிச்சி அவனோட மொய்ச்சியால நல்ல
நெலைக்கு வந்தா..? யாருக்கு பெரும...! நமக்கும் ஊருக்கும் தான?

இன்னும் ரெண்டொரு நாளையில் தீபாவளி வருது... எப்படி
தீபாவளியைக் கொண்டாடுவோம் என்ற சிந்தனை வயப்பட்டவர்களாக
காட்சி அளித்தார்கள் வரையாவும் சரகம்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

கிழக்கு கரையோரத்திலிருந்து எழுந்து வரும் காற்றுடன்
சேர்ந்து வந்த மழை சோமாறி பொழிந்தது எங்கும் ஒரே வெள்ளக்காடு.

காலநிலையை அங்கலாயித்தபடி இன்றைய தொழிலை எப்படி
நடாத்த முடியும் என கடலை வெறித்து பார்த்த வண்ணம் வரையா
நிற்கின்றான்.

இன்று நீர்பாடு எப்படி இருக்கும். எந்த மாதிரி வலை போட வேண்டும் என்ற சிந்தனை வயப்பட்டான்.

மேற்கு பக்கம் சல்லையாக பாதையை வலிச்சி சென்று கடகயிற்றை போட்டு தலவலை தாட்டி, பாதை கரைப்பாச்சியதும் வலையை அப்படியும், இப்படியுமாக இழுத்து ஒப்பேத்தி விட்டார்கள்.

பட்ட மீன்பாட்டில் தனக்குரிய மீன் கூடையை எடுத்துக் கொண்டு இல்லம் நோக்கி வந்தான் வைரையா களைப்புடன்.

இந்தா புள்ள சரசு, இன்னக்கு மீன்பாடுகொரவு வாரது தீபாவளி, (தீவாளி) தீபாவளியை எப்படி கொண்டாடுவது என ஏக்கப் பெரு முச்சுவிட்டு சிந்தனை வயப்பட்டவனாக வைரையா காணப்பட்டான்.

வைரையா... நேரே நடக்கின்றான். தனது சம்மாட்டியார் மாயாண்டியார் வீட்டை நோக்கி.. சம்மாட்டியார் நான் தீவாளியை கொண்டாட வேண்டும். நா..! ஒங்க பாதையில் தொடர்ந்து தொழில் செய்ய வேண்டும் நிந்தப்பணமாக ஐயாயிரம் ரூபா தாங்க...!

ஆ.. அப்படியா.. இந்தா இப்பணத்தைக் கொண்டு தீபாவளியை நல்ல மொறையில் கொண்டாடு என்று கூறி வழி அனுப்பி வைக்கிறார்.

பணத்தை வாங்கிய வைரையா நேரே கள்ளு கடையை நாடி.... நல்லாவே குடிச்சி இல்லம் நோக்கி வருகின்றான். கணவன் வைரையாவின் கோலத்தைக் கண்ட சரசு... விக்கித்து போய் விட்டான்

யாரு, ஒங்களுக்கு சல்லி தந்தது? மனிசர் மாதிரி நடக்கத் தெரியாத ஜீவன்கள் நீங்க.

சீ...! நீங்களெல்லாம் மனிசரா.. ! மாடுகள் மாதிரி குடிச்சிட்டு வாரிங்களே?

ஆனால்... சரசு. ஒழுங்கான பண்பாடு கொண்டவள்.

தனக்கு கெடக்கிற பணத்தைக் கொண்டு நல்லா வாழ வேண்டுமென்ற சிந்தனை கொண்டவள்.

கட்டிய புருஷன் நல்லா இருக்க வேண்டும். மத்தவங்க போல வாழ வேண்டும் என்ற நல் நோக்கம் கொண்டவள் சரசு.

வைரையாவை கரம்பிடித்து இல்லற வாழ்க்கையை நல்ல மொறயில் சீரும் சிறப்பாக நடத்தியவள் சரசு.

படித்தவளான சரசு ஒழுக்க பண்பாடு கொண்டவள். பூரிப்பான உடலும், அழகு தேவதையாக காட்சி அளிப்பாள்.

கிராமப் பண்பாட்டு நெறிமுறைகளுடன் வாழும் சரசு... தனது கணவனின் நிலையைக் கண்டு வேதனைப்பட்டாள்.

நான்...! ஒங்கள பார்த்துக் கொண்டு தான் வாரன். நீங்க குடிச்சி வெறிக்கிறீங்களே...?

ஒங்களுக்கு சல்லி யார் தந்தது. எவன் ஒங்களுக்கு குடிக்கத் தாரான்.

அவன் யாரண்டு கொஞ்சம் சொல்லுங்க அவனுக்கிட்ட கேக்க.

இந்தா.. சரசு... வீறிட்டு கத்தாத நாம தீபாளியைக் கொண்டாட வேண்டும். மத்தவங்க மாதிரி இருக்க வேண்டும்.

அதாலதான் சம்மாட்டியார் மாயாண்டியாரிடம் போய் நிந்தப்பணம் வாங்கி இரிக்கன்.

தூ..? நீங்க ஒரு மனிசனா...?

ஏன்... வாங்கினீங்க..? இன்று தொழிலாளர்களெல்லாம் பாதையை விட்டு வெலகி நிந்தகாரன் என்ற பட்டப் பெயர் வாங்காமல் தனித் தொழில் செய்து ஒழைக்கிறாங்க. ஜாலியாக வாழ்ராங்க.

நீங்க வந்து நிந்தப்பணம் வாங்கி வந்திரிக்கிங்க.

இந்தாங்க...! இந்த சல்லியைக் கொண்டு போய் கொடுங்க. சம்மாட்டியார் வாங்குவார்.

நான் குடுக்க போட்டு மிச்சம் புடிச்ச சல்லி இது. நாமும் சொந்த தொழில் செய்வோம்.

மனைவி சரசுவின் புத்திமதியைக் கேட்ட வைரையா.. நீண்ட சிந்தனை தளத்தில் நிற்கின்றான்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

விடிந்தால் தீபாவளி. ஊர் எங்கும் கொண்டாட்டத்துடன் காட்சியளிக்கின்றது. வான வேடிகைகள் காதை பிளக்கின்றன. ஆலய மணியோசையின் நாதங்கள் காற்றுடன் சங்கமிக்கின்றன.

இச்சத்தங்களைக் கேட்ட வைரையா தனது மகன் ரகுவுடன் சொந்த தொழில் செய்ய வேண்டி பிறந்த தீபநாளைக் கொண்டாட வேண்டி கடலை நாடிச் செல்லுகின்றான்.

சரசு... மகிழ்ச்சியில் கோவிலை நோக்கி தனது கால்களை நகர்த்துகின்றாள்.

(யாவும் கற்பனை)

திரைவகவர் உயர்வானபோது

நத்தார் வருகையை பறைசாற்ற வேண்டி எட்டுத்திக்குகளிலுமிருந்து எழும் பட்டாசி வெடிச் சத்தங்கள் காதைப் பிளக்க, வான வேடிக்கைகள் எங்கும் பட்டொளி வீச, மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் மக்கள் உள்ளங்கள் இன்பங்களிப்புடன் திகழ்கின்றன.

பிறந்த நத்தார் நாளில் புது உடுப்பு உடுத்தி தனது இனசனங்களுடன் கொஞ்சிக் குலாவி,

நவம்பர் 2003-12-28

குசலம் விசாரித்து, கருத்துப்பரிமாறி வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்து தத்தம் மனக் கிடையில் புதைந்து கிடைக்கும் எண்ணக்கருவூலத்தை வெளிப்படுத்தி இன்ப களிப்புக்கு இந்த நத்தார் நாள் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அதேபோல.. சவரி தனது எண்ணங்களை சிறகடித்த வண்ணமிருந்தான். அவன் நோக்கு, தீட்சண்ய பார்வைகள், அத்தனையும் நத்தாரைக் கொண்டாட வேண்டும். தனது மனனவி, மக்களுக்கு புது உடுப்புக்கள் வாங்கி கொடுக்க வேண்டும். அத பார்த்து மகிழ வேண்டும் என்ற கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்தான்.

சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த சவரி... செபம் செய்து தனது தொழிலை ஆரம்பிப்பது அவனின் நித்திய கடமை. செபத்தை முடித்து.. சவரி தெப்பத்தில் வலைகளை மற்றும் உபகரணங்கள் எல்லாத்தையும் ஏத்தி... குடா கடலை நோக்குகின்றான்.

கடலில் கிழக்குக் கரையில் இருந்து வந்த தென்றல் சாரக்காற்றுடன் வந்த மழை பெய்ய.. மழையும் பெருமழையாக கொட்டியது. கடல் கொந்தளிப்பும் வாங்கலடியும் பாளம்பாளமாக வீசி பாய்ந்ததால்... சவரிக்கு கடலில் தெப்பத்தை பாச்ச முடியவில்லை.

காத்துக் கடல் என்றால் தனியே தனியாக கடல் செல்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்பதை நன்கு உணர்ந்தவன் சவரி.

இறை நம்பிக்கை உணர்வு கொண்ட சவரி உடப்பில் குடி கொண்ட சவேரியாரை நினைத்து செபம் செய்து இன்றைய தொழிலை உணந்து அங்கலாய்த்தவனாக காணப்பட்டான்.

அந்த அங்கலாய்ப்பின் தாக்கத்துக்கு உட்பட்டு அப்படியே நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

பேயாமழை பெருமழை. “சோ” வென்ற சாரல் காத்து மழையை சோமாறி பொழிந்தது. இடி முழக்கம் உடப்பு கிராமத்தை அதிரவைத்தது. வீசிய காற்றினால் மழையை சாச்சிக் கொண்டு போய் விட்டது.

சாமக் கோழி தனது நித்திய கருமத்தை பறைசாற்ற வேண்டி கூ..கூக்கு.. கூ என்ற சத்த நாதத்தை எழுப்பியது.

சத்தத்தைக் கேட்டு கண்விழித்த பொஞ்சாரி லிலி... தனது கணவனை தொழிலுக்கு போக வைக்க வேண்டி கணவன் சவரியை.. எழுப்புகிறா..!

புள்ளயடப்பா... புள்..ளயடப்பா இந்நாங்க.. புள்ளயடப்பா.. இன்னமுமா...? படுக்கிறிங்க.. ஒங்கல... கும்பகரண தூக்கந்தாம் விடாத...! எழும்புங்க... விடிவெள்ளி பூத்திடுச்சி..! கரவெழுத்து வருவது கால நேரத்துடன் மொய்ச்சியா... போனால் தான.. கொஞ்சம் மீன புடிச்சி கொள்ளலாம்.

இன்னிக்கு காத்து கடலாக இருக்கி...?

வாங்கலும் அடிக்கிது. ஒங்களுக்கு தனியே தொப்பத்த தள்ள முடியாது.

நானும் வந்து கையப் போட்டா ஒங்களுக்கு கொஞ்சம் லேசாக இருக்கும் வாங்க போவோம்.

சித்தமல்லில் பாக்கு, வெத்திலய வெட்டி வச்சிரிக்கன். அதயும் எடுத்து கொள்ளுங்க.

கரையில் இருக்கிற தெப்பத்தை ஒங்களால தனியே தள்ள முடியாது. ஒங்க கூட்டாளி செல்லக்கதிர்காமனையும் கூட்டிக் கொண்டு போவோம். பத்தாதத்துக்கு நானும் கையக்கால போடுறன்.

அப்படியும்.. இப்படியுமாக.. ஓவலை.. ஏலோவல.. என்ற சத்தத்துடன் தெப்பத்தை கடலில் பாச்சி விட்டார்கள்.

தெப்பத்தில் சென்ற சவரி... கல்லடி மருக்கில் வலையைப் போட்டு கனிசமான மீனைப் பிடித்து கரையை வந்தடைந்தான்.

ஆனால்...

அவன் கொண்டுவந்த மீன் விற்பனைக்கு ஏற்றதாகக் காணப்பட வில்லை. அப்படியே... கடலைப் பார்த்த சவரி... பெருமூச்சிவிட்டு... வீசிணதம் வெறுங்கையுடன் இல்லம் நோக்கி வந்தான்.

வீட்டு மூலையில்.. மனைவி லீலி பிள்ளை மலர்.. இருவரும் மலரப்போகும் நத்தார் பெருநாளை எண்ணி கனவுலகில் எண்ண சிறகுகளை மேய விட்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

கடலை நம்பி வாழும் சவரியின் குடும்பம் பெருநாள் என்பதை கனவாக கற்பனையாக மட்டுமே கொண்டாட முடியும். அவ்வளவு கஷ்டமான வாழ்க்கை அவர்களது.

இதற்கெல்லாம் பரிகாரமாக செபம் 'செய்யும் நம்பிக்கையை சவரி... ஆயுதமாகக் கொண்டான்.

அந்த நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை.

மீன்கள் கிடைக்காமல் வெறுங்கையுடன் வீடுவந்த சவரியிடம் அவனது மனைவி ஒரு வெளிநாட்டு கடிதத்தை கொடுத்தாள் அதை கையிலெடுத்த சவரி அனுப்பியவரின் பெயரை பார்த்தான். அவரது மனதில் ஆச்சரியமான சந்தோஷம் அவனது மனம் பழைய சம்பவங்களை அசைபோட்டு பார்த்து.....

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

தொண்ணூற்று ஐந்தின் பின்புலம்.. தமிழ் மக்களின் மனங்களை உள்ளீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் பலதாக்கங்களையும் வடுக்களையும் ஏற்படுத்திய கால கட்டம்.

யுத்த மேகங்கள் தமிழ் பகுதியில் ஏற்பட்டாலும், பெரும்பான்மை பிரதேசங்களில் காணப்படும் தமிழ் பகுதிகளும் தேடுதலும் சுற்றுவளைப்பும் பல பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின. சொல்லொணா துயரங்களையும் உண்டாக்கின.

இதன் தாக்கத்துக்கு உட்பட்ட பகுதியாக உடப்பு பிரதேசமும் காணப்பட்டது.

தமிழ் பிரதேசங்களில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு தாக்கத்துக்கும் எதிர்கூறும் முகமாக எதிர்விளைவுகளை உடப்பு பிரதேசத்தையும் ஆட்கொள்ளும்.

இதற்கு அஞ்சி பயந்து ஒடி ஒளித்தவர்கள் பலர் ஊரை விட்டு ஓடியவர்கள் சிலர்.

இதற்கு விதிவிலக்காக செல்லக்கதிரகாமன் இருந்தான். சவரின் உதவியை நாடினான். நல்ல ஓட்டியாக பேரேடுத்தவன் சவரி.

இருவரும் இணையிரியா நண்பர். செல்லக்கதிர்காமன் சவரின் உதவியைக் கொண்டு கடல் மார்க்கமாக இத்தாலி சென்று லண்டன் அடைந்தான்.

செல்லக்கதிர்காமன் லண்டனில் கூலிவேலை செய்கிறான் என்றாலும் செல்வ சிறப்புடன் வாழ்ந்தாலும், தான் பிறந்த ஊரை, நண்பர் குழாமை, இன்பந்தங்களை, சொந்த உறவுகளை, உடன் பொறப்புக்களை, மறக்காத நன்றி உள்ளம் கொண்டவனாக இருந்தான்.

லண்டனுக்கு போக வேண்டுமென்ற பிடிவாத குணத்துடன் இருந்த போது... பலர் செல்லக்கதிர்காமனை தடுத்தனர். வேண்டாமப்பா...! ஒன்ற தொழில் மட்டும் செய்யப்பா...! என்றார்கள் சிலர்.

இதற்கெல்லாம் விதிவிலக்காக இருந்து உற்சாகப்படுத்தியவன் சவரி...

நீ.. போப்பா... எந்த தொயரம் வந்தாலும் கவலபடாத.. எல்லாம் மனிசனுக்கு தான்.. நீ நம்பிக்கையாய் இரி.. என்று பரிந்துரை செய்து உற்சாகப்படுத்தி ஆர்வத்தை கொடுத்து.. வள்ளத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு... கடல் மார்க்கமாக ஆழிக் கடல் வரை வந்து இத்தாலி செல்ல வழி வீகுத்த சவரியை மறக்காத நன்றி உள்ளம் கொண்டவனாக செல்லக்கதிர்காமன் இருந்தான்.

நாட்டில் சமாதானம் பொறந்ததை எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்தாலும் நிரந்தர சமாதானம் நிலவ வேண்டும் என இறைஞ்சுவான்.

நாட்டுக்குப் போக வேண்டும். ஊரை பார்க்க வேண்டும். உடப்பு திரௌபதையம்மன் மண் வளவு முற்றவெளியில் வம்பளக்க வேண்டும். அந்த இனிய நாட்களை எண்ணியிருந்தாலும். ஆனால். இன்னும் எனக்கு லண்டனில் வாழ வதிவிடக் “காட்” கிடக்காதையிட்டு வேதனைப்பட்டான்.

ஆனால்...

அந்த வேதனைகளில் இருந்து மீள வேண்டி கடிதங்கள் வரைய மறக்கவில்லை. நண்பன் சவரிக்கு கடிதங்களை செல்லக்கதிர்காமன் அடிக்கடி வரைவான்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

நத்தார் பெருநாளை கொண்டாட நம்பிக்கை பீடிகையுடன் இருந்த சவரிக்கு, தனது நம்பிக்கை வீண்போகாது என்ற ஆத்மார்த்தமாக உணர்ந்தான்.

அந்த சிந்தனை மன ஓட்டத்தில் லயித்திருந்தவனாக காணப்பட்ட சவரி தனது இல்லம் நோக்கி தபால்காரன் வெளிநாட்டு கடிதத்துடன் வருவதைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தான்.

தபால் காரனிடமிருந்து கடிதத்தைப் பெற்ற சவரி.. அவக்.. அவக்கென கடிதத்தை லாவகமாக பிரித்தான்.

அதக்குள்ள... பத்தாயிரம் காசோலை இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமும்.. அதிர்ச்சியும் அடைந்தான்.

மறுபக்கம் மகிழ்ச்சி பெருவாகம் அவனை இன்பக் கடலில் ஆழ்த்தியது.

மானசீகமாக ஆண்டவரை பணிந்தான். தனது செயல் வீண்போகாததை உணர்ந்தான்.

ஆண்டவரை தியானித்த சவரி... தனது ஆப்த நண்பன் செல்லக்தீர்காமனின் நன்றி உணர்வைப் பார்த்து பெருமை கொண்டான்.

காசோலையைப் பெற்ற சவரி... வைத்த கண்வாங்காமல் ... நேரே கடையை நோக்கிச் சென்றான்... நத்தார் பெருநாளுக்கான புடவை... சாமான்களை வாங்கினான்.

கை நிறைய... சாமான்களுடன் இல்லம் வந்த நிலையக் கண்டு லிலி சந்தோசமடைந்தாள். உள்ளம் பூரித்தாள்.

இந்தாம்... மா.. லிலி... ஓனக்கேத்த சட்ட சீலைககள். மத்தது. வந்து... நம்ம.. மவ மலருக்குரியது பார்சல்.

அத கொடுத்திடு..!

அடுத்தது... எனக்குரிய சாரம்.. மத்தது சட்டை.. இந்தா இரிக்க.. பார்சல். தாய், தந்தைகளை இழந்து அகதியாக வந்து குடியிருக்கும் நம்மவூட்டு பின் பொறத்தில் இருக்கும். அண்டனிக்கு கொடுக்க வேண்டிய பார்சல்.

நத்தாரை கொண்டாடுவமா...? கொண்டாட முடியாத என்ற அச்ச உணர்வு வாட்டிய போதும் மனைவியின் கேள்வி சவரிக்கு ஓர் கறையை ஏற்படுத்தியது.

நம்மட கொடும்பம் நத்தாரை கொண்டாட முடியுமா... என்ற கேள்விக்குறியுடன் இரிக்கும் போது... அகதியாக வந்த அன்டனிக்கும் உடுதுணியா..?

அடியே!... லிலி... இந்த பாரு.. நத்தாரை எல்லா உள்ளங்களும் கொண்டாட வேண்டும்.. பாரு..! அப்போது தான் ஒரு உம்மையான அர்த்தம் கொண்ட நத்தாராக இருக்கும். இருக்க முடியும். ஏதோ..! நாம செபித்த ஜெபத்தால் நமக்கு ஆண்டவரால் நண்பர் மூலம் சல்லி கெட்சி...! அந்த பணத்த கொண்டு நாம் சந்தோசமாக நத்தாரை கொண்டாடுவது போல...! நம் அடுத்தவூட்டு அன்டனியும் இணைத்து கொண்டாடினால் தான் அது பூரணமிக்க நத்தாராக இருக்கும்.

நத்தார் பிறப்பை அறிவிக்கும் முகமாக.. தேவாலய ஒளி நாலா பக்கமும் நாத ஒலிகள் பறந்தவண்ணமிருக்கின்றன.

இந்தாங்க... புள்ளயட்பா..!

ஆலயமணி கேக்குதல்லவா... கொஞ்சமும் வெளங்கயில்லயா.. பொறப்புடுங்கள...! நாமும் போய் நத்தார் ஆராதனையில் கலந்து கொள்ள.. இது மனையாள் லிலியின் அவசர உந்துதல்.

இல்ல.. லிலி..!

இந்தா பாரு.. நாம குடும்பமாக போனால் மட்டும் போதாது.

அந்தோ...! பாரு யாரும்ற்று அநாதரவாக இரிக்கிறானே. அன்டனியையும் கூட்டிக் கொண்டு போனால் தான் நாம உம்மையான ஆராதனையில் கலந்து கொண்டதாக இரிக்கும். அதற்காகத்தான் பாரு கொஞ்சம் சொனங்கினேன்.

கூப்பும் தொலையில் இருக்கும் அன்டனியை சத்தம் போட்டு கொரவைக்கிறான் சவரி...

இதைக் கேட்ட அன்டனி.. புது உடுப்புடன் ஆராதனையில் கலந்து கொள்ள வருகின்றான்.

உடுப்பு சீரமைக்கல்

சவரியின் குடும்பத்துடன் இணைந்த அன்டனி தேவாலயத்தை நோக்கி நடைபோடுகிறான்.

சவரியின் எண்ண ஊற்றுக்கள் இன்பக் களிப்பில் சிறகடிக்கின்றன.

“இல்லாதவன்.. பொல்லாதவன் அல்ல... இருப்பவர்கள் இல்லாதவர்களுக்கு கொடுத்து வாழ்வதுதான் உண்மையான நத்தாரின் தாற்பரியமே தங்கியுள்ளது என்பதை நினைத்து செபத்தை சாஸ்டாங்கமாக முட்டங்காலில் இருந்து செபிக்கின்றான்.

தேவாலய ஆராதனையில் கலந்து கொண்டு இல்லம் நோக்கிய சவரி... தனது நண்பன் செல்லக்கதிர்காமனின் நன்றி உணர்வை நினைத்து ஆனந்த கண்ணீர் சொரிகிறான்.

சவரியின் பார்வை...! கடலை நாடிய வண்ணம் உள்ளது.

(யாவும் கற்பனை)

10.

புதுவருஷம் தந்த புதுவாழ்வு

காலைக் கதிரவன் இருளை அகற்றி தன் வெண்ணிறக் கதிரகளை பரவ விட்டு வருகின்றான். பறவை இனங்கள் தமது கடமையை மேற்கொள்ள அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சிறகடித்துப் பறக்கின்றன.

அதிகாலை பூசைக்காக உடப்பு திரௌ பதையம்மன் ஆலய மணியோசை டாங்... டாங்...

நவம்பர் 2004-04-11

என நாத ஒலியை எழுப்பியது. இம்மணியோசையைக் கேட்ட காத்தலிங்கம் அப்படியும் இப்படியுமாக ஒருக்கலித்து தனது சோம்பலைக் கலைத்து ஆ.. வென கொட்டாவி விட்டு. 'அப்பனே! தாயே! ஆத்தாளே! பொறக்கிற இந்த நாள் நல்ல நாளாக இருக்க வழிகாட்டம்மா!' என்று மனதுக்குள்ளே இறைவனை தியானித்து கெழக்கில எழுந்து வரும் ஆதவனைப் பார்த்து பெருமூச்சை உள்வாங்கி சூடேற்றி விடுகின்றான்.

விடிந்தால் பண்டிகை அந்த பண்டிகையை கொண்டாட வேண்டி ஊரே திரண்டு நிற்கிறது. வாண வேடிகைகள் ஒரு புறம், விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடாத்த இளைஞர் குழாம் மறுபக்கம், பூசை வழிபாட்டில் கலந்துகொள்ளும் பக்தர்களுக்கான ஜூர் ஏற்பாடுகள்.. இத்தியாதி இத்தியாதி.

அதேவேளை டின்னெஜ் உள்ளங்கள் நான் முந்தி நீ முந்தி என முந்திக்கொண்டு திருநாள் வாழ்த்துக்களை தெரிவிக்க வேண்டி தத்தம் உள்ளக்கிடக்கைகளை வெளிப்படுத்தும் வேடிகை விநோதங்கள் மறுபுறமாக உடப்பு பகுதி களைகட்டி கொண்டிருக்கின்றது.

ஆனால்.. இதற்கெல்லாம் விதிவிலக்காக காத்தலிங்கம் நிஷ்டூரமாக சிந்தனையைப்பட்டவனாக காணப்பட்டான். அவன் மனதில் ஏற்பட்ட வடு. அந்த நிகழ்வு காத்தலிங்கத்தின் உள்ளத்தை பூகமாக வாட்டியது.

உடப்பில் இருந்து தெற்கே முத்துப்பந்தி சிறுகடல் அமைந்துள்ளது. அங்குதான் காத்தலிங்கமும் காளியப்பனும் பெரும் கடல் சமுத்திரத்தில் மீன் பிடிபடாவிட்டாலும் சிறுகடலில் போடுவலை போட்டு மீன் பிடிப்பது வழக்கம்.

அன்றும் போடுவலை போட்டு மீன் பிடிக்க இருவரும் சென்றனர். அடைமழையுடன் வீசிய குளிரை தாங்கமுடியாமல் இருவரும்

கண்ணாக்காட்டுபற்றை ஓரமாக வந்து தமது மனத் துயரங்களை சொல்லி தீர்த்தார்கள்.

பளபளவென்று விடியும் பொழுது, ஆத்தின் நடுத்தோணியில் வலையை இழுத்து குல்லாவில் போட்டுக்கொண்டு காத்தலிங்கம் தோணியில் குந்திக்கொண்டிருந்தான். காளியப்பனைப் பார்த்து...

“அட மச்சான் காளிப்பா ஒன்ட நெல என்ன? என்னமோ ஒன்ற மவன் நரேஸ் லவ் பண்ணான் என்று ஒரு கத அடிபடுவது. அது ஒனக்குத் தெரியாதா? அது உண்மையா, பொய்யா. நம்மட நெலைக்கு அது பொருத்தமா? வீணா மாட்டிக் கொண்டு வம்பு தும்பில ஈடுபடாம இருக்கச் சொல்லு காத்தலிங்கம்.

‘ஓம்பா.. காத்தலிங்கா ! வம்புல மாட்டிக்கொள்ள என்ற புள்ள சின்ன புள்ளயா...’

‘சம்மாட்டியார் கதிரமலையின் மவ என் மவனோடு படிக்கிறா. சும்மா யாரோ கத கட்டிவிட்டான் பாரு.’

‘காத்தலிங்கம் என்ற மவனுந்தான் படிக்கின்றான். எந்தவகையான கதையும் அடிபடுவது இல்ல. வாறான் போரான். வூடு வந்து சேர்றான்.’

‘காளியப்பன் ஒன்ற மகனுடைய படிப்புக்கும் என்ற புள்ளயட படிப்புக்கும் கொஞ்சம் வித்தியாசம் பாரு. படிப்புல கெட்டிக்காரன். விளையாட்டிலயும் திறமை தென்படுது. ஸ்கூலில் நடக்கிற சகல போட்டிகளிலும் வெற்றி பெற்றிருக்கான். அதுதான் புள்ளகனுட மனதில் கொஞ்சம் இடம் இருக்க வேண்டும் போல் தெரியுது. நாளைக்கு ஏதோ பாடசாலையில் பரிசனிப்பு விழாவாம். போய் பார்க்க இருக்கிறன்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

புது வருடத்தைக் கொண்டாட வேண்டிய பூர்வாங்க ஏற்பாடுகள் உடப்பு கிராமத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இதற்கு ஏற்ற

உடப்பு தீர்மானங்கள் ————— 53

வகையில் இல்லங்கள் எல்லாம் மாவில தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

அதற்கு முதல்நாள் உடப்பு தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் கலை விழா களை கட்டி நிற்கின்றது,

வித்தியாலய அதிபர் மகேசவேலு தலைமையில் இடம்பெற, சம்மாட்டியார் சங்கத் தலைவர் கதிர்மலை பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொண்டார்.

இவ்விழாவில் தனது மகள் ரதியும் திறமைகளை வெளிப்படுத்துவாள். அதைக் கண்டு உள்ளம் பூரிப்படைவேன் என்ற அங்கலாய்ப்புடன் கதிர்மலை இருந்தார்.

அதிபர் மகேசவேலு பாடசாலை ஆண்டறிக்கையை வாசித்தார். அதன்பின் அவர் உரை இரத்தின சுருக்கமாக இருந்தது.

“இந்த பாடசாலையில் கல்வி பயிலும் நரேஸ் இப்பாடசாலை மாணவர்களிடத்தில் முன்மாதிரியானவர். அவருடைய திறமையும் ஆற்றலும் பாராட்டக் கூடியது.

வறுமை தடையாக இருந்தாலும் அவரின் திறமை, மதிநுட்பம் என்பன இக்கிராமத்தின் வளர்ச்சிக்கு படிக்கல்லாக இருக்கும் என்றார்.”

நரேஸ் பல பரிசுகளையும் சான்றிதழ்களையும் பெற்று மகிழ்ச்சி பிரவாகத்தில் திளைத்தவனாக காணப்பட்டான்.

இக்காட்சிகளைக் கண்டு களித்து ஒரு முளையில் தகப்பன் காளியப்பன் பார்த்து இன்ப பூரிப்புஅடைந்தான்.

இந்த பரிசு பொருட்களை எல்லாம் கண்டு உள்ளம்பூரித்து நரேஸ் காணப்பட்டாலும் சம்மாட்டியார் கதிர்மலையால் பொறுக்க முடியவில்லை.

‘அட.. எனக்கிட்ட நிந்தப்பணம் வாங்கி வாழ்ற அந்த காளியப்பனுட மவனா.. இந்த பரிசு மாணவன். ஒன்றும் இல்லாதவனுடைய மவனா.. இப்படிக்கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான் என மனப் பொருமலுடன் சம்மாட்டியார் கதிரமலை காணப்பட்டார்.

நரேசின் திறமைகளைக் கண்ட ரதி ஊண்மையில் விரும்பினாள்.

ரதி தனது உள்ளக் கிடக்கைகளை மடல் மூலம் தெரிவித்தாள்.

அன்பின் நரேஸ்.. உங்கள் திறமைகளையும் ஆற்றல்களையும் மதிக்கின்றேன். அதேநேரம் உங்களை நேசிக்கின்றேன். நீங்கள் இல்லாமல் நான் இல்லை.

இப்படிக்கு உங்கள் அன்பின் ரதி.

இச்சம்பவம் காட்டுத் தீ போல் எங்கும் பரவியது. இதைக் கேள்விப்பட்ட சம்மாட்டியார் கதிரமலை.. காளியப்பனை கூப்பிட்டு எச்சரித்தார்.

‘அட காளியப்பா உன் நிலை என்ன? எனது தகுதி என்ன? நான் எத்தனை சொத்துக்கு அதிபதியாகி இருக்கின்றேன். அட ஒனக்கிட்ட என்னடா இரிக்கு. என்ற மவள ஒன்ற மவன் விரும்புறான். இதை ஒடனடியாக நிறுத்திவிடு. இல்லாட்டா நான் பொல்லாத போக்கிரியாகி விடுவேன். இது நெனச்சிக்கொள்.’

‘சரி ஐயா’ என்று தலையை ஆட்டிவிட்டு வீடு நோக்கி காளியப்பன் வருகிறார்.

சம்மாட்டியார் கதிரமலை வூட்டில் நடந்த சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாக காளியப்பன் விளக்கினார். இதைக் கேட்டநரேஸ் சிரித்துக் கொண்டான்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

காளியப்பன் புதுவருடத்தைக் கொண்டாட சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். தான் உழைத்த பணத்தில் மிச்சம்

பிடித்து வருஷத்தைக் கொண்டாட வேண்டி தனக்கும் மனைவிக்கும் மகன் நரேஸுக்கும் துணிமணிகளை வாங்கி வந்தான்.

பல பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டும் ரதியின் பிடிவாதத்தினால் அவர்களின் படிப்பு முடிந்தவுடன் திருமணம் என இருவரின் பெற்றோர்களின் விருப்பத்துடன் ரதி - நரேஸ் திருமணம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

புதுவருடத்தில் தமது திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சியில் நரேஸ்.. ரதி கோவிலை நோக்கி.. பூசை வழிபாட்டுக்குச் செல்லுகின்றார்கள்.

ஊரெல்லாம் பட்டாசு சத்தம் காதைப் பிளக்கின்றது. பட்டாசு சத்தமும் ஆலய மணி ஓசையும் புதுவருடத்தை வரவேற்று ஒலியை எழுப்புகின்றது.

(யாவும் கற்பனை) -
(நவமணி 11-0402004)

புது வாழ்வு

சாமக் கோழிகளின் கூகூ..கூ.. என்ற சத்த நாதங்களின் ஒலியும்..., கூட்டை விட்டு பறக்கும் காக்கைகளின் காக்..கா.. கா..க்..கா.. என்ற கூக்குரலும் விடியலை துல்லியமாக பறைசாத்தின. குடி தண்ணி எடுக்க ஊத்துக்கு பொறப்பட்டு போகும் இளம் பெண்களின் கால் சதங்கைகளின் ஓசையுடன்., தொழிலுக்கு போக பொறப்பட்டு நிற்கும் தொழிலாளர் கூட்டத்தாரின் கரைச்சலும் ஒலி நாதங்களை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

நவம்பர் 2006-01-15

விடிந்தால் பாரிப்பாடு.. போய் தொழில் செய்ய வேண்டும். அது கொஞ்ச நஞ்ச தூரமா..? வேவு.. வேவு.. என்று நடந்து ஐந்து மைல் கட்டத்தூரம் நடக்க வேண்டுமென்ற அங்கலாய்ப்பில் கொட்டாவி விட்டு நித்திரா தேவியின் அரவணைப்பில் படுத்தறங்கி விட்டான் பெரியமுத்து.

மார்கழி மாத கடும குளிரையும்.. சில்லென்று வீசும் காற்றையும் தாங்காத பெரியமுத்து.. துப்பட்டியால் உடல், கை, கால் முழுவதையும் போத்திக் கொண்டு அப்படியே உறங்கி விட்டான்.

மண்டாடி சின்னவன்.. கரார் பேர்வழி. கதிரன் சம்மாட்டியாரின் நம்பிக் கைக்கு பாத்திரமானவன். நேர காலமத்திற்கு தொழிலாளர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு தொழிலுக்கு செல்வதில் சாணக்கியம் நிறைந்தவன்.

பாரிப்பாடு.. இது உடப்பில் இருந்து கடற்கரையோரமாக ஐந்து மைல் தூரம் விடிந்தால் பாடுபக்கம் என்பதால் ஆக்களை எழுப்பி முன்கூட்டி கொண்டு செல்வது மண்டாடி சின்னவனைச் சார்ந்தது.

பெரியமுத்து...! பெரியமுத்து...!! ஏன்பா.. இன்னும் படுக்கிறா.. எழும்ப இல்லையா..? பொறுப்பான நீ.. இப்படி படுக்கிறா.. என்றால் மத்தவங்க.. எப்படியப்பா முன்னுக்கு போப்பராங்க..

எழும்பு.. பெரியமுத்து...! பெரியமுத்து...!! எப்படியோ.. மண்டாடி சின்னவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டு அப்படியுமா.. இப்படியுமா.. ஒருக்கலித்து கூ.. கூ.. என்ற கொட்டாவி சத்தத்துடன் எழும்பி விட்டான்.

புள்ள.. ராக்காய்., வெளக்க வையுமா? மண்டாடி சின்னவன் வந்து கொரவைக்கிறான். இன்றைக்கு வெல்லணமே போக வேண்டும்.

ஏங்க... ஒங்கலோட படுக்க முடியாத..? ஏதோ..! நீங்க இல்லையென்றால் பாதை தண்ணிக்குள்ள பாயாதோ..? ஏ வல இழுக்க முடியாதோ..? என்ற நெனப்போ.., என்ற ஆக்ரோசத்துடன் கடிந்து கொண்டாள் மனைவி ராக்காய்..

இந்தாங்க இன்னும் கரவெளுக்க இல்ல..! பேசாமபடுங்க.. இதுக்குள்ள வீரிடுங்க.. வெல்லணமே போக வேண்டுமென்ற நெனப்பு.. ஒங்களுக்கு கெடக்கிறது என்ன..? எல்லோரும் போல நீங்களும் அதுக்குவந்து.. சும்மா படுங்க.

இந்தா.. ராக்காய் வெளக்க வையுமா.. மண்டாடி சின்னவன் கூப்பிடுரார்.

ஆ...! மண்டாடியாரா வந்திருக்கார். எழும்பி வந்து வெளக்க வச்சிட்டா.. ராக்காய்.

இந்தா... புள்ள ராக்காய்... ஒனக்கு ஒன்றும் தெரியாரு பார். பெரியமுத்து சம்மம்பாக்கி.. நடுவலையா... நின்று சத்தம் போட்டு தண்டு இழுத்தான் என்றால் பாதை ஓட்டம் வீரென்று போகும்.

இவ்வாறு பெரியமுத்துடன் பெருமைகளை அடுக்கி கொண்டு போனான் மண்டாடியார் சின்னவன்.

ராக்காய் இன்னிக்கு எல்லோரும் கட்டிச் சோறு கட்டி வலயடிக்கு போறாங்க. நீயும் ஒரு கொளம்புடன் சோத்த கட்டுசி.. கட்டித்தா..! என்று தனது வழமையான பாணியில் ராக்காயிக்கு எடுத்துரைத்தான்... பெரியமுத்து.

ஓடனே.. ராக்காய்..! பரக்க பரக்க சோத்த எடுத்து கஞ்சி வாலியில் போட்டு... கட்டிச் சோத்த கட்டிக் கொடுத்தாள்.

ராக்காய்.. ஓடம்ப லேசா வலிக்கிது. அத கொஞ்சம் ஊத்திதா..? அந்த சாராயத்தை ஓர் "ரம்" எடுத்தா.. போதும் அந்த பாணத்தை உள்ளவிட்டதும் இப்ப ஓலகமும் நல்லா தெரியுதடி.. ராக்காய். நா ஒழைக்கிறன், குடிக்கிறன். அத கேக்க நீ யாரடி..

நீ வரும்போது என்னத்தடி கொண்டு வந்தா..? வீசின கையும், வெறும் கையுடன் தானே வந்தாடி நீ... அதுகுள்ள உன்ர வீறாப்பு வேறே...

ஓமா ஒங்கட ஒழப்பில் வாழ்றன் என்ற நெனப்போ.. தொரக்கி.. இந்தாங்க புள்ளயடப்பா...? பொறக்க போவது தலத் தீபாளி....

கொஞ்சம் யோசன புத்தியில்லாமல் நடக்காதீங்க..!

மிச்சம் பிடிச்சி வச்சிருந்த காசியும் கரஞ்சி போச்சி.. எப்படித்தான் இறைவா பொங்கலைக் கொண்டாடப் போறோம்.. என..? புருசன் பெரியமுத்துவிடம் அருகில் போய் குந்திக் கொண்டான் ராக்காய்.

அடிய...! ராக்காய் எனக்கு மட்டும் தான் பிரச்சினை என எண்ணாத.. என்னோடு தொழில் செய்ற அத்தனை பேருக்கும் ஒரே பிரச்சினைதான் பாரு...!

ஓமா...! ஒங்கட ஒழப்பில்தான் எல்லோரும் தின்னுறம் என நெனைப்பு. அத வுட்டுடுங்க.. நானும் வாடிக்குப் போய் மீன் பொறக்கி ஒழைக்கின்றேன்.

இந்தமொற பொங்கலை எல்லோரும் கொண்டாடுவது போல நாமும் கொண்டாடத்தான் வேணும் பாருங்க... எல்லாம் ஒங்கட கையில் தான் இரிக்கி...

ஆமங்க... பொங்கலுக்காக சம்மாட்டியார் முற்பணம் கொடுக்கிறார்? என கேள்விப்பட்டேன். அதோட நிந்தப்பணமாக மூவாயிரம் ரூபாவையும் கேளுங்கள் சம்மாட்டியார் தருவார்...!

அப்பணத்தைக் கொண்டு நாமும் பொங்கலை “ஜாம்... ஜாம்” எனக் கொண்டாலாம். அடி புள்ள அதுவும் சரிதான் பாரு...!

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

என் மேல் ராக்காயிக்கு ஒரு கண்.

இருவருக்கும் காதல் மலர்ந்தன..ராக்காய் தண்ணீர் எடுக்க ஊத்துக்கு போய் வருவாள்.

உடப்பில் பொங்கலுக்கு முன்தினம் பொங்கல் ‘கலைவிழா’ உடப்பு அரங்க மேடையில் நிகழ்வுறும். இவ்விழா பொடியங்களுக்கும் குட்டிகளுக்கும் இன்ப களிப்பை ஏற்படுத்தும் ஓர் இரவு என்றாலும் அது இந்திர விழாவாகவே இருக்கும்.

அவ்வளவு.. வான வேடிக்கையுடன் நாடகங்கள்அரங்கேற்றம் களியாட்ட நிகழ்வுகள் என்பன இருக்கும். இதை நேர்த்தியான முறையில் கொண்டாடுவார்கள்.

அன்று “கலைமகள்” நாடக மன்றத்தின் “காதல் கனிந்த” போது என்ற சமூக நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது.

அதில் முக்கிய பாத்திரத்தில் பெரியமுத்து நடக்கின்றான். நடிப்புடன் பாடக் கூடிய ஆற்றலையும் கொண்டிருக்கின்றான்.

கதாநாயகனாக நடித்த பெரியமுத்து மேல் ராக்காயிக்கு ஒரு கண்.

இருவருக்கும் காதல் மலர்ந்தன. ராக்காய் தண்ணீர் எடுக்க ஊத்துக்கு போய் வருவாள்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தை பார்த்து பெரியமுத்து, காளியம்மன் கோவிலடி அறுவாய் பக்கம் காத்து வாங்க வருவான்.

ராக்காயின் அன்னநடை; அவளின் மணிமலர் கண்கள்; மெல்லிய உடல்; அதன் மேல் மஞ்சள் நிற தாவணி; அழகாகப்பின்னப்பட்ட இரட்டை ஜடைப் பின்னல்; காதுகளில் ஜிமிக்கி.. அழகு அங்கே குடிகொண்டிருந்தது.

அழகு தேவதையாகக் காட்சியளித்த ராக்காய் மேல் மையல் கொண்ட பெரியமுத்து தனது வாழ்க்கை துணைவியாக்க துணிந்துவிட்டான்.

இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். சாதாரண ஏழ்மையில் வாழ்ந்த பெரியமுத்து வசதிபடைத்த ராக்காயை மணக்க பல எதிர்ப்புகள்.

இதையெல்லாம் தாண்டி எதிர் நீச்சல் போட்டான் பெரியமுத்து. இருவரும் ஊரைவிட்டு பறந்துவிட்டார்கள்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

தனிக்குடித்தனம் நடத்தி வந்த பெரியமுத்து நிரந்தர தொழில் இன்மையினால் அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்த முடியாமல் தவித்தான். ஒழைப்பதும்.. குடிப்பதும்.. சும்மா இருப்பதும் பெரியமுத்துவின் பொழுது போக்காகி விட்டது.

மண்டாடி சின்னவன்.. பெரியமுத்துக்கு எடக்கிட புத்தி சொல்வான். அதையும் கேக்க மாட்டான்.

ராக்காய் கிட்ட போய்.. ஏ.. குடிக்கிறிங்க. கொஞ்சம் யோசனை புத்தி இல்லாமல் நடக்காதங்க...

எனக்கு வெளங்கிரு புள்ள ராக்காய்... குடிப்பதினால் தான் ஒலகத்தில சஞ்சரிக்கிறன். இதனா... கவலைகளை மறந்து விடுகிறன்.

இப்படியாக... கணவனும், மனைவியும் குசலம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது கதிரன் சம்மாட்டியார் வந்து விட்டார்.

வாங்க சம்மாட்டியார்... வாங்க.. ஒங்களைப்பத்தித்தான் இது வரையும் வம்பளந்தோம். பல்லியும் அடிச்சது தான் பாருங்க அதபத்தி பொறுப்பெடுக்கவில்லை.

ஏன் சம்மாட்டியார் ஒங்களுக்கு கேக்கயில்லயா.. வெடிச்சத் தங்கள்.

கேக்குதப்பா.. கேக்குது ஒம்பாடு எப்படி...?

அதுதான் சம்மாட்டியார் என்பாடு.. பெரும்பாடாக இருக்கி... பெரியமுத்து ஒன்றும் பயப்படாத விடிந்தா.. பொங்கல்.

நம்ம கடலும் ஓறுத்த கடலா இரிக்கு.. எல்லாப்பாடுகளிலும் இந்த மொர... நல்ல மீன் படுவது.. நம் வலையில் தான் பட்டதுக்கு பெரிய மீன் ஒன்னக் கூட காணவில்லை... என கவலையுடன் பெரியமுத்து தனது மனத்துயரங்களை அடிக்குக் கொண்டு போனான்.

ஏப்பா.. நீ மீன்படயில்ல என ஒன்றுக்கும் யோசிக்காத.. கவலையும்படாத படச்சவன் நமக்கு படியளப்பான். ஏதோ இந்த பொங்கல்..பொறக்கத்தான் போகுது... அத கொண்டாடத்தான் போரிங்க.

பக்கத்து வீட்டு கண்ணனும், அவன் மனைவி ரதியும் பொங்கலைக் கொண்டாட தடல் புடலாக வேலைகளை செய்த வண்ணமிருந்தனர்.

அவங்க புள்ளகளுக்கும் தனக்கும் உடுதுணிகளை எடுக்க வேண்டி சிலாபம் கடை வீதி சென்று சேட், களிசான், மற்றும் கணவனுக்குரிய சாரம், சட்ட, ரதி தனக்கேற்ற சாரி, சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு பொறக்கப் போகும் பொங்கலைக் கொண்டாட ரெடியாக நிற்கிறாங்க..

வருடத்தில் ஒரு மொறதான் பொங்கல் வரும். அத நாமும் எப்படியாவது கடன்பட்டாவது கொண்டாடத் தான் வேணும் என ராக்காயுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தான் பெரியமுத்து.

அடுத்த வீட்டு கண்ணன் பெரியமுத்து இல்லம் வந்து எப்படியப்பா.. இந்த மொர பொங்கல்....

என்னப்பா.. பொங்கலா.. நம்மட தலையெழுத்து.. தான்.

இந்தா.. பெரியமுத்து.. கவலையெல்லாம் உட்டுப் போட்டு... பொறக்கப் போகிற பொங்கலைக் கொண்டாட ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்க.. நாம் வணங்கும் அந்த ஆத்தா திரௌபதா.. நமக்கு வழிகாட்டுவா... என்று சொல்லி முடிக்குமுன்.

சம்மாட்டியார் கதிரன் வந்து இந்தா...! பணம் இத வச்சி பொங்கலைச் சிறப்பாக கொண்டாடு என்றார்.

தெய்வமாக வந்து ஓதவி செய்த சம்மாட்டியார் நிந்தப் பணம் பொங்கலைக் கொண்டாட ஏற்பாடுகளை மும்மரமாக ஈடுபட்டான் பெரியமுத்து.

குடிகாரன் என்று அந்த அவப் பெயரில் இருந்து விடுபட்டு... புது மனிதனாக காட்சி அளிச்சான்.

வேடிச்சத்தங்கள் எங்கும் ஒலிக்க... பெரியமுத்து குடும்பம் பூசைத்தட்டுடன் கோவில் நோக்கி செல்லுகின்றார்கள்.

(யாவும் கற்பனை)

12

ஓளி பிறந்தது

நிந்தத்துக்குப் பணம் வாங்காதிங்க...
நிந்தத்துக்குப் பணம் வாங்காதிங்க.... என்று என்
தொண்டத்தண்ணி வத்த வீறிட்டு கத்தினனே..! அத
கொஞ்சமண்டாலும் கேட்டிங்களா..?

இப்ப கடனாளியாக வந்து நிற்கிறிங்க.
யாரிடம் போய் இந்த கொடுமையை சொல்ல.

நவமணி 2004-12-26

ஒங்களுக்கு ரோசநரம்பு இரிக்கா...? நாளுபேரு மாதிரி மதிக்க
நாமும் வாழவேண்டும் என அடிச்சி புத்திமதி சொன்னன். அதயாவது
கேட்டிங்களா...?

குடிப்பதும்... குடிச்சி வெறிப்பதும் தான் ஒங்க பொழுது போக்கு...
பொஞ்சாதி உண்டு, புள்ள குட்டிகள் இரிக்கிறாங்கள் என்ற யோசன
புத்தி இல்லாது நடக்கிறிங்க. ஒங்களுக்கு யோசன புத்தி
கொஞ்சமண்டாலும் இல்லயா..? ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறிங்க.

குடிக்கப் பணம் தந்தது யாரு? இவ்வளவு கைநெறய பணம்
தந்தது எவன்? சொல்லுங்க.. நீங்க .. சொல்லுங்க என்று தன் மன
வேதனையை அப்படியே அப்பட்டமாகக் கொட்டித்தீத்தா...?

மேரி.

இந்தா.. பொறுமா.. என்னடாண்டா என்ன ஒன்றும் செய்ய
முடியாது.

நாமும் மத்தவங்க மாதிரி நத்தாரை கொண்டாட வேண்டும்;
மத்தவங்க போல நல்லா இரிக்க.. உடுக்க வேண்டும். பெருநாளாக்
கொண்டாட வேண்டும் என்ற அந்த ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினான்
அன்டனி.

இந்தாங்க... ஒங்களத்தான் யாரிடம் போய் நிந்தப்பணம்
வாங்கினிங்க.. சொல்லுங்க.. என்று கெஞ்சலுடன் கேட்டாள் மேரி.

வேறு யாரிடம் ... மேரி நம்மட அரிவிரன் சம்மாட்டியாரிடம்
தான்.

கேட்ட ஓடனே.. தந்திட்டார் பார் மேரி...!

ஓமா தருவாருதானே.. பத்தாயிரம் ரூபா நிந்தப்பணம் தந்தாரு
என்டால் பாதைய விட்டு வெலகும் போது ஐம்பதாயிரமாக அந்த
பணம் குட்டி போடும். அது ஒங்களுக்கு தெரியாதா?

நாசமா போன மனுசனத்திருத்த முடியல்ல. மாடா
ஓழைக்கத்தான் தெரியும். மனுசனாக வாழ தெரியயில்ல.

குடி..! குடி...! என்று குடிச்சி வெறுக்கிறிங்களே. யாரிடம் சொல்லி

அழ..! இந்த கொடுமைய

யாருக்காக...! குடிக்கிறிங்க. ஏன் குடிக்கிறிங்க.

இந்தா... மேரி.. ஒன்ற ஒபதேசத்தை இத்துடன் நிப்பாட்டு!

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

அன்டனி மாலையானதும் கை நெரையா சாமான்களுடன் வீடு நோக்கி வந்தான். பொஞ்சாதிக்கு சாரி! பிள்ளகளுக்கு உடுப்புக்கள்!! வெடிப் பொருட்களுடன் வந்தான்.

இதைக் கண்ட புள்ளகள் ஆனந்த களிப்பில் குதூகலித்து நின்றன. கிறிஸ்மஸ் தினத்தை சிறப்பாக கொண்டாடும் எண்ண அலைகள் இவர்களையும் விட்டுவிடவில்லை. அலை மோதி நிற்கின்றன.

ஏ... புள்ளகளே. எங்க ஒங்க அம்மா.. அம்மாவுக்கும் ஒங்களுக்கும் தானே உடுதுணிகளை கொண்டு வந்திருக்கிறன்.

ஏன்.. எனக்கும் புள்ள குட்டிகளுக்குமென்றால் ஒங்களுக்கு உடுப்பு எடுக்கயில்லயா..?

அடியே...! மேரி எனக்கு கிறிஸ்மஸ் இல்லையடி...! எப்போ... நான் நிந்தக்காரன் என்ற பட்டத்திலிருந்து விடுபடுகின்றேனோ அப்போ தான்... எனக்கு கிறிஸ்மஸ்.. நீ பயப்படாதே..?

ஏங்க.. எல்லா சனங்களுமே... கிறிஸ்மசைக் கொண்டாட வேண்டி முனைப்புடன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ஒங்களுக்கு மட்டும் கிறிஸ்மஸ் இல்லை எங்கிறிங்களே...!

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

அரிவீரன் சம்மாட்டியார் மீன்வாடிகளையும், கருவாட்டு சிப்பங்களையும் மேற்பார்வை பார்த்து நாளைய தொழிலைப்பத்தி மிக யோசனையில் அங்கலாயிந்த வண்ணமிருந்தார்.

பாடுபக்கங்களால் ஏற்படும் தொல்லைகள், ஒருபுறமும்..., ஆக்கள்

இல்லா என்ற பற்றாக்குறை பத்திய சிந்தனையும், அரிவீரன் சம்மாட்டியாரை விட்டுவிடவில்லை என்றாலும் ஆஜானுப தோற்றத்துடன் வெறித்த பார்வையுடன் இருந்தார் சம்மாட்டியார்.

சம்மாட்டியாரின் வாடி நோக்கி நடைபயின்ற போது அன்டனி கண்டதும் ஓடனே நெளிந்து பயந்து நானிக்கோனி அண்மித்து நின்றான்.

என்ன அன்டனி..! இந்த பக்கம் ஒன்ன காணமுடியாதே...! வந்த விசயத்த சொல்லப்பா...!

சம்மாட்டியார் நான்..! ஒங்க பாதையில் சேரப்போறன். எனக்கு நிந்தப்பணம் பத்தாயிரம் தாங்க.. எல்லாரும் போல நானும் நேர காலத்துக்கு தோணியடி போய் தொழில் செய்வேன்.

இந்தா... ! பாரு அன்டனி மத்தவங்க மாதிரி நான் இல்ல. தொழில் என்றால் தொழில் ராவு பகலில்லாமல் ஒழைக்க வேண்டும். மீன்பிடிக்கும்போது கஷ்டம் நஸ்டம் பாக்கக் கூடாது அப்படித்தானே. ஆமாங்க...

இந்தா.. அன்டனி. ஒழைக்கிற வருவாயில் தாற பங்கை நேர்த்தியான முறையில் தருவேன். என்னிடம் அனமனமில்லை. ஒனக்குத் தெரியும் தானே. அரிவீரன் சம்மாட்டியார் நிலைபத்தி. இந்த பத்தாயிரத்த புடி. இத கொண்டு போய் கிறிஸ்மசை நன்றாகக் கொண்டாடு.

அன்டனியுடன்சென்ற மாரிமுத்தும் வாடியை விட்டு பொறப்பட்டு வந்தார்கள்.

◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆ ◆◆◆

அன்டனி பணத்தை கட்டுடன் கொண்டு வந்தான். நான் இன்றிலிருந்து கடனாளி. நிந்தக்காரன் என்ற மனப்பாரம் உள்ளூர வாட்டியது. வாங்கிய இப்பணத்தை எப்படி கொடுப்பது என்ற யோசனையும் உள்மனத்தில் தவழ்ந்தது.

யாருக்காக இப்பணத்தை வாங்கினான் அன்டனி. குடிச்சி வெறிக்கயில்ல. புள்ள குட்டிகளோடு நத்தாரை கொண்டாட வேண்டும். நாளு பேரைப் போல உடுத்தி சிறப்பிக்க வேண்டும் என்ற புத்திமதியை மாரிமுத்து கூறினான்.

இந்தாப்பா..! மாரிமுத்து பணத்த தான் நான் ஒழைக்கிற..
பணம் என்ன ஒழைக்கயில்ல!

அன்டனி..! அரிவீரன் சம்மாட்டியார் பொல்லாத மனிசன்.
தோணியடிய நேரகாலத்துடன் போக வேண்டும். மாடா வேலை செய்யும்
போது தான் மனத் திருப்தி கொள்வார். அத்துடன் நமக்கும் மேப்பங்கும்
பத்துவலி கிடக்கும். இல்லாட்ட ஒன்றும் தரமாட்டார்.

அது சரி மாரிமுத்து நான் சொல்லுவதையும் கொஞ்சம்
கேள்பா.. கேட்டுக்கதர..! என்னாண்டா அவரிடம் மட்டும் போய்
தொழில் செய்யமாட்டேன். அந்த சல்லிய கட்டி போட்டு வேறு
பாதையடியில் போய் சேருவேன் என்று மாரிமுத்துடன் உரைத்தான்.

கடனாளி அன்டனி போன்றவர்களுக்கு வருடத்தில் வரும்
பெருநாள் எல்லாம் சமையாகத்தான் இருக்கும். விஷம் போல் ஏறும்
வாழ்க்கைச் செலவுகள் அன்டனியையும் விட்டுவிடவில்லை.

வாழ்க்கை போராட்டத்தின் மத்தியில் பெருநாள்களை
சம்பிரதாயத்துக்கு மத்தியில் கொண்டாடும் பெருநாள்கள் கூட
ஆசைகளுக்கும் மனப் போராட்டத்துக்கும் மத்தியில் கடனாளியாக்கி
விடுகின்றன..!

இந்தா..! பாரப்பா அன்டனி..! கடவுள் யாரையும்
இல்லாதவனாகப் படைக்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகள்
வரும்போது நமக்கு தாற கடவுள் கூரையப் பிச்சிட்டாவது படியளப்பான்.
என்றான் மாரிமுத்து.

அரிவீரன் சம்மாட்டியார் பாதையில் பிடிபட்ட மீனுக்குரிய
கிழமை பணம் ஐந்நூறு ரூபாவை பத்துவலியாக ஒரு தலைக்கு
என்ற முறையில் கொடுத்தார். அந்தப் பணத்தை எல்லாத்
தொழிலாளர்களும் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

அன்டனி மொர வந்ததும். அவன் நிலையை பார்த்து
சம்மாட்டியார் நத்தார் பெருநாளைக் கொண்டாட ஆயிரம் ரூபாவை
பத்துவலியாகக் கொடுத்தார்.

பத்துவலிப்பணம் என்றாலும் அன்டனிக்கு பெருநாளைக்
கொண்டாட கிடைத்த பணமாகவே கருதினான்.

மேரி.. இறைவனிடம் எப்போதுமே நம்பிக்கை கொண்டவளாக
செபம் செப்பிப்பாள்.

தனது நம்பிக்கை வீண்போகாது என்பதை நினைத்து திடமாக
இருப்பாள். இறை நம்பிக்கை என்பது ஒரு கிறிஸ்துவ குடும்பத்தின்
சொத்தாகும்.

சம்மாட்டியார் கொடுத்த பத்துவலிப் பணத்தை பெற்ற அன்டனி
உள்ளூர திருப்தி கொண்டான்.

இந்தப் பத்துவலிப் பணம் கடனாகக்கொடுப்பது. இப்பணம்
சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற பணம் என்பதால் உணர்ச்சி பிரவாகத்தில்
பூரித்தான். பெற்றுக் கொண்ட பணத்தை சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்
கொண்டான்.

அன்டனியின் மனம் தள்ளாடுகிறது. ஒரு கால் கள்ளுக்கடை
பக்கம் இழுக்க.. மற்றைய கால் கடையை நோக்கி உந்துகிறது.

கள்ளுக் கடைக்குப் போய் புளிச்சவாய்க்கு ருசிப்பதற்காக
ஒரு போத்தல் கள்ளு எடுத்து வாயிக்குள் மடக்.. மடக்..கென
உள்ளேயிட்டான்.

அட கடவுளே..! இப்போ.. எனக்கு மனத் தெளிவு
பொரந்திருக்கி...

இனி.. நா..? யாருக்கும் பயமில்லை என்னகுடிக்க கூடாது
என சொல்ல யாருக்கும் உரிமை இல்லை.

புள்ள குட்டிகளுக்கும் பொஞ்சாதியுக்கும் நத்தாரைக்
கொண்டாட துணிமணி எடுக்க வேண்டும்.

அந்த எண்ணத்துடன் நேரே இருக்கும் சீலைக் கடைக்குப்
போய் பொண்டாட்டிக்கு ஏற்ற சாரியும் ரவிக்கையும் வாங்கினான்.

அடுத்து புள்ள குட்டிகளுக்கு ஏத்த சட்டை, களிசான்களை
வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆனால் தனக்கு அன்டனி ஒன்றும் வாங்கவில்லை. கிறிஸ்மசை நான் எப்படி கொண்டிடுவது என நினைத்தான்.

ஆண்டவரே...! நான் எப்போது நிந்தக்காரன் என்பதிலிருந்து விடுபடுகிறானோ? அப்போ தான் எனக்கு கிறிஸ்மஸ்.

அன்டனி வாங்கிய துணிமணி சாமான்களுடன் வீடு நோக்கி நடைபோடுகிறான்.

இதைக் கண்டு மனைவி மேரி மகிழ்ச்சி பிரவாகத்தில் காணப்படுகிறாள்.

ஏங்க...! கிறிஸ்மஸ் எங்களுக்கு மட்டும் தானா? ஒங்களுக்கு இல்லயா...? என்று கேட்டதும் பள்ளிக்குப் போய் வந்த மகன் ஜோன் ஓடிவந்து அப்பாவுடைய காலைப் பிடித்து தனது உடுப்பைக் கண்டு பூரிப்படைந்தான்.

மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடிய வீட்டில் மேரிக்கு ஒரு கவலை வாட்டியது.

ஏங்க.. ஒங்களுக்கு யார் தந்தது பணம் எப்படி கெட்ச்சிச்சி... என்னாடாண்டா நீங்க தோணியடிதான் போனிங்க.

அடியே மேரி.. அதலாம் ஒனக்குத் தேவைப்படாது.. ஒனக்கு பெருநாளைக் கொண்டாட ஒனக்கு உடுப்பு சாமான் தேவை. அத கொணந்து தந்திட்டன. நீ..! பெருநாளைக் கொண்டாட வேண்டியது தானே.

என்னங்க... நாங்கள்மட்டும் கொண்டாடினா..! அது கிறிஸ்மஸ் இல்லங்க. குடும்பமுடன் கொண்டாடினாத்தான் அது நிறைந்த பெருநாளுங்க..!

எங்களுக்கு மட்டும் உடுதுணிகளை வாங்கி வந்திங்க.. ஒங்களுக்கு ஏ... வாங்கவில்லை.

அத கேட்ட அன்டனி மேரியின் ஆசா பாச உணர்வுகளை, அன்புப் பிணப்புகளையும் கேட்டு சிலையாக நின்றான்.

ஓங்களுக்கு நல்ல நாள் பெருநாள் தெரியாதா...? இப்படி நீங்க வந்து அந்நியனாக நிற்கிறீங்களே. பொரப்படுங்க மாதா கோவிலின் மணியோசை.. டாங்.. டாங்க கேட்கிறது.

நா சொலர்த கொஞ்சம் கேளம்மா.. இப்போதைக்கு நான் நிந்தக்காரன். எப்போது அந்த கடன் தொல்லையிலிருந்து விடுபடுகின்றேனோ...! அப்போதான் எனக்கு பெருநாள்.. சந்தோஷம் எல்லாமே!

மேரி... தனது மகனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆலயம் நோக்கி செல்லுகின்றாள்.

பாலன் யேசு பிறந்த இந்த நன்னாளில் எனது கணவன் கடன் தொல்லையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என செபம் செய்து தியானிக்கின்றாள். அவருடன் ஒன்றிணைந்து பெருநாளை கொண்டாட வேண்டுமென்று இறைஞ்சுகின்றாள்.

மேரியின் செபம் வீண் போகவில்லை. அன்டனியின் வீடுநோக்கி வந்தார் அரிவீரன் சம்மாட்டியார். அன்டனியைக் கண்டு ஒன்ற ஒழைப்புக்கும், நீட்ட கஷ்டத்துக்கும் நிந்தப்பணம் தேவையில்லை. இந்தா.. பெறக்கிற நத்தாரை சிறப்பாக கொண்டாட வேண்டி கொஞ்சப் பணத்தை கொடுத்தார்.

அன்டனி கடனாளி இல்லை. புது மனிதன் என்றுனர்ந்து மாதா கோவிலை நோக்கி நடக்கின்றான்.

செபத்தில் ஈடுபட்டிருந்த மேரியுடன் அன்டனியும் பூசையில் ஈடுபட்டான்.

(யாவும் கற்பனை)

13. வீடிவெள்ளி பூத்தது

வானம் மப்பும் மந்தாரமாக இருந்தது. இருள் குழந்த அந்த அடிவானத்திலிருந்து வீசிய காற்று மழையை சோமாரியாக பொழிந்தது. காற்றும் விடாமல் இடி முழக்கத்துடன் மேகத்தை கவ்விக் கொண்டது. எங்கும் வெள்ளக்காடு.

காலையில் சோம்பலை விட்டு எழுந்த சின்னாண்டி கடற்கரையை நோட்டமிடுகின்றான்.

நவம்பர் 2005-10-30

இன்னக்கி வல வலைக்க முடியுமா..? நீர்பாடும் என்னவென்றும் தெரியவில்ல. சோல நீர்பாடு என்றால் கொஞ்சம் ஏறவச்சி வலைக்க முடியும் தானே..? என மனத்துக்குள்ளே எண்ணங்களை மேயவிட்டவனாக கடலை வெரித்து தீட்சண்யத்துடன் பார்க்கிறான்.

நீர்பாடு வந்தா! வரட்டும்... இன்னக்கு எப்படியாவது பாதைய கடலில் பாச்சத்தான் வேண்டும். ஏதோ? நமக்கு அளந்தது கெடக்கியும்தானே.. என எண்ணினான்.

ஆனா சின்னாண்டி பேர்போன மண்டாடி எப்படியோ பாதையை கடலில் பாச்சினான் என்றால் ஒரு மடி விட்டாவது மீனக் கரைக்கு கொண்டு வருவான் என நம்பிக்கை எல்லா தொழிலாளிடத்திலும் இருக்கு. அந்த நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. விடிஞ்சா. கொண்டாட்டம். இந்த பெருநாளை நாம எப்படியாவது சந்தோசமாகக் கொண்டாட வேண்டும். இன்னக்கி எப்படியாவது பாதையை கடலில் பாச்சி மீனப்பிடிப்போம் என எல்லா தொழிலாளிக்கும் ஓர் உத்வேகத்தை சின்னாண்டி கொடுத்தான்.

சின்னாண்டி வளியாச்சி பாதை மண்டாடி, மண்டாடி வச்சதுதான் சட்டம். அத மீற முடியாது. இந்த சம்பிரதாயங்கள் எல்லா தோணியடிவும் காணப்பட்டு வரும் வழமையாகும்.

சின்னாண்டி சொன்ன ஓடனே. சம்மாமம்பாக்கி ஒரு புறம் கீழ்வலை, மேல்வலை மண்டாடிமார்கள் மறுபுறம் மற்றைய எல்லாத் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பாதைய பட்டரய பிரித்து தொழிலுக்கு ஆயத்தம் செய்வார்கள்.

அதற்கு முன்னதாக சாம்பிரானி பெருக்கி வாசனங்களைத் தூவி "ஓகோ.. ஐயகோ..! ஏலவாலே.." என்ற கரகோசத்துடன் பாதைய கடலில் இறக்கி விட்டனர்.

மண்டாடி சின்னாண்டி சவுலில் ஏறி சோல நீரோட்டத்துக்கு மாதிரி பாதையை செலுத்தி இரண்டு கம்மா வச்சி கரப்பாஞ்சான்.

மீனும் ஓகோ மாதிரி பட்டுச்சி, மேப்பங்கு, சம்மாம்பங்குகள் போக குடிகாசு கழிச்சி பெருநாளைக் கொண்டாடும்ளவுக்கு ஒரு பங்குக்கு மூவாயிரம் ரூபா கெடச்சிவிட்டது.

தொழிலாளர் எல்லோருக்கும் ஒரே குதூகலம். பெருநாளைக் கொண்டாட வேண்டி நாமுந்தி, நீமுந்தி என்று சாமான்களை வாங்க எல்லோரும் கடய நாடி செல்லுகின்றார்கள்.

ஆனால் சின்னாண்டியின் குடும்பநிலை.. தீபாவளியைக் கொண்டாட முடியாத கேள்விக் குறியுடன் நின்றது.

நாதன் சம்மாட்டியார் இரண்டு மூன்று பாதைகளுக்குச் சொந்தக்காரன். அத்துடன் கரார் பேர்வழியும் கூட நினைத்ததை சாதிக்கக் கூடியவர். பணப்பலத்துடன் ஆள்பலமும் இருக்கி.

அன்று மேந்தலப்பாடு பாதைகளெல்லாம் கடலில் பாய்ந்து நல்லா மீனும் அம்புட்டிச்சி. ஆனால் நாதன் சம்மாட்டியார் பாதைக்கு அன்று மீன்பாடு மிகக் கம்மி. இதை தாங்காத நாதன் சம்மாட்டியாருக்கு கோபம் புகக்கென ஏறவிட்டது. சின்னாண்டிய வம்பு தும்பா ஏசி அவன இந்த பாதையில் இருந்து வெலக்க வேண்டும் என எத்தனித்து விட்டார்.

நம்ம பாதையில் மட்டும் மீன் அம்புடாமல்போக மண்டாடி சின்னாண்டியின் கவனயீனம்தான் காரணம். புதுவல, புதுபாத, புதிய கோப்பு, புத்தம்புதிய சல்வா. இத்தியாதி.. இத்தியாதி எல்லாமே நல்லா இரிக்க. ஏன் நம்ம பாதையில் மட்டும் மீன் அம்புட மாட்டங்கிது.

மடவல பொலஎன்டா.. ஏன் இந்த மண்டாடி சின்னாண்டி அத கலட்டாம மந்தடிக்கயில்ல.

இவன இந்த பாதய விட்டு வெலக்க வேண்டும். இந்த பாதக்கு பொருத்தமில்லா.. பொறுப்பில்லா மண்டாடியவச்சி முப்பது பேரயும் இவனிடம் கொடுக்க முடியாது.

இதற்கு ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். இந்த மண்டாடிய மொதல வெலக்க வேண்டும்.

பாதையில் தொழில் செய்யும் கதிர்காமுத்தையாவ பாத்து அட இங்க வா..! மண்டாடிய வரச் சொல்லு.

அடே...! சின்னாண்டி என்ற நிந்தப்பணம் பத்தாயிரத்த இப்போ..
கொடுத்து விடு..!

என்ற கரவல பாத மண்டாடிக்கு நீ லாயிக்கில்லாதவன் ...!

ஏஞ் சம்மாட்டியார்.. நா... ஒங்கட்ட ஐயாயிரம் தான் வாங்கினன்.
அதுவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான்.. பணத்த தந்திங்க. இப்ப
வந்து ரொக்கமாக கேக்கிரிங்க. இது ஒங்களுக்கு நல்லதா..!
சம்மாட்டியார். நானும் புள்ள குட்டிக்காரன்..! கொஞ்சம் யோசித்து
சொல்லுங்க.. மாடா ஒலச்சிரிக்கன்.. வேவாத வெயில்ல
பாடுபட்டிருக்கன்...

ஐயாயிரம் வாங்கி பணம் எப்படி சம்மாட்டியார் பத்தாயிரமாக
வந்திச்சி.

அட நிந்தக்கார தாயோளி! என்ற பணத்த தாட...! என்ன
பொல்லாதவனாக்க வேண்டாம். என் கொணம் ஒனக்கு தெரியும்
தானே... என காண கடுரமான தோரணையில் வீறிட்டு கத்தினார்.

இத கேட்ட மண்டாடி சின்னாண்டி வாய்பொத்தி மௌனமாக
கைகட்டி நிற்கும் அந்த பரிதாபக் காட்சி அங்கு வந்து நின்ற
சின்னாண்டியின் மவன் சோதியின் மனதில் வடுக்களாக பதிந்தது.
வைராக்கியத்தை ஏற்படுத்தியது. இதற்கு ஓர் விடிவுகாலத்தை
ஏற்படுத்த வேண்டும் என அங்கலாயிந்தான்.

சோதி படிப்பில் கெட்டிக்காரன். உயர்தர வகுப்பில் சித்தி
அடைந்துவிட்டான். இதைக் கேட்டு தொழிலாளர் சமூகம்
குதூகலித்தது.

சின்னாண்டி மகனின் வளர்ச்சியைக் கண்டு
சந்தோஷமடைந்தான். இனித்தான் எங்கள் வாழ்க்கையிலும்,
சமூகத்திலிடத்திலும் மலர்ச்சி காணும் என எண்ணினான்.

சோர்வடையாத சோதி, மவனப்பாத்து சின்னாண்டி....
அப்பாமவனே... ஒனக்கு ஒன்னு சொல்றேன் பாரு...! என்ன... நீ!
நிந்தக்காரன் என்பதிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும். ஒனது வழிகாட்டியும்,

ஒன்ற மொய்ச்சியினாலும் சொந்த தொழில் செய்ய இந்த பாதயடியிலிருக்கிற நாம் தொழிலாளர்களுக்கு வழிகாட்டவும் வேண்டும். அப்போதன்பா....! என்ற ஆத்மா சாந்தியடையும் என்றான்.

அப்பா.... ஒண்டுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். எம்மட தொழிலாளர் கூட்டத்த ஒன்றுபடுத்துவது கஷ்டம்பா....! ஏதோ மொய்ச்சித்து பாப்போம்.

அன்று உடப்பு திரௌபதையம்மன் ஆலய முன்றலில் தெப்பவல தொழிலாளர்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டி அரசாங்க ஒதுவியுடன் சொந்த தொழில் செய்ய முடிவெடுத்தனர்.

அதன்படி அரசாங்க ஒத்துழைப்புடன் தொழிலாளர்களுக்குரிய வள்ளம், போட், தெப்பம், வலை என்பன கிடைத்தது.

சோதியின் முயற்சியைக் கண்டு ஊர் பொதுமக்கள் எல்லாம் பாராட்டுகளைத் தெரிவித்தனர்.

தனது முயற்சியினால் உழைத்த பணத்தைக் கொண்டு இந்த சல்லியை நாடன் சம்மாட்டியாரிடம் கட்டி தனது அப்பாவ விடுவித்தான்.

இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டு சாய்வு நாட்காளியில் குந்திருந்த சின்னாண்டி மகிழ்ச்சி கடலில் திளைத்தார்.

பெருநாளை உணர்ந்த வெடிச்சத்தங்கள்.. பட.. பட பட.. டொம்..! என்ற சத்தங்கள் காதை அதிர வைக்கின்றன.

சின்னாண்டி மவன அழைத்து.. மவனே சோதி நாளை பொறக்கும் பெருநாளைதான் நமக்கெல்லாம் விடியலைத் தந்த பெருநாள். இத நாம் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுவோம்.

இல்லிங்கப்பா..! இப்பெருநாளை மகிழ்ச்சியுடனும் மன நிறைவுடனும் கொண்டாட முடியாதப்பா..!

இன்னமும் ஓர் பொறத்தில இரிக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு விடிவு பொறக்கவில்ல. அவங்க இன்னும் நிந்தக்காரணாக.. கடனாளியாகத்தான் இருக்கின்றாங்க.

அப்பா..! இந்த பெருநாளை நாம தனித்தனிய கொண்டாடவா..?
என்ற அங்கலாய்ப்புடன் சோதியின் உள்மனம் கேள்விக் கணைகளை
தொக்கிநின்றது.

நாளை பிறக்கப் போகும் விடியலை நோக்கி சோதியுடன்
தொழிலாளர்களும் ஒன்று சேர்ந்து கைகோர்த்து நிற்கின்றார்கள்.

(யாவும் கற்பனை) 30-10-2005)

14.

விடியலை

குட்ட. யாரோ..! கொரவக்கிறாங்க அத
என்னண்டு பாரம்மா..?

இப்பதானே எழுப்பினிங்க... அருக்குள்ள..
அவரசக் குடுக்கமாரி கொரவக்கிறாங்க.. ஏ.. அவரு
இப்படி அவசரப்பட்டு பீறிட்ட சத்தைக் கேட்டு
அரக்கபரக்க பாய விட்டு நித்திரையில் எழுந்தான்
பெரியாண்டி.

டெக்டர் சத்தம் இப்பதானே கேக்கிது. ஆக்களும் எழும்பி வந்து ஒவ்வரு ஆளாத்தான் வந்து சேரனும். அருக்குள்ள தானத்தொர பக்கமாகத்தான் டெக்கடர் போச்சி.

ஓடன வந்திடுமா..!

அடியே முனியாய் நேர மென்ன..டி.?

‘அஞ்சே காலு.. ஆவுது.’

ஐயோ... “சுறுக்கு பண்ணு”

டெக்டர் கார ரைவர் பொடியன் இரிக்கானே முத்துவுட ஓட்டம் மிச்ச மோசம். பெச்சி பெசலா.. ‘ஓ’ என்று வருவான். ஓங்கல வட்டுட்டு போனாலும் போயிடுவான்.

சுறுக்குபண்ணுங்க... என்றாள் முனியாய்.

ஓங்களால நடக்கலுமா? அருவும் கொஞ்ச தூரமில்லங்க..

நாலுஅஞ்சி கட்ட போவனும்.....

என்ன...! இன்னும் எழும்பயில்லயா?

சுருக்காட்டி.. எழும்புங்க.

சரி,... முனியாய்...! இப்பதானே எழுப்புன?

அருக்குள்ள நானும் அவசரப்பட்டுத் தான் எழுப்புனன்

என்ன வுட்டு போட்டு போனா போரான்.’

நடப்பது நடக்கட்டும்.. நம்ம தலவிதி பாரு! முனியாய்..“

நடக்கத்தான் வேனுமென்டா.. நடந்து தான் போக வேனும்.

அருவும்.. ஓடம்புக்கு நல்லது தான் பாரு.. முனியாய்.

மறா... பொல்லாத ஆளு இவர்...

இன்னும் எழந்தாரி என நெனப்புபோல..

இந்தாங்க.. டெக்டர் சத்தம் கேக்குது.

இருக்கட்டும் முனியாய்.

கஞ்சி வாலிய துப்பராக்கினியா.

பழம் சோத்துக்குள்ள ஒரு வெங்காய பள்ளையும் வச்சிடு...
மறக்காதே...'

இந்தாங்க.. ஒங்கலுக்கு.. எல்லாச் சாமான்களையும் ருசிக்காக
வச்சிரிக்கன்.

பெரியாண்டி.. டெக்டர் சத்தத்த கேட்டு வூட்டு வாசலில் இருந்து
. ஓடோடிவந்து கட்டப்பா கட சந்தியில் டெக்டரை பாத்து பெரியாண்டி
நிக்கிரான்.

அவன போல மத்த தொழிலாளர் களும் அரக்க பரக்க
ஓடிவந்து டெக்டரை எதிர்பார்த்து நிக்கிராங்க.

எதிர் கொண்டு டெக்டர் வந்ததும் நாம்முந்தி... நீ முந்திக்
கொண்டு இடிபட்டு கொண்டு.. பெரியாண்டியும் ஓடிவந்து அப்படியும்..
இப்படியுமாக டெக்டரில் ஓர் முலையில் இடத்த பிடிச்சிக் கொண்டான்.

அப்பா.. சாமி...! இந்தமம் கெடப்பதே போதுமப்பா என்று.. சொல்லி
பெருமூச்சி விட்டான்.

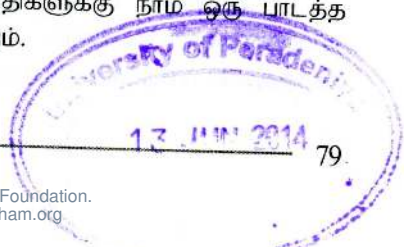
கட..புட...கடபுட சத்தத்துடன் டெக்டர் மேந்தலப்பாட்டை நோக்கி
நகர்ந்து போவது.

அதுக்குள்ள..மண்டாடி சின்னப்புள்ளையும் ஓடிவந்து டெக்டரில்
ஏறிவிட்டான்.

எழுவதில் போட்ட இந்த ரோட்டு இன்னும் இப்பகுதி அரசியல்
வாதிகளால் ஏந்தான் திருத்த முடிய வில்ல. அவனும் அவனுடைய
போக்காக இருக்கிராங்க. தேர்தல் வந்தா ஓடனே செய்வார்கள். இத
நான் செய்வன் என்று வாக்கு கேக்கிராங்க. அதற்கு பொரவு மறந்த
போராங்க.

ஆனால் இந்த அரசியல் வாதிகளுக்கு நாம் ஒரு பாடத்த
எதிர்வரும் தேர்தலில் காட்ட வேண்டும்.

உட்புது கீழ்க்காட்டுகள்

டெக்டரும் பள்ளத்திக்கு பள்ளம் உழுந்து.. மேல வந்து. .. எல்லாரையும் ஒரு எழுப்பி.. எழுப்பது.. உள்ள இருந்த எல்லாரும் அம்மாடி...! அப்பாடி!! ஐயோ.. ! என்னப்பா...? இது வென்று ஒன்றா கட்டிப்படிச்சிக் கிட்டாங்க...! முத்து ரைவர் மிச்ச மோசமான ஓட்டந்தான் ஓடுவான். மெதுவா ஓட மாட்டான்.

ஐயோ எனக்கு முதுகுவலி தாங்க முடியல்லப்பா..! என சின்னபய மண்டாடி பாத்து கூறினான்.

இந்தா பெரியாண்டி கொஞ்சம் பொறப்பா..! இன்னும் கொஞ்ச தூரந்தா கெடக்கு.. இருக்குள்ள ஓனக்கு அவசரம்..! நீ ஒரு அவசரக் குடுக்க காரன்...!

இது தான் பாரு. அன்னக்கி நீ வந்து கால் இடரி வழந்தா, நீ தப்பினது பெரும் புண்ணியமாய் போச்சி. அதனால்தான் ஏதுக்கும் அவசரப்பட கூடாது.

இப்படி மண்டாடியார் சின்னப்பய பல விசயங்களச்சொல்லி வருகையில் டெக்டரும் மேந்தலபாட்டை தாண்டி நரிப்பலத்தை வந்தடைந்தது.

டெக்டர் வந்து வள்ளத்தடியில் நின்றதும் எல்லாரும் ஏறங்கி.. அப்படா..! ஒரு மாறியாக வந்து சேந்துட்டோம். 'என்ற சந்தோசத்த வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

எல்லோரும் ஏறங்கியதும் வள்ளத்தடியில் தமது வழமையாக செய்யும் வேலகள செய்து கொண்டனர்.

வெத்தல.. போட்டவங்க வெத்தல போட்டுக்கொண்டும் கஞ்சிவாளியில் சோத்த கட்டி வந்தவங்க கால உணவ உண்டு கொண்டிருப்பவர்களும் இதகிடையில் மத்தமத்த பானங்களைக் கொண்டு வந்தவங்க தனக்கேத்த பாணியில் "கசிப்பை" உள்ளேவுட்டும் தன்னத்தான் தொழில் செய்ய தயார்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

சித்திரை மாத மென்றால் சீறிப்பாயும் கடல் அலை அமைதியாகக் கிடக்கும். நீர்பாடு இல்லாம இரிக்கும். அக்கம் பக்கத்துள்ள பாடுபக்கம் பாக்காமல் வல வலைக்க முடியும்.

ஏதுக்கும் நீர்பாட்டபாத்து வல வலப்பதுதான் மொர
என்றெண்ணி மண்டாடி சின்னப்பயல் கொரவச்சி கூப்பிடரான்.
“அடே.. எங்கடா...பொடியங்கள்” வந்திட்டன் ஐயா..!

இந்த மெதப்ப எடுத்திட்டு நேரபோய் ரண்டு கம்மா தூரத்துக்கு
நீஞ்சி நீருபாட்ட வச்சிட்டுவா..! என மண்டாடி சின்னப்பயல் கட்டளை
பொறப்பித்தார்.

சின்னவனும் நேர போய் நீருபாட்ட வச்சிட்டு வந்தான்.
நீர்பாட்ட பாக்கும் போது இன்னக்கு பட்ட நீர்பாடுதான் நல்லா போச்சி.

ஆத்தா நல்லா இரங்கி இரிக்கா.. மீன்பாடும் பட்டத்துக்கு
பெரும் பொடியோடு கெடக்கு. நாளஞ்சி மடிவுட்டு.. பட்ட மீன்களெல்லாம்
கரையேத்தி ஒப்பத்திட்டாங்க.

பட்ட மீன் பாட்டில் ஊர்குடிமவன் அம்பட்டனுடைய பங்க
கொடுப்பா... என மண்டாடி கூறமுன்னமே ஊர்குடிமவன் தன்னட
பங்க புடிச்சி எடுத்திட்டான்.

ஏய்..! யாரும் அவன்ட பங்கில் கைபோட வேண்டாம்.

மத்த எல்லாத்தையும்டெக்டரில் ஏத்துங்கடா.. எல்லாமே
வாடிக்கு போய் சேர வேண்டும்.

பங்கு கறிகளுக்கெல்லாம் வச்சிரிக்கம். எந்த பெரச்சின
என்டாலும் என்னோடு கதக்க வேண்டும் என்றார் மண்டாடி
சின்னப்பயல்”

டெக்டரில் ஏத்திய மீன்களெல்லாம் வாடியில் வந்து கும்பலாக
குமிஞ்சி கெடக்கு. ஏலத்தில் விட்ட போது.. நாமுந்தி.. நீமுந்தி என
யாவாரிகள் போட்டி போட்டு கூறிய மீன்கள் வாங்கிக் கொண்டனர்.

காத்துக்கடலென்றால் சம்மாட்டி பங்கு மூன்றில் ஒன்ற
கொடுக்க வேண்டு மென்பதும், கொடுத்த பத்துவலி சல்லி ய கழிக்க
வேண்டும். அத்தோடு மேல் பங்கு, எல்லாத்தையும் கொரைத்து பாத்தா..
ஏதோ.. புடிச்ச மீனுகளுக்கு நெரய பணம்தான்.

சந்தோசத்தில் எல்லோரும் இருந்தாலும் இழுப்பு வலையில் கிடைத்தவர்களுடையதை பார்த்து செல்வத்தால் சம்மாட்டியார் செய்த ரிக்கிசுகள பொறுக்காமல் சம்மாட்டியாரிடம் பல கேள்விகள் கேட்டனர்.

ஆம் சம்மாட்டியார் மீன் வெலயில் ஜில்மல் செய்கிறீங்க. கெடச்ச சல்லியில் பங்கு வேற கேக்கிறீங்க. வல பொத்த வேணு மென்றாலும் அதுகும் கழிக்கிறீங்க. கோயில் பணமென பிடிக்காச வேறு எடுக்கிறாங்க.

என்ன சம்மாட்டியார் இது, பகல்கொல்ல அடிக்கிற மாதிரி இருக்கிது பாருங்க.

அட நிந்தகார பயலே. பொத்துடா வாய...! தாயேளி... அட நீ வந்து என் வலய சம்மா இழுக்கயில்ல.

சொல... சொலயா...? காசவந்து வாங்கினீங்க..! ஓண்ட பெரு நாளயிக்கு காச...! புள்ளயிட கலியாணத்துக்குபணம் புள்ள பொறக்க இரிக்கு என்பதற்காக சல்லி.

யாருட பணம்டா! இது! தாயேளி யாருக்குடா கரடிவுடுரா...

என்றபணத்த வையடா! எனக்கு தொழில் செய்ய முடியும்.

காராசாரமாக சம்மாட்டியார் கத்தி தீர்த்தார். நிந்தப்பணம் வாங்கியவர்களெல்லாம் வாயடத்து நின்றார்.

புதுவருடம் பொறக்கப் போவது. சித்திர பெருநாளையும் நல்ல மொரயாகக் கொண்டாட வேண்டும். அதுக்குல் பங்குகளப்பிரித்து சல்லி கொடுக்க வேண்டும். எல்லோரும் நேரகாலத்தோட சம்மாட்டியார் வுட்டுக்கு வந்திடுங்க என மண்டாடியார் சின்னப்பயல் கூறி நின்றார்.

சம்மாட்டியார் வுக்கு வீட்டு மண்டபத்தில் குத்து வெளக்கு கடர்விட்டு பிரகாசித்த போதும்... தொழிலாளர்கள் உள்ளங்களில் பிரகாசிக்கையில்ல.

மேப்பங்கு, நிந்த காசு எல்லாம் சரிபாத்து ஒரு தலைக்கு இரண்டாயிரம் கெடச்சிது

ஆம் சம்மாட்டியார் பட்ட மீனுக்கு கெடச்ச சல்லி போதாது...? என்றான் பெரியாண்டி.

ஏன்...! போதாது..?

ஏ... பெரியாண்டி நீ வாங்கி இருக்கிறாயே அந்த நிந்தபணம்... அதுக்கு வட்டிய பாரு. அப்பநான் மீன்பட்ட போது தான் அத புடிக்க வேண்டும்.

இத கேட்ட பெரியாண்டி வேறுத்து விருவிருத்து போனான்.

சம்மாட்டியார்... ஒங்க வாசிக்காக பேசாரிங்க...மாடா.. நெருப்ப திண்டு ஒழைச்சம். சுடுமணலில் வேருக்க விரு விருக்க கஷ்டபட்டோம்.

ஏழயட நெருப்பு, அதில கைவயிக்காதிங்க. பங்கு தொரகம் செய்யாதிங்க. நீ நாசமா போயிடுவிங்க. நல்லா இருப்பிங்களா. திட்டி தீத்தான்.

கொஞ்சமாவது யோசன பண்ணி பாருங்க சம்மாட்டியார்.

ஓமடா...! பெரியாண்டி இதுவும் சொல்லுவா...? இன்னமும் சொல்லுவா..!

காரசாரமான வாய்த்தருக்கம் ஏற்பட்டு அத மண்டாடியார்
ஓரளவு சமாளித்து விட்டார்.

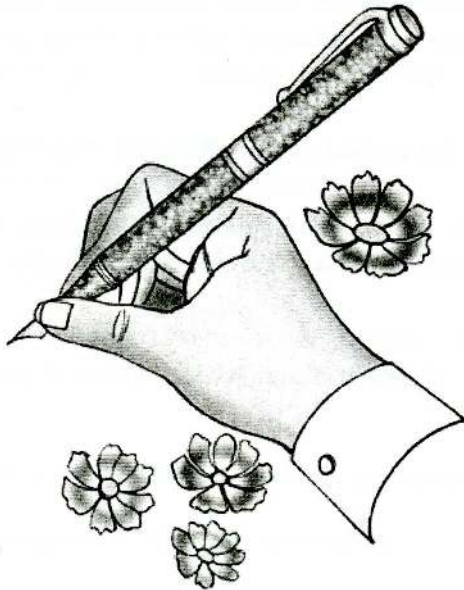
பெரியாண்டி பொறக்க போகிர சித்திர புதுவருடத்த எல்லார
போல நீயும் கொண்டாடு. இந்தா. தாரத்த வாங்கிக் கொள்ளப்பா..!

பெரியாண்டி நேரே போய் சீலைக் கடைபக்கம் புள்ளகுட்டி
களுக்கும் தனது பொஞ்சாதிக்கும் சாமான் உடுப்புக்கள வாங்கிக்
கொண்டு வீடுவருகின்றான்.

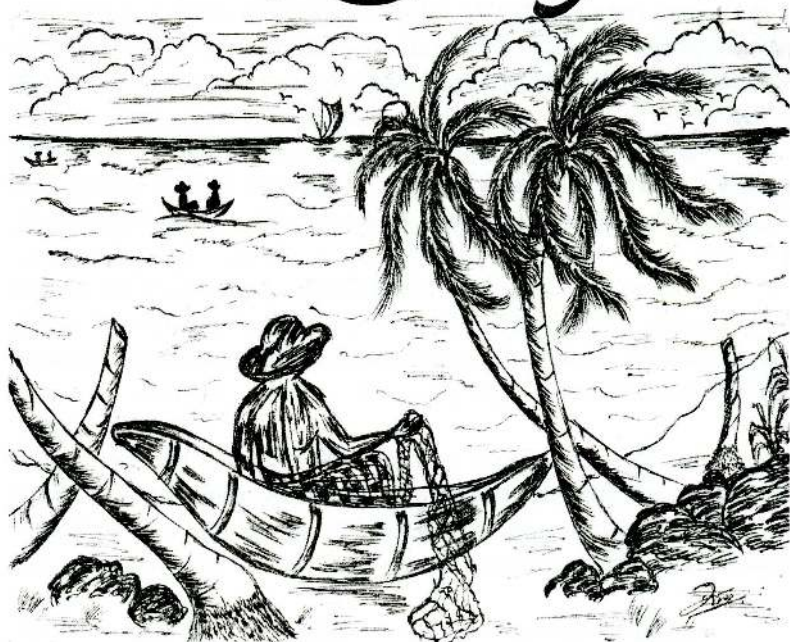
இதைக் கண்ட மனைவி, புள்ளைகள் குதூகலித்து
நிற்கின்றார்கள்.

பெரியாண்டி கடற்கரை நோக்கி தனது பாதங்களை
நகர்த்துகிறான்.

யாவும் கற்பனை

வெளுப்பதில்லை

காக்... காக்கா... க..க்...கா..

என்ற சத்தம் என்றுமில்லாதவாறு காதுக்குல் ரீங்காரமிட்டன. இச்சத்தம் பள..பள.. வென பொறக்கும் காலை நேரத்தை பறைசாத்தும் தொனியாக இருக்கின்றது.

என்றுமில்லாத இச்சத்தம் சாரத்ததை திக்குமுக்காட வைத்தது.. கரவெளுத்து விட்டதை உணர்ந்த சாரங்கள் கங்குகங்கா கிழிந்த சட்டையும், தலையை மூடி போத்தி கிடந்த சாரத்தை வீசி எறிந்து எழுந்தான்.

தலைமாட்டில் இரவு பத்தவச்சி, நூத்து வச்ச அரவாசி சுருட்ட எடுத்து வாயில் வச்சி கால் மாட்டில் கிடந்த நெருப்பெட்டி எடுத்து சுருட்டுக்கு உச்சாகத்தைக் கொடுத்தான் சாரங்கன். ஒருதம் உள்ளேயிட்டு புகைய வெளியிட்டு தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டவனாக காணப்பட்டான்.

பள..பளத்து விடியும் அந்த மென்வெளிச் சத்தில் துலாக்கா... ஐம்பர்... வெத்திலபாக்கு பெட்டியுடன் வெட்டி வச்ச மூலையும் எடுத்துக் கொண்டு.. அப்பனே.. ஆத்தாளே..! கால நேரத்துடன் கடலுக்கு போரன்.

ஒன்றாகருண இருந்தா...! எல்லா தொழிலாளிகள் போல எனக்கும் ஒன்றக் கடக்கண் பார்வய - த்தாப்பா..! என்ற தனது குல தெய்வத்த வணங்கி விட்டு நேர கடக்கரய நாடி போரான் சாரங்கன்.

கச்சகட்டிய பொறந்த மேனியோடு தலைப்பாய இருக்கிக் கட்டி சவுலை நல்ல மொரயாவச்சி...! ஓடி ஏலே...! ஓடி ஏலே..!! என்று தட்டத்தனியாக தெப்பத்தை வந்து கரையிலிருந்து கடலுக்கு சாரங்கன் பாச்சி விட்டான்.

மார்கழி மாதம் கடும் குளிர்வீசியது. ஓடம்பில தண்ணிபட்டதும் குளிர்னால் சாரங்கத்தை நடுக்கிவிட்டது. இந்த நடுக்கத்த சமாளிக்க சொப்பின் பையில் கட்டி வச்சிரிந்த சாராயத்த அண்ணாந்து உள்ளேவிட்டான்.

நடுக்கம்.. பனியும்.. மாயமாக மறஞ்சி விட்டது. இந்த 'ரிக்கிசு' எந்த தொழிலாளருக்கும் தெரியாது. புரியாது.

சாரங்கம் அதிகாலை தெப்பத்தில் இரண்டு சாலைவலைக் கோப்புடன், ஒரு துண்டு பெரிய கும்பளா வலையையும் ஏறப்பிடிச்சி மேற்கே ஆணையிரக்கப் பக்க பாட்டில் வலையப் போட்டு மீன் பிடிப்பது அவனட வழக்கம். அது சாரங்கத்தின்.. நிரந்தர பழக்கமும் கூட..

நேர காலத்தோடு போய் வல படுக்கா விட்டால்.. டைம்.. கெடக்காது.. என்பது சாரங்கத்துக்கு தெரியாத விசயமல்ல...?

சாரங்கம் இதில பெரும் கழியோடி... மற்ற ஆக்கள போல இல்லாம வல போடுவதில் "பல ரிக்கிசு" கடப்பிடிப்பான். போட்டா...

போட்டதான்...! பெரிய மீன் சின்னமீன் என்று பாராமல் மீன்களை வாரி அணைப்பான்.

கடலில் வல போட்டா தூங்கக் கூடாது. அப்படி தூங்கினா...? மத்த தெப்பக்காரன் மீன்களை சாவகாசமாக தெரிந்து விடுவார்கள். அவன் பாடு அம்போ ஆகிவிடும். அவன் பாவி தூங்கிவிடான்.

ஆனா...! என்னமோ..? தெரியயில்ல சாரங்கம். உள்ளே விட்ட சாராயத்தின் மயக்கத்தால் ஒருகண்ணுக்கு அயர்ந்து விட்டான்.

பக்கத்து வலக்காரன் சாரங்கனின் வலையில் அம்பிட்ட மீன்களைத் தெரிந்து வெரும் வலய போட்டு விட்டார்கள்...

மயக்கம் தெளிந்ததும் சாரங்கம் விழித்துப்பார்த்தான். கரவெளுக்கிறது. அவக்கவக்காக வலய கைமாறி பிடிச்சி வலைச்சி தெப்பத்தின் கடயாலில் போட்டான்.

வலய பிடித்த சாரங்கம்.. மீன்பாடு இன்று எனக்கு பெரும் பாடாகி போச்சி.. என்ன செய்வதென்று நிஷ்டூர எண்ணத்தில் காணப்பட்டான்.

கொட்டாவியை விட்டு.. அடபாவி...! இன்னும் இரண்டொரு நாளில் மவட பொறந்த நாளும் வரப்போவது. அதுக்குள்ள சட்டி முட்டி சாமான்கள வாங்க வேண்டும். கையிலும் ஒரு செம்புச்சல்லியும் இல்ல.

என்ன செய்வதென்று தெரியாத சாரங்கம் சிந்தனையில் வயப்பட்டான் பட்டகடனோடு..! பாதிக்கடன் என்று கூறி கடன்பட்டு இம்மொர பொறந்த நாள நல்லாகக் கொண்டாட வேண்டு மென நெனைச்சான்.

சாரங்கம் தெப்பத்தை கடலில் இருந்து நேர அம்மன் கோவில் ஏறங்கு தொரைக்கு தெப்பத்த விட்டான். கூடமாட எல்லாம் சேந்து சக தொழிலாளிகளுடன் தெப்பத்த கரைக்கு இழுத்து விட்டனர். அன்று தெப்பத்தில் மீன்பாடு மிக மோசமாக காணப்பட்டது.

மனைவி இராக்காய் சூடாக கொண்டு வந்த கோப்பியை ரண்டு மொடக்கு குடித்தான். அதன் ரஸபாதத்தை உணர்ந்தான். உற்சாகம் பெற்றான்.

அம்புட்ட கொஞ்ச மீன்களை கோவில் மீன்மார்க்கட்டுக்கு
கொண்டு போய் விற்கிறாள் இராக்காய்

மீன்களை யெல்லாம் கூறுபோட்டான். கொஞ்ச மீன் என்றாலும்
நெருப்பு வெல.. ஒரு மாறி இன்றைய நாள் சமாளிக்க முடியும் என
ராக்காய் நம்பினாள். அவட நெனப்பு வீண் போகயில்ல.

இன்றய நாளுக்குரிய சட்டி முட்டி சாமான்களை வாங்கிக்
கொண்டாள். அத்தோடு தனது புருசன் தொரயிக்கும் காப்போத்தல்
சாராயத்த வாங்கிக் கொண்டு நேர வூட்ட அடைந்தாள்.

யாங்குட்டி.. ராக்காய். அம்புட்ட மீன்கள் எந்தமாறிசமாளித்தா...!

அத ஏன் கேக்கிரிங்க.. புடிச்ச மீனும் கொஞ்சம் மீன் என்றாலும்
கூறில் விட்டேன். அதுக்குல கைமீன் எடுகிராங்க. பத்தியத்துக்கும்
வேறு கேக்கிராங்க...! அந்த மீன் கூறுபவனுக்கும் வேறு..
இத எப்படியங்க சமாளிப்பது..! என்றாள்.

இந்தபாரு ராக்காய். இதுக்கு கட்டுப்பாட்ட கொண்டு வரத்தான்
வேண்டும்? மாக்கட்ட தனியாருக்கு கொடுக்காமல் கோயில் மூலம்
நடத்த வேண்டும்.

அப்போதுதான் பாரு ராக்காய் ஒரு முடிவு பொறக்கும். என்றான்
சாரங்கம்.

ஆங்குட்டி ராக்காய். இப்படியே மீன் பாடுன்றால் எப்படியடி
பொறந்த நாளக் கொண்டாடுவது.

ராக்காய் சிந்தனை கொண்டவளாக..! வாடிப்பக்கம் போய்
கருவாட்டுக்கு மீன் வாங்கி.. அத வித்து சம்பாதிக்கலாம். தானே
என யோசித்து கூடய தலயில சொமந்து கொண்டு வாடிப்பக்கம்
போக தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள்..

அதுக்குல சாரங்கம் கொரவச்சி கூப்பிட்டான்.

என்னங்க...! என்றாள்...!!

ஆங்குட்டி.. ராக்காய்! பொலிசாய (மாலை நேரம்) வேலன்
சம்மாட்டி வுட்டுக்கு வாரதாக சொல்லி அனுப்பு இறிக்காரே...! ஒனக்கு
வெளங்கயில்லயா....

ஓ...ஓ...

எல்லாம் வெலங்கு. வெலக்கம் தான் பாருங்க
எனக்கு சொனக்கமில்லங்க.. நல்லா வெலங்குது..

வேலன் சம்மாட்டி அந்தோ.. வாராரு...! அவருக்கு என்னத்த
சொல்லி நம்மட வுட்டில இரிக்க வைக்க போறிங்க...!

இதுவரையும் வராத இந்த சம்மாட்டியார்.. எம்மட வுடு வாசல்
தெரியாத இந்த மனிதன்..! ஏன்வர வேண்டும்.

இல்லகுட்டி..!நாந்தான் பாரு சொல்லி அனுப்பி வச்சன். இந்த
தெப்ப தொழில் நமக்கு சரிவராது. அத கொடுத்து விடுவோம். என்றான்
சாரங்கம்.

என்னத்த கொடுக்க... போறிங்கள்?

இந்த தெப்பத்த..! விக்கபோரன். ஏன்..? விக்கிரிங்கா!
என்னத்துக்கு விக்க வேண்டும். நம்மவுட்டு சீதேவி இந்த தெப்ப
தொழில் அரவித்து என்ன செய்ய போரிங்க. நிந்தக்காரனாக வாழ
முடிவு எடுத்திட்டிங்களா?

யாரக் கேட்டு இந்த முடிவெடுத்திங்க...!

இந்த சீதேவிய வித்தா...? நம்ம வுட்டில மூதேவி
குடியேருவாள். கையேந்தி பிச்சப்பணமான நிந்தப்பணத்த வாங்க
வேண்டும்.

சம்மாட்டியார் தருவாரென கால்களுக்கு அவர பூட்டில தவம்
கெடக்க வேண்டும். கைகட்டி வாய் பொத்தி நிக்க நீங்க சம்மதித்து
வுட்டிங்களா..?

கொஞ்சமும் யோசன புத்தி இல்லா மிருகமாகி விட்டிங்களா..
தொர...

இந்தாகுட்டி பாரு.. ராக்காய்..!

நம்மட தொப்பத்த வித்தா...! பொறக்கிர பொறந்த நாளை

மொரயா கொண்டாட முடியும். புள்ள குட்டிங்களுக்கு வடுப்பு...! ஓனக்கு சாரி.. எனக்கும் உடுப்புடன் சாராயத்தையும் எடுத்து குடிச்சி கொள்ளலாம்தானே.

இந்த தெப்ப வலய சம்மாட்டியார் விரும்பி கேட்கிறார். இதனால் இத நல்ல விலக்கி வித்துபோடலாம். இம்மொர தவறு விட்டால் கொஞ்ச வெலக்கித்தான் கொடுக்க முடியும்.

வலயும் பழசி...! தெப்பமும் ஓட்ட இதயெல்லாம் நெனச்சித் தான் ஓர் முடிவுக்கு வந்தேன்பாரு

ஓமாங்க...? ஓமா...! ஒங்கட வாயில நல்ல சொல்லே வராதா..?

நல்லவங்களோடு கூடுனாத்தான் நல்ல புத்தி வரும்...குடிக்கார கூட்டத்தோடு கூடித்திரிந்தா அதனால்பாருங்க கெட்டபுத்தி வர்ரு பாருங்க...

இந்த தெப்பவலயால நாமும் ஒழச்சி நல்ல மரியாதயாக முன்னேற்றத்துடன் வாழ்ந்தோம். நம்மல பாத்து மத்தவங்க பொறாம பட்டாங்க...

நாம நல்லா இரிப்பது ஒங்களுக்கு மனமில்லயா.

கணவனின் கோலத்த கேட்ட ராக்காய்.. மனம் வெதுப்பி நேரே பக்கத் வீட்டு இராக்கப்பன் வீடு சென்றாள்.

என்ன.. ராக்காய். இந்தபக்கம் கொஞ்சநாளாக காணவில்ல. என்ன நல்ல சங்கதி.

அதயேன் கேக்கிறிங்க. எங்க வீட்டு மனிசனின் நெலயத்தான் சொல்லவந்தேன்.

என்ன புள்ள அப்படி என்னதான் நடந்து போச்சி.

இந்தா...! பாருங்க. எங்கவுட்டில இருக்கிற சீதேவியான தொப்ப வலய என்மனிசன்.. விக்கபோராராம்.

சல்லியும் வாங்க வந்திருக்காரு. சம்மாட்டியாரிடம் கொஞ்சம் யோசின புத்தியில்லாம நடக்கிரார்.

அடஅப்படியா...!

சரிபுள்ள.. நா வந்து அவனோடு கதைக்கிறேன். இன்று பொலிசாயக் கள்ளுக் கடை பக்கம் வருவார்... அவன்ட புத்திக்கு எடுத்துவக்கிறேன்.

சனிக்கிழமை என்றதும் கள்ளுக் கடை நெறஞ்சி வழியும் சாரங்கம் ஓர் மூலையில் உக்காந்து கள்ளுப் போத்தளுடன் அமர்ந்திருக்கிறான்.

இராக்கப்பனும் ஓர் அரப் போத்தல் கள்ளை எடுத்துக் கொண்டு சாரங்கம் இருக்கும் பத்தில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றான்.

என்ன்பா.. ராக்கப்பா.. மீன்பாடுகள். கொஞ்சம் மீன் அம்புட்டிச்சி. கரிபுளிவாங்கத்தான் அது போதும்.

இதுவென்றாலும் இந்தக்கிழமைக்கு கெடச்சி. ஆனால் தோணியடிய போரவங்களுக்கு அதுவும் இல்ல பாரு.. சாரங்கம்...

சம்மாட்டியார். பத்துவலி கொடுத்ததாக கேள்விப்பட்டேன். என ராக்கப்பன் சாரங்கத்திடம் கூறினான்.

அது சரி சாரங்கம் தெப்பவலய விக்கிராயாமே...?

ஏப்பா..! அந்த சீதேவிய விக்கபோரா...? அந்த தொழில் செய்வதால்.. நாம் தொழிலுக்கு போனாலும் சரி.. போகாவிட்டாலும் சரி.

நாம சொந்த தொழில் செய்தோம். நம்மல கேப்பது யாரு சாரங்கம்

நல்லது ராக்கப்பா.. வலையும்பீத்தல்.. தெப்பமும் பழசி... வித்து போட்டு தோணியடிய சேந்தா நல்லது போல இரிக்கு.

அட மடச்சாம்புராணி.. இந்த தெப்ப தொழில் சொந்ததொழில். இந்த தொழில் செய்தவங்க நல்லா இரிக்கிராங்க. தலை நிமிர்ந்து வாழ்கின்றோம் பார்.

இதுவும் கூடாதா. நாம இந்த சீதேவியால்தான் நம் பெண்டாட்டி புள்ளகளுக்கு நக நட்டு, வீட்டில் இறுக்கிர சாமான் சட்டிமுட்டி..

ஒன்ற புள்ளகௌல்லாம் பார்த்து மகிழும் குதூகலிக்கும் டி.வி. போன்றவற்றை தந்தது இந்த தெப்பதொழில் என்ற சீதேவி என்பத மறக்காத சாரங்கம்.

இதெல்லாத்தயும் கேட்டு யோசித்தான். தான் எடுத்த முடிவு பிழையான தென சிந்தித்தான். முட்டாள்தனம் என்பதை எண்ணினான்.

வேலன்சம்மாட்டியார் நேரே சாரங்கம் வீட்டு படிக்களை நாடி ஏறுகின்றார். கண்டதும், சாரங்கள். அவர வரவேற்றான். வாங்க சம்மாட்டியார்...! வாங்க!! இரிங்க....!

அப்ப.. சாரங்கா... வல, தெப்பத்தயெல்லாம் விக்கப்போவதாக ஒத்தகாலில் வந்து நின்றா.. இப்ப என்னப்பா ஒன்றயோசன.

பொருங்க சம்மாட்டியார்.. இந்தா.. வாரன். சாரங்கள் நேரே சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் குசினிப்புரம் சென்று....

இந்தாகுட்டி இராக்காய் பொறந்த நாளும் வர இன்னும் ஒண்டு, இரண்டு நாள்தான் இரிக்கு.. அதனால் இந்த பீத்தவலை, ஓட்ட தெப்பத்த வச்சிக் கொண்டிருக்க முடியாது. வித்து பொடுவோம்.

சீ... இந்த முடிவ ஏன் எடுத்திங்க.. புத்திகெட்டாபோச்சி.. ஒங்களுக்கு... யோசித்துபாருங்க...

நேரே.. வேலன் சம்மாட்டியாரை நோக்கி... சம்மாட்டியார் நான் கண் இமைபோல் காத்து வந்த இந்த தெப்பத்தையும் வலையையும் விக்கவில்லை. அப்போ.. எனக்கிட்ட கை நீட்டிவாங்கின பணம்...

அதற்கு வட்டியும் மொதலயும் தா...

இல்லாட்டா... என்ற பாதையடி வந்து வல இழு...!

இதற்கெல்லாம் காரண கர்த்தா.. 'அந்தோ இரிக்கா.. படுக்காலி நல்லா இரிப்பானா கொள்ளையில போயிருவா...?'

இந்த வசவம்புகளைக் கேட்ட ராக்காய் தன் கழுத்தில் இருக்கும் தாலிய கழட்டி.. நேர வட்டி கடை நோக்கி விரைகின்றாள்.

நாளை பொறந்த நாளைக் கொண்டாட வேண்டி சாரங்கள் கடற்கரைய நாடி துலாக்கம்புடன் தனது தெப்பத்தை தொழிலை நாடி போரான்.

யாவும் கற்பனை

16

பத்து உயி

சாமக் கோழி தனது வழமையான சங்கநாதங்களை ஒலிக்க...! ஆதவன் இருளை அகற்றி மென் வெளிச்சத்தை பரவவிட்டு வருகின்றான். இதையறிந்த பச்சிகள் பாடி பறந்து விடியலின் தாற்பரியத்தை பறை சாற்றுகின்றது. விடிந்தும் விடியாத குற்ற மனத்துடன் பெரியமுத்துவைரன் காணப்படுகின்றான்.

எழும்புங்க...! இந்தாங்க விடிஞ்சிட்டு எழும் புங்க...“ ஏ...? தொரக்கி ஒழுச்ச மாச்சலோ...? அவர்

தந்த பணத்தத்தான் என்ற முந்தியில முடிக்காமல் தவிக்கிற...
எழும்புங்களே..

அடியே...! கதிராய் ஏண்டி. என்ன கொல்லுரா..? நா.. மாடா
ஒழச்சி.. ஒழச்சி என்னத்தடி கண்ட...! ஒரு வுட்டகட்டினனா... புள்ள
குட்டிகள் கரயேத்தினனா...? இன்னும் ஒழச்சி கொண்டு தானடி ..
இறிக்க.. ஒனக்குமனசாட்சி இல்லயாடி.. என.. நேத்து கதிராகாமுத்தையா
சம்மாட்டியார் கொடுத்த சாராய மயக்கம் பெரியமுத்துவைவரனை வாய்
பொலம்ப வச்சிது.

போதும்.. ஒங்க.. ஒபதேசம்.. ஒழச்சி தான் சீவிக்க வேண்டும்.
இவ தருவா..? அவன் தருவா...! என்று இருந்தா..! நம்மட நெல
என்னவாகும். கொஞ்சம் யோசிங்க...!

இந்தாங்க சோத்த நல்லா கடஞ்சி.. வச்சி இரக்கி.. அதுல
தேசிபுளியையும் வுட்டிருக்கி.. சாராய வாயிக்கு டேசா.. இரிக்கும்.
கஞ்சி சோத்த குடிச்சி நெரத்தோடு போங்க...! நேரம் பிந்தி போனா...!
அவ இரிக்கானே மண்டாடி.. காளியப்பன். ஒங்களுக்கு மேப்பங்க
புடிச்சி போடுவான். அந்த கொடும்பாவி...

மேப்பங்க வெட்டினா... வெட்டி போட்டும். எனக்குதானே
ஒனக்கில்லடி...! ஏண்டி என்ன சொல்லால வதக்கிரா...?

ஓமா...! நீங்க... நாளு பேருமாறி நல்லா இரிக்க தெரியா ஜம்மம்
நீங்க...! தூ... நா.. போயும் போயும் ஒங்கள கட்டின பாருங்க...!

அடியே எனக்கு ஒன்ற ஒபதேசம் தேவையில்ல.. நான் போர....
ஒழைக்கிற... சல்லி.. சல்லியா கொணந்து தானே...! தாரனடி.. ! அத
நீதானடி அனுப்பவிக்கறா...?

போதும்.. போதும் நீங்க மட்டும் ஒழைக்கயில்ல...? நானும்
தா... ஒழக்கிர.. ஒரு செம்பு சல்லியாவது மிஞ்சிதா..? ஒழக்கிரிங்க
என்று தானங்க பேரு. ஒழக்கிரோம்...! குடிக்கிரோம்...! எப்ப நமக்கு
விடிவு பெறக்கும். என பார்ப்போம்.

இந்தா பாரு கதிராய்...! நா தோணியடி போனால் எந்த நாளும்
மேப்பங்கு தர மாட்டான் பாரு...! கெழமயில இரண்டு அல்லது மூன்று

நாளக்குதான் அதயும் தருவான். நீ நெனச்சமாறு அங்கு நடக்காது
ஒனக்கு தெரியுமா. ஒன்னும் தெரியாமல் கதக்காதடி.

பெரியமுத்துவைரன் ஒழப்பு...! ஒழப்பு என ஓடோடி ஒழப்பான்.
எந்த நாளும் போவான் தோணியடிய..! என்னதான் ஒழச்சாலும்
முன்னேத்தத்த காணா ஒழப்பாளி.

தாந்தான் முன்னே விட்டாலும் புள்ள குட்டியாவது படிக்க
வச்சி நல்ல நெலக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என நெனச்சான்.

புள்ளகள் ஸ்கூலுக்கு அனுப்ப தவற மாட்டான். புள்ள குட்டியும்
நல்ல மொய்ச்சியான புள்ளங்க.

பெரியமுத்துவைரன் குடிக்காத நேரத்தில் நல்லா யோசிப்பான்.
இந்த.. நம்மட உடப்பு சமுகம் முன்னற வேண்டுமென்றா..! படிச்ச
வங்கள உருவாக்க... வேண்டும். அத மூலம் தான் நமக்கலாம்
விடிவு.

நிந்த தொழில் இல்லாத.... சொந்த தொழில் செய்யும் கூட்டத்த
உருவாக்கினால் யாருக்கும் அடியில்லாம வாழலாம். என்ற சிந்தன
ஒட்டத்தில் இருப்பான்.

ஆனா... அத போல.. கதிராயும்.

நாம் கஞ்சதுணி உடுத்தினாலும்.. வாடிக்கு போய் மீன் தெரிந்து
ஒழத்தாலும் பெத்த புள்ளகள நல்ல நெலைக்கு கொண்டுவர
வேண்டும். மத்தவங்க புள்ளகளையும் படிக்க வைங்க என கூறுவா..
கதிராய்.

எத்தன சோலி சொட்டகள் இரிந்தும்... நீட்டு போக்குடன் கதிராய்
காணப்பட்டாலும் பள்ளி கூடத்துக்கு புள்ளங்கள எப்படியாவது அனுப்பி
வச்சிடுவா..! அவளவு கெட்டித்தனமும், சுறுசுறுப்பும் கொண்டவளாக
கதிராய் இறிக்கிறா...?

இந்தாங்க புள்ளயட அப்பா..! ஒங்கலத்தான்.. என புருசன்
பெரியமுத்துவைரனைப் பாத்து கதிராய் கொரவச்சி கூப்பிடரா..!

தோணியடி..! தோணியடி...!! என உயிரமாக்கிரிங்க.

ஒங்களுக்கு கெடச்ச லாபமென்ன..!

இந்தாங்க.. நீங்க பாதய விட்டு வெலகும்போது நிந்தபணத்தோடு! பத்துவலி, பொது கடன் என ஒங்களுக்கு பெரிய சீட்டில எழுதி தருவாரே. ஒங்க சம்மாட்டியார் கதிர்காமுத்தையா..!

அத கொஞ்சமாவது யோசித்திங்களா? நீங்க வாங்கின பணத்தில் ஓர் வீட்டக்கட்டிணிங்களா..? புள்ள குட்டிகள் கர சேர்த்திங்களா..? மத்தவங்கள போல இரிக்கிருங்களா? நம்ம உட்டில இரிக்கிர கொம்களயாவது கர சேர்த்திங்களா?

பத்துவலி... பத்துவலி என்று சொல்லர கடன் காரனாக தானே..! இரிக்கிங்க..!

போடி..! ஒன்ற ஒபதேசமும், மண்ணாங்கட்டியும். தாயெளி..! இந்தாங்க கொஞ்சமயோசின புத்தியோட நடங்க..! என பொஞ்சாதி கதிராய் நல்லா ஓரக்கிரபடியாக புத்திமதிகள் புகட்டினாள்.

இத கேட்டு கொண்டிருந்த பெரியமுத்துவைரன் சிந்தன புத்தியுடன் ஆட்பட்டவனாக காணப்பட்டான். இந்த ஒபதேசம் எம்மட எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு ஏற்றது தான் என அறிந்தான்: உணர்ந்தான்.

நேர வச்சகண் வாங்காம் காத்தாலே கதிர்காமுத்தையா சம்மாட்டியார் இரிக்கும் வாடிக்கு போய்.. நானி கோணி சம்மா..ட்டி.. யார்..! நா... வந்து தோணியடியிலிருந்து வெலக போரன் ... என்ற கணக்கு வெலக்க பார்ங்க..

அப்படியா..!

இந்தா.. பாரு..!! நீ ஐயாயிரம் வாங்கிருக்கா! இப்ப... பத்துவலி மேப்பங்கு பொது கணக்கெள்ளாததையும் கூட்டிணாபாரு இருபதாயிரம் தர வேண்டும். என்னட பணத்த தந்துட்டு வெலவப்பா..!

ஏன்..! சம்மாட்டியார். பத்துவலி.. பத்துவலி என எழுத்தில் எழுதியிருக்கிறிங்க.. ஆம் சம்மாட்டியார். அந்த பத்துவலி தொழிலாளர்களின் அடிமை சாசனமா..! கொஞ்ச மண்டாலும் ஈவிர்க்கமில்லா நாக்கு கூசாம சொல்லுரிங்களே..! இது நாயமா?

சம்மாட்டியார்...! மாடாக ஒழச்சன்; விடியப்புரம் கரவெலுத்ததும் ஓடோடி சென்று பட்டர புரிச்சி.. சாம்பிராணி தூபம் காட்டுவன். அதுமட்டுமில்ல.. பெரிக்கி போட்டு நல்லா மீன்பட வேண்டுமென்று மத்தவங்களுக்கு மீன் அம்பிட கூடாதென்று அந்த அக்கரகாரி ஆத்தாள வணங்கி பிரார்த்திப்பனே..! அதக்கூடவா.. மறந்திட்டிங்க.

சம்மாட்டியார்...கொஞ்சமனமிரங்கி..’ அந்த பத்துவலிய கொரக்க பாருங்க...’

அட பெரியமுத்துவைரன் என்னண்டு மனம் வரும். ஒன்ற எட்டுக்கு சல்லி...! எழவுக்கு சல்லி. ஒன்ற அம்மா செத்தா காடாத்துக்கு பணம். தாங்க என ஓடோடி வந்து பணத்த கேட்டவுடனே.. கத்து கத்தா பணத்த கொண்டுபோவாயே...! அத மறந்திட்டாயா.....?

இப்பவந்து பத்துவலிய கொரயுங்க எங்கிரா...!

ஏண்டா! பெரியமுத்துவைரன் இத வெட்டி கொரக்கிர சாமானா? சொல்லுபாப்போம்.

என்ற பணத்த வாங்கின மாறி வச்சிட்டு போடா. நாயே! இனி ஓர் சதம்தானும் கொரக்கமாட்டேன். பணத்த வைடா..!

ஓமா! சம்மாட்டியார் இதுவும் சொல்லுவிங்க இன்னமும் சொல்லுவிங்க.

சம்மாட்டியார்.. மீன்படவில்ல. மீன் படவில்ல என பேயரஞ்சமாறி யோசன புத்தியோட கல்பனாவுடன் இரிப்பிங்க. நான் ஓடோடி போய் சூனியம் கீனியம் செய்ய வேண்டி சலீம் காக்கா வூட்ட போய் சூனிய சாமாங்களோடு மந்திரித்த தண்ணீர் கொண்டு போய் நடுச்சாமத்தில் தெளித்து மீன் புடிச்சோம். அரக்கூடுவா..! சம்மாட்டியார் மறந்திட்டிங்க...!

அட! பெரியமுத்துவைரன் மிச்சம் கதக்காத! வாங்கின பணத்தயும், பத்துவலியயும் வச்சிட்டு போடா...!

சம்மாட்டியார்.. ஒங்கட சல்லிய தாரன் ஆனால்.. அந்த பத்துவலி இரிக்கு பாருங்க... வட்டிய விட கொடுமையானது சம்மாட்டியார் வட்டிய கட்டுப்படுத்தலாம்... அந்த பத்துவலி சட்டம் போட்டாக் கூட தடுக்க முடியாதங்க.

இந்த கடந்தொல்லையிலிருந்து விடுபட! பெரியமுத்துவைரன் யோசித்தான். முல்லைத்தீவு தொழிலுக்காக குணம் சம்மாட்டியாரிடம் பணத்த வாங்கி கதிர்காமமுத்தையா சம்மாட்டியாருக்கு பணத்த கட்டிவிட்டான்.

உடப்பு தொழில் பங்கு தொழில் பாருங்க.. முல்லைத்தீவு தொழிலிருக்குதே அது சம்பளத் தொழில். இங்கமாறி இந்த பத்துவலி என்ற எழவு எட்டு இரிக்காது. அக்கர முல்லைத்தீவு தொழிலில் மாதா மாதம் சம்பளம் வாங்கி பணத்த கழிச்சி நிம்மதியாக இரிக்கலாம். என்பத பெரியமுத்துவைரன் உணர்ந்தான்.

இனி என்ன.. நான் பத்துவலி.. தொழிலிருந்து விடுபட்ட புது மனிசன்.. யாருக்கும் அடிமையில்லை சம்மாட்டியாருக்கோ.. மண்டாடிக் கோபயமில்லை. தொழில் செய்வேன். இழுப்பு வலக்கு போய் ஒழைப்பேன். நா வந்து புதுஆள்.

இந்த சந்தோச வேக்காடு பெரிய முத்துவைரன் கசிப்பு குடிக்க தூண்டியது. ஒடம்பும் சற்று அசதியாக இருந்ததினால் தனது நண்பன் முத்துவைரனுடன் மூவரார் வளவுக்கு நேரே போய் விட்டார்கள்.

மச்சான்.. வாடா..! ஒழச்சி ஒழச்சி என்னத கண்டோம். நாம் கட்டயில போகும் போதும் என்னத்தத்தான் கொண்டு செல்லப் போரோம்.

ஓய்காணும்; கொஞ்சம் அடியும் முத்துவைரனுக்கு ஓசி என்றா... சாராயத்த உள்ள விட பின்நிற்க மாட்டான்.

இருவரும் பெருமைகளை பேசினார்கள். ஊரில் உள்ள நியாய அநியாயங்கள.. பத்துவலி கொடுமைகளையும்.. மனம் விட்டு கத்தாங்க.. மது போ இருவருக்கும் உச்சியில் அடிச்சி விட்டது.

தலைக்கு ஏறியமதுபோதையினால் பெரிய முத்துவைரன் ஒதவிய நினைத்து முத்துவைரன் தள்ளாடி.. தள்ளாடி ரோட்டில் கால்தடுமாறி வீடு போகிறான்.

பெரியமுத்துவைரன் சாராய வெறியினால் அங்கும், இங்குமா முட்டிமோதி தட்டுதடுமாறி தனது வீட்டுக்கு போரான்.

தனது வூட்டநெருங்க... நெருங்க... வெறி தெளிந்தவனாக குடிகாரன் என்ற அடையாளத்த தெரிவிக்காத மொறையில் போரான்...! தனது தவற உணந்தவனாக போய் சேந்தான் பெரியமுத்துவைரன்.

நல்ல வருமானத்தைக் கண்டு கொண்டார். இத்தொழில் எமது ஊரில் சிறுகைத்தொழிலாக இன்னும் இடம் பெற்று வருகின்றது.

மீன் தெறிவதில் வேகமாகவும் விரைவாகவும் கதிராய் காணப்பட்டார். இதனால் வாடியில் மற்றவர்களை விட மீன் ஊறில் கூடுதலாக கெடக்கும். கதிராய்க்கு.

எந்த தொழிலையும் செய்யும் போது நேயமுடனும், விரும்பியும் செய்யவேண்டும். நீட்டு போக்குடன் செய்யக் கூடாது.

கதிராய் யோசனையில் மூழ்கி இருந்ததினால் கணவனின் வருகையைக் கண்டு கவலைப்பட்டார். அவர் ஒழைக்கிற ஒழைப்பில் ஒன்றும் நடக்காது நாமும் ஒழைத்தால் தான் மனிசனாக வாழலாம் என நினைத்தார்.

கதிராய் வாடிக்குச் சென்றார் கூலி வேலை செய்தார். அதில் கிடைக்கும் மீன்களை கருவாடாக்கி விற்றார்.

வியாபாரிகள் வீடுவீடாக கருவாட்டை வாங்க வருவார்கள். தனது கெட்டித்தனத்தின் மூலம் மற்றவர்களை விடகூடுதலாக கருவாட்டை வித்துவிடுவார்.

தனது குடும்பம் ஏழ்மையாக வாழ்ந்தாலும், ஏமாற்றப்பட்டாலும், வாழ்வில் முன்னேற வேண்டுமே நினைத்தார். அதற்கான வழிவகைகளை செய்தார்.

எப்படியோ! தனது புருசனை தோணியடியிலிருந்து பத்துவலி கொடுத்து வெலக்க வேண்டும். என கனவு கண்டார். அந்த கனவு நெரவேத்த படாத பாடுபட்டார்.

கதிராய் ஒழைத்த சல்லியெல்லாத்தையும் மிச்சம் புடித்தார். போதா கொறைக்கு குடுக்க போட்டு கணவன் பெரிய முத்துவைரனுக்கு தெரியாமல் வச்சிரிந்தார்.

கதிராய் படிக்காட்டாலும்.. யோசனை புத்தி தெரிஞ்சுவ...! மற்றவங்க மாறி நாமும் வாழ வேண்டும் என நெனைப்பான்.

எந்நாளும் இப்படியாக வாழ முடியாது. சம்மாட்டிக்கு அடிமையாக இருக்க முடியாது. இந்த மொதலாளி வர்க்கம் குடிச்சா டேசிக்கு பொண்டாட்டி, புள்ளுகள படுக்க வரச் சொல்லுவான். இதுக்கு ஓர் முடிவு கட்ட வேண்டும்.அதுதான் ஒரே வழி பாதையிலிருந்து வெலகி சொந்த தொழில் செய்ய வேண்டும் என திடசித்தத்துடன் ஒரே காலில் கதிராய் நின்றான்...

மப்பும் மந்தாரமாகக் காணப்பட அந்திமாலை நேரத்தில் சூரியன் மறையப் போகிறான். வழக்க போல பெரிய முத்துவைரன் கால்கள் தள்ளாட சோர்வு இழந்தவனாகக் காணப்பட்டவனுக்கு 'ஒருரம்' உள்ளவுட்டாதான் உணர்ச்சி வரும். என நெனைச்சான்.

தளர்ச்சி அடைந்த ஓடலுக்கு தனியே குடிச்சா ஓரளவு ஒணர்வு வரும் என எண்ணி நேரே மூவரார் வளவுக்கு போய்.. ஏ.. புள்ள ஒரு கால்மட்டும் தா..! என்றான்

அத கொணந்து கொடுத்த வெள்ளச் சாராயம் நெத்தியடியாக வெறி உச்சாகத்த கொடுத்தது.

முல்லதீவு சம்மாட்டியாரிடம் வாங்கிய பணத்த ஓடப்புசம் மாட்டியாருக்கு பணத்த கட்டி தோணியடியிலிருந்து வெலகிவிட்டான் பெரியமுத்துவைரன்.

அந்த சந்தோச களிப்பில் குடிச்ச சாராயமயக்கம். பெரியமுத்துவைரன் தள்ளாடி.. தள்ளாடி.. இல்லம் நோக்கி வருவத கண்ணுற்ற கதிராய்.

நாசமா போன இந்த மனிசனோடு நிம்மதியாக வாழ முடியாது. இந்த மண்ணா போனவன்.. எப்ப திருந்தி மனுசனாவான். இந்த குடிக்காரனோடு நான்படும்பாடு.. இங்கு குடிக்கொண்டிருக்கிற ஆத்தா தொரவதயம்மனுக்குத்தான் தெரியும்.

நா.. இவனோடு படும்பாடு கொஞ்சநஞ்சமா..? பாடயில போவான் எப்போ.. திருந்துவானோ நம்மல படக் கடவுளுக்கு தான் தெரியும்.

என இறைவன நெனச்சி கொண்டாள் கதிராய். இம்மனிசன் திருந்திவர வேண்டுமென எல்லா தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொள்ளுவாள்.

கதிராயின் வேண்டுகோள் பெரிய முத்துவைரனை புதுமனி தனாக்கியது.

பத்துவலி தொல்லையிலிருந்து விடுபட்டு சொந்த தொழில் செய்ய வேண்டி முல்லத்தீவை நாடி போகிறான்.

இதக்கண்டு கதிராய் ஆனந்த கண்ணீர் சொரிகிறாள்.

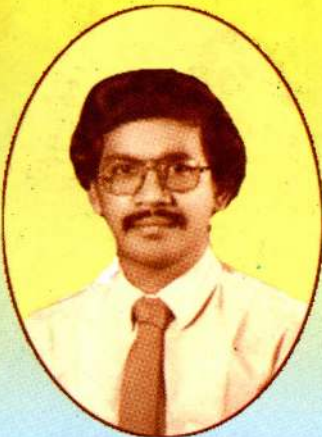
(யாவும் கற்பனை)

••• 670730

உட்பூர் வீரோக்கன் - வீரலின்
 நம்பாமை - நன்கு அறியப்பட்ட
 சேந்தியாளரும் பல்கலை தேர்ச்
 சேற்றவருமான உட்பூரைச் சேர்ந்த
 வீரோக்கன் ஏற்கனவே நான்கு
 நூல்களைத் தந்தவர். இந்த புதிய
 நூலில் ஆசிரியர் உரைநடை - கவிதை
 ஆக்கங்களை உள்ளடக்கியது.
 ஆர்வாளர்கள் அறிய வேண்டிய பல
 தகவல்களையும், தரவுகளையும் தருகிறது.

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

(மலை கேள்வி 2002.02.22 தேதியாய்க்க சில நூல்கள்)

தனக்கு இறைவன் தந்த எழுத்தாற்றலை, தான்
 பிறந்த மன்னுக்காக அதன் மகிழ்வாகளை
 மனோன்மதர் சீர்ப்புக்களை ஊழியர் சேர்ப்பும்
 இந்த உட்பூர் மகனை மன்னின் மைந்தன்
 இந்த மைந்தனின் எழுத்தாற்றலையும் ஆர்வந்
 தையும் நானறிவேன். சமுதாய பிரக்கிரமங்கள்
 நல்லதோர் எழுத்தாளன். பத்திரிகையாளன்
 என்றால், அந்த கூற்றைக்கு வீரோக்கனின்
 சேக்க வைக்கும் வார்த்தைகளே, எழுத்தந்
 களே ஏற்ற சாட்சிகளாகும்.

செய்யுறு 9, எம். எம். சேவன் குவீளாணி இராஜாங்க கௌமச்சி